Sfânta mare muceniţă Anastasia, vindecătoarea

(s.v. 22 decembrie / s.n. 04 ianuarie)

Materiale despre Sfânta mare muceniţă Anastasia, vindecătoarea:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Anastasia,-vindec%C4%83toarea-(22-dec-)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Anastasia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Anastasia

***

Sfânta Anastasia cea vindecătoare de boli a trăit în Roma, în vremea împăratului păgân Diocleţian, ca fiică a lui Prepexastu şi a creştinei Fausta. Părinţii au măritat-o cu un grec, numit Publie. Sfânta se îmbrăca cu haine proaste şi sărăcăcioase, stătea de vorbă numai cu femei nevoiaşe, slujea pe ascuns pe cei ce pătimeau pentru Hristos, intra în închisorile în care se aflau, le spăla şi le ungea rănile cu untdelemn şi le dădea hrana potrivită, însoţită fiind totdeauna de o slujitoare. Pentru toate aceste fapte, mai întâi a fost închisă de soţul ei. Pierind într-o furtună, pe mare, soţul acesteia a murit. Sfânta, eliberată, şi-a împărţit toate averile şi a mers mai departe cu nevoinţele ei. Ea mergea din localitate în localitate, purtând de grijă creştinilor de prin temniţe şi vindecând pe mulţi de bolile lor. Datorită acestei munci, sfânta a primit numele de „vindecătoarea" sau „purtătoarea de leacuri". Sfânta a murit cu moarte mucenicească. În biserica mănăstirii Sfintei Anastasia, izbăvitoarea de otravă (Farmacolitria), aflată în localitatea Vassilika, lângă Tesalonic, la poalele Muntelui Omvrianos. se păstrează, cu mare evlavie, capul Sfintei Anastasia cea izbăvitoare de otrăvuri, trupul întreg al Sfântului Teona, lemn din Sfânta Cruce, dar făcut mănăstirii de Sfânta Teofana, dar şi alte sfinte odoare. Sfânta Anastasia (vindecătoarea) este prăznuită în ziua de 22 decembrie.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei..... 4

În această lună (decembrie), ziua a douăzeci şi doua - Înainte prăznuirea celei după trup a Naşterii Domnului Dumnezeului, şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Şi Sfânta muceniță Anastasia, mântuitoarea de otravă (Minei)..... 7

Canon de rugăciune către Sfânta mare muceniță Anastasia 33

Acatistul Sfintei mari mucenițe Anastasia (22 decembrie)..... 40

Imnografie..... 51

Viețile Sfinților - Pătimirea Sfintei mucenițe Anastasia şi a celor împreună cu dânsa..... 52

Sinaxar - Pomenirea Sfintei marii mucenițe Anastasia Romana, izbăvitoarea de otravă..... 70

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - †) Sfântul ierarh Petru Movilă, mitropolitul Kievului; Sfânta mare muceniță Anastasia 72

Proloage - Pomenirea Sfintei mucenițe Anastasia, vindecătoarea de răni (†304).. 76

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenierea Sfintei mari mucenițe Anastasia, izbăvitoarea din legături şi a celorlalți împreună cu dânsa .. 80

Cântare de laudă la Sfânta mare muceniță Anastasia, izbăvitoarea din legături 82

Cugetare *83*
Sfânta Anastasia, vindecătoarea dezleagă o tânără de farmecele pe care i le făcuse fostul logodnic *85*
Adrian Agachi - Vindecătoarea discretă a creştinilor prigoniți *89*
Silviu Cluci - Mănăstirea Sfintei Anastasia Farmacolitria (vindecătoarea) *93*
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfânta Anastasia, izbăvitoarea de otravă *103*
Semnificație nume *111*
Icoane *112*

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

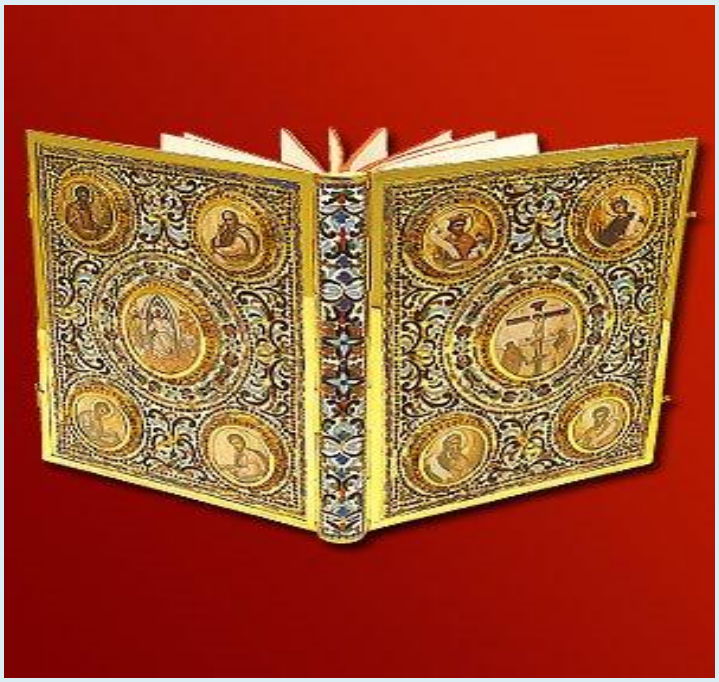

Ev. Matei 15, 21-28

21. Şi ieşind de acolo, a plecat Iisus în părţile Tirului şi ale Sidonului.
22. Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ţinuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.

23. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră.
24. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
25. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.
27. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Apostol

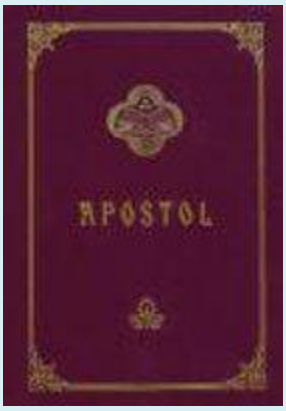

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Ap. Galateni 3, 23-29; 4, 1-5

23. Iar înainte de venirea credinţei, noi eram păziţi sub Lege, fiind închişi pentru credinţa care avea să se descopere.
24. Astfel că Legea ne-a fost călăuză spre Hristos, pentru ca să ne îndreptăm din credinţă.
25. Iar dacă a venit credinţa, nu mai suntem sub călăuză.
26. Căci toţi sunteţi fii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Hristos Iisus.
27. Căci, câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat.
28. Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească şi parte femeiască, pentru că voi toţi una sunteţi în Hristos Iisus.
29. Iar dacă voi sunteţi ai lui Hristos, sunteţi deci urmaşii lui Avraam, moştenitori după făgăduinţă.

1. Zic însă: Câtă vreme moştenitorul este copil, nu se deosebeşte cu nimic de rob, deşi este stăpân peste toate;
2. Ci este sub epitropi şi iconomi, până la vremea rânduită de tatăl său.
3. Tot aşa şi noi, când eram copii, eram robi înţelesurilor celor slabe ale lumii;
4. Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5. Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.

În această lună (decembrie), ziua a douăzeci şi doua - Înainte prăznuirea celei după trup a Naşterii Domnului Dumnezeului, şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Şi Sfânta muceniţă Anastasia, mântuitoarea de otravă (Minei)

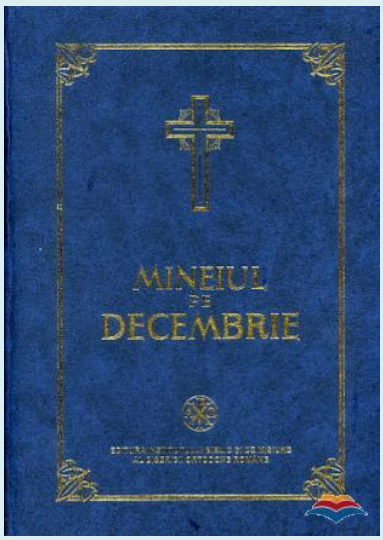

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., Stihirile înainte-prăznuirii 3, şi ale sfintei 3, Stihirile înainte-prăznuirii glasul 1.

Stihirile înainte-prăznuirii, glasul al 4-lea:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Tot pământul văzând pogorârea lui Dumnezeu, se veseleşte, magii daruri aduc, Cerul prin stea vesteşte, îngerii slavoslovesc, păstorii fluierând se minunează, ieslea primeşte ca un scaun în chipul focului. Bucură-te, Maică văzând acestea!

Lumină spre descoperirea neamurilor ai venit, îmbrăcându-Te cu asemănarea chipului meu, Fiul meu Cel fără început; cela ce eşti naştere negrăită din Tatăl cel fără început; că vii cu sărăcia întru care Te-ai îmbrăcat, să îmbogăţeşti omenirea cea sărăcită; laud milostivirea Ta, Doamne.

Ca pe un prunc văzându-Mă odihnind în braţele tale Maică, veseleşte-te, că am venit să scap toată lumea, şi pe Adam pe care am zidit, cel ce cu sfatul cel rău al şarpelui a gustat din pom, şi ca stricat a fost dat afară din desfătarea Raiului.

Alte **Stihiri**, ale sfintei, glas 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Cât sunt de frumoase faptele tale muceniţă, cât sunt de lăudate nevoinţele tale, cât este de vestită, mărturisirea ta, cât sunt de multe minunile tale şi nenumărate semnele, prin care te măreşte în veci, Acela pe care L-ai slăvit prin pătimitoare mădularele tale.

Poftind curată buna laudă a celor ce se chinuiesc, te-ai nevoit să te asemeni râvnei lor. Pentru aceea ai suferit dureri foarte iuţi, şi acum cu dumnezeiescul dar uşurezi toată durerea sufletelor şi a trupurilor noastre, ale celor ce cinstim nevoinţele şi durerile tale, prea lăudată.

Strălucit-ai cu adevărat mai mult decât soarele săvârşindu-ţi calea pătimirii tale, şi cu razele multelor minuni ale tale, luminezi cugetele tuturor, celor ce cu credinţă se apropie de dumnezeiescul tău sicriu; care izvorăşte ape dumnezeieşti, Anastasia muceniță cea cu nume mare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfintei, glas al 2-lea*

Darul Învierii ai luat Anastasia prea lăudată, chinuri suferind în privelişte; că mulţimea dracilor ai pierdut, şi adâncului mării i-ai dat, purtătoare de chinuri muceniţă, ceea ce eşti vrednică de minune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *a înainte-prăznuirii glas al 4-lea*

Vitleeme împodobeşte-te, cântă cetate Sioane! Bucură-te, pustie, mai-nainte încredinţând bucuria! Că steaua merge înainte în Vitleem, vestind pe Hristos, cel ce va să Se nască. Şi peştera primeşte pe Cel neîncăput nicăierea, şi ieslea se găteşte să primească Viaţa cea veşnică. Acestuia toţi să-i cântăm, şi să-i strigăm: Mântuieşte sufletele noastre Iisuse, Dumnezeule, cela ce Te-ai întrupat pentru noi.

La Stihoavnă

Stihirile, glas al 2-lea :

Podobia: Casa Eufratului, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa, întru care Cel Dumnezeiesc se naşte.

Vine Hristos, pe cel viclean să-l sfărâme, pe cei din întuneric să-i lumineze, şi să dezlege pe cei legaţi; mai-nainte să-L întâmpinăm.

Stih: Dumnezeu de la amiazăzi va veni, şi Cel Sfânt din munte umbros cu desime. Cântaţi moştenirile neamurilor, laudă şi slavă, magii cu daruri, păstorii fluierând, cu grabă alergaţi.

Stih: Doamne auzit-am auzul Tău, şi m-am temut, Doamne înțeles-am lucrurile Tale şi m-am spăimântat.

Munţii şi dealurile, văile şi câmpii, râurile şi toată făptura, slăviţi acum pe Zidi-torul, Cel ce S-a născut.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfintei glas al 4-lea*

Numită fiind cu numele învierii lui Hristos celei purtătoare de viaţă; în multe feluri ai urmat cinstita viaţă a chemării. Şi firea întărindu-ţi, şi îmbrăcându-te cu înţe-lepciunea, ţi-ai ţesut haină vopsită cu roşala sângelui tău; şi împărăteşte ţinând ca un sceptru Crucea, împărăţeşti împreună cu Dumnezeu şi Mântuitorul, Anastasia prea fericită. Pe Acesta roagă-L, ca şi pe noi să ne lumineze, cu dumnezeiască slava Lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *a înainte-prăznuirii, glas acelaşi*

Isaie dănţuieşte, pe Cuvântul lui Dumnezeu primeşte; prooroceşte Fecioarei Maria, că rugul va să se aprindă, şi de foc, adică de raza Dumnezeirii, nu se va arde; Vitleeme împodobeşte-te, deschideţi uşa Edene, şi voi magilor mergeţi să vedeţi mântuirea în iesle înfăşată. Pe Acesta steaua L-a arătat deasupra peşterii, pe Dom-nul, Dătătorul de viaţă, cel ce mântuieşte neamul nostru.

Troparul sfintei, glas al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *a înainte-prăznuirii asemenea*

Găteşte-te Vitleeme, deschisu-s-a tuturor Edenul, împodobeşte-te Efrata; că Pomul vieţii în peşteră a înflorit din Fecioară. Pentru că rai înţelegător pântecele aceleia s-a arătat, întru care este dumnezeiescul Pom, din care mâncând vom fi vii, iar nu vom muri ca Adam. Hristos se naşte, ca să ridice chipul cel mai-nainte căzut.

La Paverniciţă

Cântăm Canonul, Irmosul de două ori. Troparele pe 6, şi iarăşi Irmosul, în amândouă stranele.

Cântarea 1-a, glas al 6-lea

Irmos: Cu tăiere s-a tăiat Marea Roşie, şi adâncul cel hrănit cu valuri s-a uscat, aceeaşi împreună făcându-se, celor fără de arme trecută, şi celor prea într-armaţi mormânt. Şi cântare cuvioasă lui Dumnezeu s-a cântat; că cu slavă S-a prea slăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Cea pricinuitoare de viaţă şi atotstăpânitoare, înţelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, şi-a zidit eişi casă din curata Maică, care nu ştie de bărbat; că în trupească casă îmbrăcându-Se, cu slavă S-a prea slăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Taine învăţând pe magi, cei ce au fost pârgă din păgâni, îi cheamă înţelepciunea lui Dumnezeu, pe cei mai-nainte necuvântători, ca să-i ospăteze în taină, în ieslea dobitoacelor fiind pusă masă de taină. La care aleargă cu daruri călătorind, steaua înainte strălucindu-le.

Să auzim acum graiurile prooroceşti, cele pline prin Duhul; că Fecioara luând în pântece, vine să nască pe Cel ce a fost mai-nainte; pe care magilor Cerul L-a arătat, şi păstorilor îngerii, ca pe Cel ce S-a arătat ca un Prunc.

Cântarea a 3-a

Irmos: Domn fiind a toate şi Ziditor Dumnezeu, zidirea luişi o a unit, Cel fără patimă sărăcind; şi ca un prunc fiind purtat cu trup, în iesle sărăcească S-a culcat strigând: Mâncaţi trupul meu, şi întru credinţă vă întăriţi.

Pe Hristos mântuirea, Cel ce vine să-şi verse sângele Său acum pentru lume, Irod se sălbăticeşte să-L omoare mai-nainte devreme, nebunindu-se mai-nainte de nebunia lui Pilat. Pentru aceasta cu îngrozitoare cruzime, mulţimea pruncilor a junghiat.

Bărbatul nebun a zis, nu este Dumnezeu; acesta umplându-se de nebunia cea de istov, se bolnăveşte pentru uciderea lui Hristos, şi căzând în întunecata îndrăzneală, s-a într-armat spre uciderea pruncilor celor ce nu ştiau de răutate, şi pământul cu sângiurile l-a spurcat.

Cântarea a 4-a

Irmos: Mai-nainte văzând proorocul taina Ta cea negrăită Hristoase, a strigat: Pus-ai tare dragoste de întărire Părinte Îndurate; că pe Fiul Unul-Născut Bunule curăţire în lume L-ai trimis.

Ca ploaia pe lână, şi ca o picătură pe pământ, pogorându-Te la Ceea ce Te-a născut Doamne, vii cu milostivire acum să Te naşti, şi cu oamenii să locuieşti. Că pe Tine Unul-Născut, curăţire în lume, Tatăl te-a trimis.

Împărtăşindu-Te trupului omenesc Hristoase, din sămânţa lui Avraam, vii să dai dar peste dar şi să mântuieşti chipul, şi să-l faci fără stricăciune. Că pe Tine Unul-Născut, curăţire în lume, Tatăl te-a trimis.

Băutura cea nouă, care David de demult însetând a poftit să o bea, în peştera Vitleemului vine să izvorască, şi să potolească setea din sufletul lui Adam şi a lui David; din care după trup Se naşte Hristos.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu legătura dragostei fiind legaţi, ca nişte iubitori de fraţi, să dăm slavă Celui ce stăpâneşte toate şi lumea foarte o iubeşte, celui ce a dat mântuire pe Fiul Său cel iubit, celui ce dă pace tuturor.

Celui ce ţine apa cea din văzduh neţinută, înţelepciunea lui Dumnezeu, care opreşte adâncurile, şi înfrânează mările, ca ploaia pe lână pogorându-Se, S-a sălăşluit în pântecele Fecioarei.

Pe magi, ucenicii vrăjitorului Valaam, îi cheamă Hristos spre cunoştinţă prin stea, şi Cel ce îmbracă Cerul cu nori, cu scutece se înfaşă şi în iesle Se culcă, Acela de care se cutremură Heruvimii, şi în peşteră încape, cel ce umple toate.

Cântarea a 6-a

Irmos: Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat, şi viforul ne-mai-răbdându-l, ca Iona strig către Tine, Stăpânul: Scoate-mă din stricăciune.

Domn ştiindu-Te cerurile, spun slava ta Mântuitorule, prin stea chemând acum pe magi cu daruri spre cunoştinţa Ta, şi spre dumnezeiasca închinăciune.

Întinăciunea de cine s-a atins, să o lepede, şi aşa curat fiind, de Hristos cel curat să se atingă, care Prunc s-a culcat în iesle, şi curăţeşte adâncurile inimilor.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în Babilon, de văpaia cuptorului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii aruncându-se, fiind rouraţi, au cântat: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Clătind cu capul Irod, la cele rele mai-nainte privind, s-a îndemnat, vreme potrivită căutând, să omoare pe Hristos, cel ce are putere peste viaţă şi peste moarte; pe Dumnezeu, care este Domnul tuturor şi Stăpân făpturii.

Câţi din voi sunteţi prieteni lui Hristos, fugiţi împreună cu Cel ce a fugit în Egipt, şi Acestuia drept să vă închinaţi cu dumnezeiască cuviinţă strigând, şi cu un glas să-L prea slăviţi.

Cela ce nu este cu mine, împotriva mea lucrează, zice Hristos, şi cel ce nu adună cu mine, asemănatu-s-a celui ce risipeşte. Pentru aceasta să ne înfricoşăm de trupeasca smerenia Lui.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pentru legile părinteşti, fericiţii tineri în Babilon mai-nainte nevoie pătimind, au scuipat porunca cea nebunească a celui ce împărăţea; şi împreunându-se cu focul, de care nu s-au ars, Celui ce stăpâneşte vrednică cântare i-au cântat: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cugetătorii de Dumnezeu cei împreună crescuţi, în Vitleem mergând înaintea Cuvântului, cu îngerii şi cu păstorii să vedem minune, înălţând slavă lui Dumnezeu celui ce este întru cei de sus; Celui ce dă bunăvoire oamenilor, şi pace. Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

De legea dragostei ţinându-ne, voinţa iubirii de fraţi să o primim; unul cu altul pace având, şi una împreună înţelegând, că Dătătorul de pace Hristos vine, ca să împace toate, şi să mântuiască pe cei ce strigă: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cinstit-a cu cuvinte înşelătoare Irod cel fărădelege pe Hristos, cel ce S-a născut; şi către magi s-a fățărnicit, ca şi cum şi el însuşi ar fi vrut să se închine. Dar nu s-a ruşinat gonind pe Dumnezeu cel ce se tăinuia, nici de prunci nu i-a fost milă, şi nu s-a înțelepțit a striga: Pe Domnul lăudaţi-L lucruri, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Din ospăţul Stăpânului, şi din masa cea nemuritoare în peştera cea săracă cu gânduri înalte, veniţi credincioşilor să ne îndulcim, cunoscând pe Cuvântul, cel ce S-a întrupat negrăit; pe care Îl slăvim.

Mergeţi, zis-a Irod celor mai mari peste magi, de căutaţi pe Prunc, şi dacă Îl veţi afla, degrab să mi-l spuneţi; vicleşug în inimă meşteşugind. Dar s-a batjocorit înşelătorul, în deşert făcând fărădelege.

Făcătorul, Cel ce S-a născut din Tatăl mai-nainte de veci, S-a născut din Fecioară, înţelepciunea şi Cuvântul şi puterea lui Dumnezeu fiind. Pentru aceasta pe însuşi Domnul îndoit ştiindu-L Dumnezeu şi Om, Îl slăvim.

Precum Om Te-ai arătat cu firea, iar nu după nălucire, aşa Dumnezeu cu împărţirea răsplătirilor, pentru firea care ai luat Mântuitorule. Pentru aceasta cinstind dumnezeiască venirea Ta cea din Fecioară, pe Tine te slăvim.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparele după obicei.

După întâia Catismă. **Sedealna** glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Făptura s-a luminat, că Ziditorul mai-nainte vine să Se nască în peşteră, pentru milostivirea cea negrăită. Păstori întâmpinați-L cu grabă; magi veniţi văzând minune înfricoşată, daruri în mâini ținând, şi zicând: Slavă Împăratului, Celui ce S-a născut, slavă Celui ce ne-a înnoit pe noi; Acestuia întrupat să ne închinăm ca unui Împărat al tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *glas al 4-lea*

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Dumnezeieşte se veseleşte făptura astăzi, că Hristos Domnul Fiul Dumnezeului meu, din curata Fecioară, Se naşte, făcând tot neamul omenesc nemuritor, dezlegând şi blestemul strămoaşei Eva. Pentru aceasta ca Făcătorului de bine al nostru cântare să-i aducem.

După a doua Catismă, **Sedealna** glas al 6-lea:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Din Persia împăraţii, aur, smirnă şi tămâie, Împăratului Celui ce S-a născut şi Dumnezeu au adus de demult; iar noi acum mai-nainte prăznuind Naşterea Lui, cu bună cinstire, şi din suflet să-i aducem nădejde, credinţă şi dragoste, lăudând pe Fecioara.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *glas al 3-lea*

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Pe Fecioara ceea ce a născut pe Cuvântul, Cel mai-nainte de veci; dreptul Iosif lăudându-o, a strigat: Văzu-te pe tine Biserica Domnului, purtând pe Cela ce a venit să mântuiască pe toţi oamenii, şi a arătat pentru milostivire, Biserici dumnezeieşti, pe cei ce-L laudă.

După **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al înainte-prăznuirii cu Irmosul pe 8 şi al sfintei pe 6.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea 1-a, glasul al 6-lea

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil cu urmele prin adânc, pe gonaciul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-i cântăm.

Din norul fecioresc Soarele cel mare ne-a răsărit nouă, Iisus, luminarea celor ce suntem întru întuneric, să-i cântăm Lui, care S-a născut în Vitleem, spre mântuirea noastră.

Aşteptarea neamurilor, Împăratul păcii vine, să ucidă pe luptătorul. Să ne sârguim a-l întâmpina pe Acesta, care Se naşte în Vitleem spre mântuirea noastră.

Prooroceştile glasuri cele dumnezeieşti se plinesc, înfricoşată arătarea lui Hristos mai-nainte însemnând; că Mieluşeaua se apropie să nască pe Mielul, Mântuitorul şi Domnul tuturor.

A Născătoarei

Pe tine porumbiţa Stăpânului cea curată, cea cinstită, fără prihană şi frumoasă între femei, ca pe Ceea ce ai născut pe Domnul tuturor, te fericim cu credinţă, de Dumnezeu fericită.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea 1-a, glas al 8-lea

Irmos: Cântare să înălţăm...

Laudă să trimitem lui Dumnezeu, care va să Se nască cu trup din Fecioară, în cetatea Vitleemului, şi să Se pună în iesle ca un Prunc, ca să mântuiască neamul omenesc.

Numai frumuseţea lui Hristos cea dorită căutând slăvită Anastasia ai trecut cu vederea frumusețile lumii, cu tăria gândului, şi te-ai învrednicit moştenirii celei nemuritoare, muceniţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Noaptea întunericului rătăcirii înțelepțește o ai trecut cinstită, luminându-te cu lumina Duhului; şi acum te-ai sălăşluit unde este Lumina cea dumnezeiască a Treimii celei nezidite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-s-a Dumnezeul cel nevăzut născându-Se din Maică Fecioară mai presus de fire, sărăcind Cel bogat pentru multa milostivire, ca să îmbogăţească pe oameni cu nemurirea.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este Sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat cornul credincioşilor Tăi, Bunule, și ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cela ce numai cu cuvântul ai întins Cerul, intri în peşteră să Te culci în ieslea dobitoacelor Hristoase, vrând să ne scapi pe noi de dobitocie pentru milostivire.

Strigă proorocul arătat: Dumnezeul nostru este Acesta, şi nimenea altul nu se va asemăna Lui; aflat-a toată calea științei, cu oamenii unindu-Se.

Nu sufăr a Te privi Heruvimii şi cum Te suferă ieslea, Cela ce eşti neîncăput cu firea? Pentru multa milostivire Te naşti din Fecioară pentru noi, Iubitorule de oameni, Doamne.

A Născătoarei

Mai-nainte te-a văzut pe tine munte oarecând Daniil proorocul, din care Piatra s-a tăiat, Născătoare de Dumnezeu, zdrumicând şi sfărâmând capiştile idolilor, prea curată dumnezeiască Mireasă.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne cela ce ai făcut...

Prunc înfăşat va să Te vadă pe Tine, Domnul cel nepipăit, culcat în iesle; săltaţi munţilor şi dealurile îmbrăcaţi-vă cu dumnezeiască bucurie, umplându-vă de lumină.

Cu îndrăzneala bunei credinţe, ai stricat săgeţile cuvintelor, fiind îmbogăţită cu mântuitorul cuvânt, Anastasia; şi cu dumnezeiască dragoste îndreptându-ţi mişcările sufletului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Numai pe Domnul caut, strigai muceniţă, numai de dragostea Lui mi-am legat sufletul, şi de strălucirile Lui cele prea luminate, merg a mă lumina din destul, cu dreptatea gândului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fecioară neispitită de nuntă, tu porţi întrupat pe Cela ce poartă în mâna Lui toată lumea; care născându-Se Îl culci în iesle, văzându-Se Prunc, cel mai-nainte de veci.

Irmosul: Doamne, cela ce ai făcut cele deasupra crugului ceresc, şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor, şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Condacul înainte-prăznuirii, glas al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Fecioara astăzi pe Cuvântul cel mai-nainte de veci, merge să-L nască în peşteră negrăit. Dănţuieşte lumea auzind, laudă cu îngerii şi cu păstorii, pe Cel ce va să Se arate prunc tânăr, Dumnezeu cel mai-nainte de veci.

Icos: Sfinţite cuvintele proorocilor sfârşit iau; că iată Fecioara va să nască pe Dumnezeu cu trup, în cetatea Vitleemului, înlăuntrul peşterii; toată făptura îmbogăţeşte-te, bucură-te şi dănţuieşte! Că Stăpânul tuturor a venit să vieţuiască împreună cu robii, scăpând din stăpânia celui străin, pe noi cei supuşi stricăciunii; şi se vede ca un prunc înfăşat în iesle, Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai-nainte de veci.

Sedealna sfintei, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim,

Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ca pe o mireasă a lui Hristos te lăudăm fecioară, ca pe Tecla cea cinstită, după vrednicie te cinstim; pentru că întru pomenirea ta se varsă izvoare de tămăduiri. Că tu ai luat dar, ca ceea ce ai păzit poruncile Domnului, cu puterea duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu) *a înainte-prăznuirii, glasul al 8-lea*

Podobie: Porunca cea cu taină luându-o întru cunoştinţă, cel fără de trup în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celeia ce nu ştie de nuntă: Cel ce a plecat cerurile cu pogorârea, încape fără de schimbare tot întru tine. Pe care şi văzându-l în pântecele tău luând chip de rob, mă spăimântez a striga ţie: Bucură-te, Mireasă care nu ştii de mire.

Mai-nainte prăznuirile Naşterii lui Hristos săvârşindu-te, să prăznuim credincioşilor şi după vrednicie toţi mai-nainte să întâmpinăm, ca şi magii daruri aducând fapte bune, şi să cântăm Dumnezeului nostru cântare nouă îngerească, Celui ce S-a născut în Vitleem mai presus de fire, din Fecioara fiica lui Dumnezeu; pe care, toţi Îl slăvesc.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, stricând: Din cuget curat întru Domnul, prăznuind.

Iată a răsărit steaua de departe din Iacov, care mai-nainte S-a vestit de demult, Om făcându-Se Dumnezeu cel necuprins, şi Se vede înfăşat cu scutece.

Domnul, mântuirea tuturor, Se vede Prunc, şezând în fecioreştile sânuri, Cel ce Se odihneşte în Sânurile Tatălui ca un Fiu.

Închizându-te mie oarecând Edene pentru furarea mâncării, deschide-te, cel ce m-ai despărţit de a ta nepieritoare dulceaţă; că iată Se naşte acum Cel ce Se îmbracă întru mine.

A Născătoarei

Proorocul Avvacum cu Duhul mai-nainte te-a văzut pe tine Fecioară, munte dumnezeiesc, umbrit cu bunătăţi, din care S-a arătat nouă Cel ce luminează sufletele noastre.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina...

Acum se plinesc graiurile celor ce proorocesc prin Dumnezeiescul Duh; căci Fecioara merge să nască în peşteră, pe Cel cu totul desăvârşit.

Căutând cu înfocată dragoste lauda mucenicilor, o ai aflat, strălucindu-te foarte tare, cu gând fără de îndoială, ceea ce eşti cu suflet răbdător.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îmbrăcatu-te-ai cu haina cea ţesută din darul cel de sus, cu dezbrăcarea trupului, purtătoare de nevoinţă, muceniţă prea lăudată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din pântecele tău cel purtător de lumină, iese purtând trup, Împăratul cel Ceresc, culcându-Se în iesle ca într-un scaun.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste, mă rog luminează-le, ca să Te vadă Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine adevăratul Dumnezeu, cela ce chemi din negura greşelilor.

Casa Eufratului Vitleeme, Domn va ieşi din tine întru Israil, care va chema neamurile cele lepădate, precum mai-nainte a zis Miheea, cu duhul fiind luminat.

Ca să pască turma Sa cu tărie însuşi Iisus, din Fecioară va să Se nască, şi până la marginile pământului Se va înălţa, proorocul cel de Dumnezeu grăitor de demult mai-nainte a vestit.

Cu duhul înţelepciunii, duhul lui Dumnezeu, duhul tăriei şi al sfatului, al științei şi al înţelegerii, cu duhul temerii de Dumnezeu, să mă umple Fiul cel ce S-a născut din coapsele tale.

A Născătoarei

Dumnezeu oamenilor asemănându-Se, a sărăcit trupeşte, ca să ne îmbogăţească pe noi cu slava Sa, şi în peşteră S-a născut cel necuprins. Deci pe Acesta cu gând drept să-L primim.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strig către tine...

Răsărit-a steaua Iudei, pornind spre închinăciune, de la pământul haldeilor pe cunoscătorii de stele, precum este scris.

După lege te-ai nevoit, biruind pe cel fărădelege, muceniţă pururea pomenită, cu puterea duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Învierea lui Hristos închipuiești cu numirea surpând pe vrăjmaşii cei nevăzuţi, prea lăudată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

În peşteră sub pământ merge să Se nască Hristos din Fecioară; veselească-se toată făptura.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzându-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, Multmilostive!

Iată la ale Sale vine Hristos, să ne lipim de dânsul credincioşilor prin har şi prin dumnezeieşti fapte bune, şi să-L primim fiind luminaţi la suflet şi la inimă.

Rădăcină a odrăslit din Iessei, şi dintr-însa a ieşit Dumnezeul nostru, nădejdea neamurilor, odihna şi cinstea; precum de demult a proorocit Isaia, dumnezeieşte fiind luminat.

Faşele păcatelor mele celor multe le dezlegi, prin înfăşurarea scutecelor; mă îmbogăţeşti Iisuse al meu, pe mine cel cumplit sărăcit prin răutate, şi sărăceşti, născându-Te.

A Născătoarei

Învăluieşte viforul potrivnicelor gânduri, smerită inima mea, prin bântuielile viclenelor duhuri; alină-l cu mijlocirea ta de bine iubitoare Stăpână.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălța...

Luând Milostivul firea noastră, Se vede ca un Prunc, Cel ce zămisleşte în pântece pe prunci, şi Se înfaşă şi este culcat în iesle, şi-mi dezleagă cu bunătatea Sa lanţurile patimilor celor cu multe împletituri.

Cercând cu tărie nevoinţele sfinţilor mucenici cele pentru Hristos, slujind la trebuințele lor, şi spălându-le rănile, te-ai îmbogăţit cuvioasă cu buna laudă, care vedeai că străluceşte pentru ei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Picături de vindecări verşi din ploile dumnezeieştilor daruri, şi râuri de patimi opreşti, şi ajuţi celor ce se primejduiesc cumplit, pururea pomenită muceniţă a lui Hristos, cea cu numele dumnezeieştii învieri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Vindecând firea oamenilor cea stricată, prin călcarea poruncii cea de demult, Se naşte Prunc tânăr fără stricăciune, şi şade în sânurile tale ca pe un scaun, ceea ce nu ştii de mire; fiind nedepărtat de părinteasca şedere a Dumnezeirii.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălța către Domnul, şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi, şi viața mea s-a apropiat de iad, şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, scoate-mă din stricăciune.

Condacul sfintei, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cei ce sunt întru ispite şi în necazuri, la Biserica ta alergând, iau adevărate tămăduiri din dumnezeiescul dar, cel ce locuieşte întru tine Anastasia; că tu, pururea izvorăşti lumii tămăduiri.

Icos: Ceea ce eşti numită cu numele Învierii lui Hristos, pe mine cel căzut acum, înviază-mă cu rugăciunile tale picând în sufletul meu din minunile tale muceniță picături, şi arderea cumplitului păcat stingându-o. Că lumea mântuieşti totdeauna din multe feluri de patimi, de care şi eu sunt ispitit; că tu tuturor toate dându-le, lumii izvorăşti tămăduiri.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea Sfintei marii muceniţe Anastasia, izbăvitoarea de otravă.

Stih: Anastasia şi arsă fiind, mare doctorie credincioşilor este,
Căci vindecând toată otrava, sănătate dăruieşte.
În a douăzeci şi doua zi,
Anastasia arsă în foc muri.

Sfânta şi viteaza muceniță Anastasia era în vremile împărăţiei lui Diocleţian, în oraşul Romei, fiică fiind unui elin, anume Prepecsestat şi mama sa Fausta creştină fiind, şi dându-o la dumnezeiescul şi blagocestivul om, anume Hrisogon, de se învăţă de dânsul sfânta carte, iar credinţa în Hristos o învăţă de la maica sa, şi o mărită după un elin, anume Puplie, a căruia împreunare suferea fără dragoste pentru necredinţa lui, prefăcându-se pururea că este bolnavă, şi nu primea a avea trupeasca împreunare cu dânsul, şi purta haine mai aproape sărăceşti; se aduna pururea cu femei lipsite, şi slujea pe ascuns celor ce se chinuiau pentru Hristos, intrând pe la

închisori, unde se aflau, scoţându-i din legături, şi ungându-le rănile cu untdelemn; şi dându-le bucatele bune, numai o slujnică fiind cu dânsa.

Deci pentru unele ca acestea, întâi se bagă la închisoare de bărbatul ei, după ce-i pricepu gândul, şi cele ce făcea şi de vreme ce acela avu cale a face pe mare, se înecă cu corabia.

Iar sfânta văzându-se slobodă, îşi împărţi toată averea la săraci, şi slujea mai fără grijă, celor ce se chinuiau pentru Hristos, şi dacă-şi luă sfârşitul vieţii lor, îi luă şi-i îngropă cu cinste, şi îndemnând pe mulţi spre mucenicie, şi pătimind şi la chinuri înaintea multor ighemoni şi aruncată fiind în mare împreună cu alte femei, mai pe urmă legată fiind la pari, şi băgată în foc a luat cununa muceniciei.

Şi se face soborul ei la mucenicia sa, ce este aproape de intrările lui Domnin.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Hrisogon de sabie s-a săvârşit.

Stih: Hrisogon grumazul spre sabie şi-a dat,
Cel ce cu duhul de aur, iar cu puterea de aramă s-a aflat.

Hrisogon, mucenicul lui Hristos se trăgea din Roma, pe vremea împăratului Diocleţian, era om cinstitor şi temător de Dumnezeu care a stătut şi dascăl, pomenitei mai sus Sfintei Anastasia, precum am spus, atât la credinţa lui Hristos, cât şi la Sfintele Scripturi.

Deci fiindcă atunci s-a pornit goană împotriva creştinilor de la Diocleţian şi Maximian, pentru care fiind prins şi acesta s-a pus la închisoare, şi atunci a scris către el uceniţa sa Anastasia, ca să se roage pentru dânsa. Iar mai vârtos să se roage, că de se va face bărbatul său Puplie creştin, să trăiască şi să se mântuiască; iar de nu se va face, să moară, şi să nu trăiască ca să cheltuiască bogăţia ei cu închinătorii de idoli; ci ea să o cheltuiască întru ajutorul sfinţilor mucenici şi spre mângâierea săracilor, care aceasta s-a şi făcut, pentru că bărbatul său s-a înecat în mare, precum s-a zis mai sus.

Ea însă cerceta pe sfinţii mucenici, şi cheltuia banii săi întru îngrijirea pentru ei şi pentru săraci, şi îmbrăcându-se cu haine sărăceşti, mergea şi slujea sfinţilor prin închisori.

Atuncea şi Diocleţian în Niceea aflându-se, a scris la Roma să se omoare toţi creştinii, iar Hrisogon să se aducă legat la Nicomidia, şi aducându-se să se golească, şi

aşa prin sabie să-şi dea sfârşitul, care s-a şi făcut, şi tăindu-i-se capul, purtător de cunună s-a suit la Cer.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenice Teodota şi a coconilor ei, care în foc s-au săvârşit.

Stih: Teodota împreună cu prea iubiţii săi fii suferă focul.
Cu dragostea lui Hristos, fierbând mai presus decât focul.

Muceniţa Teodota era din Niceea Bitiniei, şi auzind cele pentru Sfânta Anastasia, s-a dus la ea, şi petrecea împreună, având cu sine şi trei copilaşi ai ei.

Iar mai-nainte sfânta aceasta a fost cerută spre însoţire de nuntă, de un boier oarecare Levcadie; ci nu s-a plecat, şi vrând ca să scape de el, l-a înştiinţat să o aştepte puţin, şi apoi îi va face voia sa. Şi boierul aşteptând, ea şi-a împărţit averea sa la săraci, şi slujea prin închisori sfinţilor.

Deci auzind Diocleţian, că toate închisorile, şi prăvăliile sunt pline de creştini, a poruncit, ca toţi într-o noapte să se omoare; unii prin foc, alţii prin apă şi alţii prin sabie.

Atuncea Levcadie a dat pe Sfânta Teodota şi pe copii ei oarecăruia Nichitie, ighemon Bitiniei, ca să o cerceteze pe ea. Iar Nichitie fiind mustrat de Evvod, întâiul ei fiu s-a mâniat; şi aprinzând mare cuptor de foc, a poruncit să arunce pe Teodota cu fiii săi într-însul; şi aşa săvârşindu-se, purtătorii de cunună s-au înfăţişat la Stăpânul Dumnezeu, câştigând fericirea cea veşnică şi neîmbătrânită.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Zoil.

Stih: Lăsând Zoil viaţa trecătoare,
În latura celor vii a aflat viaţă stătătoare.

Tot în această zi, deschiderea uşilor Sfintei lui Dumnezeu Bisericii celei mari.

Stih: Bărbaţi sfinţiţi porţile lui Hristos au ridicat
Şi davidiceştile ziceri nouă ne-a însemnat.

Tot în această zi, alergătura luminii Bisericii lui Dumnezeu.

Stih: Luminile împrejurul bisericii astăzi alergând,

Drumul dumnezeieştii lumini în totul, se află nouă însemnând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul, cuvioşilor tineri; iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe muncitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cel cu totul desăvârşit S-a născut ca un Prunc, cu scutece înfăşându-Se; Cel fără început a luat din Fecioara început, căutând a îndumnezei luarea. Să se bucure Cerul şi să se veselească pământul.

Cu noi Dumnezeu va să se arate întrupându-Se; înţelegeţi neamuri şi vă plecaţi, cei ce v-aţi depărtat de viaţa noastră; iată chemarea noastră, Prunc în ieslea Vitleemului va să Se culce.

Ca cu o porfiră împărătească în trup îmbrăcându-Se, vine acum din pântecele tău Împăratul păcii, Fecioară, să sfărâme pe vrăjmaşi ca un puternic, şi să împace viaţa noastră cea împresurată.

A Născătoarei

Din toate neamurile pe tine te-a ales palat nespurcat, Împăratul care S-a sălăşluit în pântecele tău Fecioară; căruia cântăm acum cu bună credinţă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti în cuptor...

Sus slavoslovesc cetele cele fără de trup, şi pe pământ oamenii ne închinăm, văzându-Te asemănat cu noi şi în iesle culcat, pe Tine, Hristoase Dumnezeul tuturor.

Focul înşelăciunii l-ai întors în cenuşă, bărbăteşte arătând dragostea cea fierbinte care aveai către Stăpânul şi Mirele tău, de Dumnezeu înţelepţită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ploi de vindecări verşi, încetând arsura bolilor, şi totdeauna găteşti pe popoare a cânta: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Minunea, care se săvârşeşte în tine Fecioară Maică, spăimântează tot cugetul; că vei să naşti pe Dumnezeu, şi să culci în iesle pe Cel neapropiat de Heruvimi, şi ne-încăput cu firea.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât, şi jertfa dreptului cu apă o ai ars; că toate le faci Hristoase cu singură voirea; pe Tine te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cuvintele proorocilor celor de Dumnezeu grăitori acum s-au plinit; Fecioara se apropie să nască pe Domnul. Tot pământul să se veselească dănţuind, şi să se bucure întru toţii vecii.

Razele dumnezeiescului dar arătând şi oprind umbra legii, Dătătorul de lumină Iisus a răsărit; cei întunecaţi vedeţi lumină mare!

Pe mine cel ce m-am făcut peşteră tâlharilor, Doamne cel ce Te-ai născut în peşteră, arată-mă casă a Ta şi a Tatălui, şi a Dumnezeiescului tău Duh ca să Te slăvesc întru toţi vecii.

A Născătoarei

Cerească Stea din pântecele tău a răsărit, şi pe astronomi i-a îndemnat să o vadă, care cu cunoştinţa ei s-au luminat întru Duhul, prea curată Fecioară pururea binecuvântată.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei grăitori...

Cela înaintea căruia slujesc mii, şi întunerece de mii de îngeri Îl poartă, pe care Îl laudă toate, Se naşte în peşteră; bine-L cuvântaţi lucrurile neîncetat ca pe Domnul.

Locaş Treimii te-ai arătat Anastasia, zăbovind în locaşuri dumnezeieşti, întru rugăciuni şi în posturi. Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Întărindu-te cu cuvintele cele foarte tari ale luminatului Hrisogon, ai călcat semeția cea fără putere a idolilor, nevoindu-te vitejeşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

O, de Dumnezeu dăruită Fecioară, naşte-vei Prunc pe Făcătorul veacurilor, Domnul cel neschimbat, în cetatea Vitleemului, pentru nespusa milostivire.

Irmos:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălțându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei grăitori de Dumnezeu, în cuptor călcând văpaia cea de foc, au cântat: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Canonul înainte-prăznuirii

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-l vedea nu este cu putință oamenilor, spre care nu cutează a căuta Cetele îngereşti; iar prin tine Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe care mărindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Iată a venit Hristos chemarea tuturor, curăţirea, lumina, mântuirea cea desăvârşită; vistieria cea de mult preţ se ascunde înlăuntrul peşterii; cu care îmbogățindu-se magii, aur ca unui Împărat aduc.

Păstorii lui Hristos privegheați, şi veniţi cu gândul în cetatea Vitleemului, şi lui Dumnezeu întru cei de sus strigaţi: Slavă şi mărire Celui ce bine a voit a Se arăta Prunc pentru noi, cu bunătatea.

Cu trupul în scutece înfășându-Te, Cela ce înfăşori marea cu negură, Iisuse al meu, legătura răutăţii o ai rupt, şi cu dreptatea ai legat pe toți cei dezlegaţi din asuprelile luptătorului.

A Născătoarei

Cămară, şi scaun Împăratului, munte al lui Dumnezeu, şi cetate aleasă, raiule, norule cel cu totul luminos al Soarelui, luminează sufletul meu, gonind norul fărădelegilor mele celor multe, ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită.

Alt Canon, al Sfintei

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Săltaţi munţi cu veselie, şi dealuri încingeţi-vă cu bucurie; acum Fecioara se apropie să nască pe Domnul.

Zi de veselie îţi săvârşeşte ţie lumea Anastasia, mărindu-ţi pomenirea Cuvântul, pe care L-ai prea slăvit cu sângiurile tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu lumină prea curată fiind strălucită acum, cere cu rugăciunile tale să ne luminăm de sus toţi, muceniţă de Dumnezeu dăruită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Toată zidirea să se veselească acum luminat, că Născătoarea de Dumnezeu merge să nască pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, Om făcându-Se.

Irmosul: Cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, pe tine te mărturisim, prin tine fiind mântuiţi Fecioară curată; cu cetele cele fără de trupuri slăvindu-te pe tine.

Luminânda

Podobie: Cu duhul în Biserică...

Cu bucurie şi cu toată frica suflete şi inimă găteşte-ţi intrarea, că iată la uşă Împăratul vine ca un Om; Cel fără început, început luând sub ani, firea cea căzută din Adam înnoind, ca un Iubitor de oameni, Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfintei*

Fecioară muceniță mărită, lauda purtătorilor de chinuri, Anastasia prea înţeleaptă, nu înceta a ruga pe Cel ce din Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu cea curată, vine să Se nască în peşteră şi în iesle, ca să dea dezlegare de păcate, celor ce săvârşesc prea sfântă pomenirea ta, şi te cinstesc cu dragoste.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *a înainte-prăznuirii*

Naşterea lui Hristos cea din Fecioară mai-nainte o vesteşte pomenirea ta cea de lumină purtătoare, muceniță Anastasia; în Vitleem pe magii de la Persia chemându-i cu daruri; chemând acum şi pe păstori cu îngerii spre cântare. Că tu singură ca nişte aur şi tămâie şi smirnă te-ai adus Stăpânului tău, pătimind de Dumnezeu gânditoare.

La Laude

Stihirile pe 4, glas al 6-lea:

Podobie: Îngereştile puteri...

Acum arătările cele de demult se dezleagă; că Fecioara a primit în pântece, şi Piatra din munte S-a tăiat, şi toiagul lui Iessei a odrăslit, şi roua lui Ghedeon acum pe pământ S-a vărsat; popoare să strigăm: Împăratul lui Israil, Hristos vine.

Întru străina naştere, străine lucrurile se văd; cum Cela ce şade împreună cu Tatăl întru cele de sus, în ieslea dobitoacelor născându-Se Se culcă? Cum Cel nepipăit Se înfaşă în scutece? Cum Cel ce este pretutindenea, în peşteră încape? Popoare să strigăm: Împăratul lui Israil, Hristos vine.

Cela ce a făcut minuni, şi Egiptul a bătut, Cel ce a plouat mană poporului celui nemulţumitor, S-a întrupat, cu lapte S-a hrănit, şi Prunc văzut fiind, a fugit de Irod gonitorul, ca pe un nor de Maica Fecioară fiind purtat; precum Isaia cel văzător de Dumnezeu mai-nainte L-a văzut.

Prunc Se naşte de bunăvoie, Cela ce este Împărat mai-nainte de veci, şi Fiu S-a dat nouă, auziţi neamuri! Israile ascultă! Înţelegeţi şi vă plecaţi; că cu noi este Cel ce zdrumică şi vântură de pe pământ împărăţia şi stăpânia, care nu L-a ascultat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, aceeaşi Podobie

Toiag de taină odrăslind Marie, înflorit-a curată din tine floare Stăpânul care a zidit veacurile, şi ţine toate; pentru care te-ai arătat de Dumnezeu Născătoare. Deci la bucuria ta adunându-ne, strigăm: Binecuvântat eşti Cel ce Te-ai născut, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *asemenea*

Astăzi popoare, se cheamă Eva din înşelăciunea cea întunecată a amăgitorului, că Hristos din Fecioară, Se întrupează ca Om; Care şi pe Adam chemând, a şters blestemul prin Fecioara; popoare să zicem: Binecuvântat eşti Cel ce vii Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

La Stihoavnă

Stihirile glasul al 2-lea:

Podobia: Casa Eufratului, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa, întru care Cel Dumnezeiesc se naşte.

Străluceşte steaua acum în peşteră; păstorilor cu îngerii, magilor cu daruri, a-L întâmpina bine gătiţi-vă.

Stih: Dumnezeu de la amiazăzi va veni, şi Cel Sfânt din munte umbros cu desime.

Se apropie Hristos, steaua înainte străluceşte, mulţimea cerească priveşte, oastea puterilor celor înţelegătoare.

Stih: Doamne auzit-am auzul Tău şi m-am temut, Doamne înţeles-am lucrurile Tale, şi m-am spăimântat.

Bucură-te Vitleeme, Păstorul a venit, cel ce mântuieşte pe Israil, nu vei mai fi mic între stăpânii Iudei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfintei, glas al 5-lea, a lui Vizantie*

Astăzi ziua cea mai-nainte de praznicul întrupării lui Hristos Dumnezeu, şi prăznuirea prea lăudatei muceniţe Anastasia, împreună au strălucit. Iar Fecioara merge în Vitleem să culce în ieslea dobitoacelor Prunc înfăşat, pe cel ce ne-a scăpat din blestemul cel de demult, şi a mântuit sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu), *glas acelaşi*

Nu te mâhni Iosife privind pântecele meu, că vei vedea pe Cel ce Se va naşte din mine, şi te vei bucura, şi ca unui Dumnezeu te vei închina, grăia Născătoarea de Dumnezeu către logodnicul său, vrând să nască pe Hristos. Pe aceasta să o lăudăm zicând: Bucură-te, cea plină de dar, Domnul este cu tine, şi prin tine cu noi.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială și Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul înainte-prăznuirii Cântarea a 3-a, cu irmosul pe 4, Şi al sfintei Cântarea a 6-a a pe 4. Apostolul către Galateni: Fraţilor mai-nainte de venirea credinţei... Evanghelia de la Luca: În vremea aceea, rugă pe Iisus oarecare din farisei... Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul...

Canon de rugăciune către Sfânta mare muceniţă Anastasia

Canon de rugăciune la Sfânta mare muceniță Anastasia - 22 decembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=SGGmjnXAugc

***

Troparul Sfintei mari muceniţe Anastasia, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Cântare să înălţăm, popoare, minunatului Dumnezeului nostru, celui ce a scăpat din robie pe Israel; cântare de biruinţă cântându-I, să strigăm: să cântăm Ţie Unuia Stăpânului.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Laudă să aducem lui Dumnezeu, celui ce vine să Se nască cu Trup din Fecioară în cetatea Betleemului şi să Se aşeze în iesle ca un Prunc înfăşat, ca să mântuiască neamul omenesc.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Căutând numai frumuseţea lui Hristos cea dorită, mărită Anastasia, ai trecut cu vederea frumuseţile lumii, cu minte statornică şi te-ai învrednicit de Moştenirea cea nemuritoare, muceniţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Biruit-ai noaptea întunericului rătăcirii înţelepţeşte, cinstită, luminându-te cu lumina Duhului şi acum te-ai sălăşluit, unde este Lumina cea dumnezeiască a Treimii celei nezidite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-S-a Dumnezeul Cel Nevăzut, din multă milostivire, născându-Se din Maică Fecioară mai presus de fire şi Cel Bogat a sărăcit, ca să îmbogăţească neamul omenesc cu nemurirea.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Doamne, Prunc înfăşat, culcat în iesle, Te vor vedea pe Tine, Cel Nepipăit. Munţi, săltaţi şi dealuri îmbrăcaţi-vă cu dumnezeiască bucurie, umplându-vă de lumină.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu îndrăzneala dreptei cinstiri de Dumnezeu fiind îmbogăţită şi cu mântuitor cuvânt, ai tocit săgeţile cuvintelor prigonitorilor, Sfântă Anastasia, cu dumnezeiască dragoste îndreptându-ţi mişcările sufletului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Numai pe Domnul Îl caut, numai de dragostea Lui mi-am legat sufletul, strigai, muceniţă. Mă grăbesc cu inimă curată să mă luminez din belşug cu prea curatele Tale străluciri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Tânără neispitită de nuntă, porţi în pântece, întrupat, pe Cel ce poartă în mână toată zidirea; pe care şi născându-L Îl culci în iesle, arătându-Se Prunc cel mai înainte de veci.

Irmosul: Doamne, cel ce ai făcut cele ce sunt deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica; Tu care eşti marginea doririlor şi credincioşilor Întărire, mă întăreşte, întru dragostea Ta, Unule Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum se împlinesc graiurile celor ce proorocesc cu dumnezeiesc Duh: că Fecioara merge să nască în peşteră pe Cel cu totul Desăvârşit.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Căutând cu dragoste mărirea mucenicilor, ai dobândit-o luptându-te cu multă tărie, cu credinţă neîndoielnică, ceea ce ai bărbătească îndrăzneală.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Îmbrăcatu-te-ai în adevăr cu haină ţesută din harul cel de sus, cu dezbrăcarea de trup, muceniţă prea lăudată, purtătoare de biruinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Iese purtând Trup din pântecele tău cel purtător de lumină Împăratul cel Ceresc, culcându-Se în iesle ca într-un Scaun.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dis de dimineaţă sculându-ne, strigăm către Tine, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărit-a Steaua din Iuda, punând în mişcare spre închinare pe cititorii în stele din ţara Haldeii, precum este scris.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După Lege te-ai luptat, muceniţă pururea pomenită, punând pe fugă pe cei fără-delege, cu puterea Duhului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Învierea lui Hristos o închipuieşti cu numirea, care surpă pe vrăjmaşii cei nevăzuţi, prea lăudată.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

În peşteră sub pământ merge să Se nască Hristos din Fecioară; să se veselească toată făptura!

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostivul, luând firea noastră, Se arată ca un Prunc; Cel ce zămisleşte pe prunci în pântece este înfăşat şi în iesle este culcat şi-mi dezleagă, cu bunătatea Sa, lanţurile patimilor cele cu multe împletituri.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând cu tărie luptele sfinţilor mucenici, cele pentru Hristos, slujind trebuinţelor lor şi ştergându-le sângele lor cel închegat, te-ai îmbogăţit cu adevărat cu mărirea, care străluceşte pentru ei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Picături de vindecări verşi din ploaia dumnezeieştilor daruri şi râurile patimilor opreşti şi ajuţi celor ce cumplit se primejduiesc, prea lăudată, Sfântă mare muceniţă Anastasia, ceea ce eşti a lui Hristos şi care porţi numele dumnezeieştii Învieri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Vindecând firea oamenilor, cea stricată prin călcarea Poruncii celei de demult, Se naşte Prunc Tânăr, fără de stricăciune şi şade ca pe un Scaun în sânurile tale, Ceea ce nu ştii de mire, fiind nedepărtat de părintească împreună şedere a Dumnezeirii.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune întristările mele; că s-a umplut de răutăţi sufletul meu şi viaţa mea de iad s-a apropiat; şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, scoate-mă din stricăciune.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cei ce sunt întru ispite şi în necazuri, alergând la biserica ta, primesc cinstite tămăduiri din dumnezeiescul har, care locuieşte întru tine, Sfântă muceniţă Anastasia; că tu izvorăşti pururea lumii tămăduiri.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei în cuptor au călcat văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeule, în veci!

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În cer Cetele celor fără de trup doxologesc şi pe pământ oamenii ne închinăm, văzându-Te pe Tine, Hristoase, Dumnezeul tuturor, asemănându-Te cu noi şi culcat în iesle.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prefăcut-ai focul înşelăciunii în cenuşă, arătând, de Dumnezeu înţelepţită, dragostea cea fierbinte pe care o aveai pentru Stăpânul şi Mirele tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ploi de vindecări verşi, încetând arşiţa bolilor şi totdeauna pregăteşti pe popoare a cânta: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Minunea care se săvârşeşte cu tine, Fecioară Maică, înspăimântează tot cugetul: că vii să naşti pe Dumnezeu şi în iesle să culci pe Cel Neapropiat de heruvimi şi neîncăput cu firea.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei grăitori...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acela, Căruia în cer Îi stau înainte mii de îngeri şi pe care zeci de mii Îl poartă pe umeri, Se naşte în peşteră; pe Acela Binecuvântaţi-L neîncetat lucrurile, ca pe Domnul.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Locaş Treimii te-ai arătat, Sfântă Anastasia, zăbovind în rugăciuni şi în posturi, în Locaşurile dumnezeieşti. Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Întărindu-te cu îndemnurile cele prea tari ale purtătorului de biruinţă Hrisogon, ai călcat în picioare semeţia cea fără de putere a idolilor, luptându-te viteje şte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

O, Fecioară de Dumnezeu dăruită, tu vei naşte Prunc acum pe Făcătorul veacurilor şi Domnul cel Neschimbat, în cetatea Betleemului, pentru nespusa sa milostivire.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei grăitori de Dumnezeu, călcând în cuptor văpaia cea de foc, au cântat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat Născătoare...

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Săltaţi munţi, de bucurie şi dealuri, încingeţi-vă cu veselie! Fecioara acum se apropie să nască pe Domnul.

Stih: ***Sfântă mare muceniţă Anastasia, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Zi de veselie îţi prăznuieşte ţie lumea, Sfântă muceniţă Anastasia, mărindu-ţi pomenirea Cuvântul, pe care L-ai prea slăvit cu cântările tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu prea curata lumină strălucind acum, cere cu rugăciunile tale, muceniţă binevoitoare, să ne luminăm de sus, noi toţi, cei ce te lăudăm pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Toată zidirea să se bucure acum cu veselie, că Născătoarea de Dumnezeu vine să nască pe Dumnezeu Cuvântul, cel din Dumnezeu, făcându-Se Om.

Irmosul: Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim pe tine, noi, cei mântuiţi prin tine, Fecioară prea curată; cu Cetele cele fără de trup mărindu-te pe tine.

Sedealna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Ca pe o mireasă a lui Hristos te lăudăm, fecioară; ca pe cinstita muceniţă Tecla, după vrednicie, te cinstim; pentru că întru pomenirea ta se revarsă ape de tămăduiri. Că tu ai primit harul vindecărilor, ca ceea ce ai păzit poruncile Domnului, cu puterea Duhului.

Acatistul Sfintei mari muceniţe Anastasia (22 decembrie)

 # traducere din limba rusă

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământ-tului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Troparul Sfintei mari muceniţe Anastasia (glasul al 4-lea): Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție! Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre!

Condacul Sfintei mari muceniţe Anastasia (glasul al 2-lea): Cei ce sunt întru ispite şi în necazuri, alergând la Biserica ta, primesc cinstite tămăduiri din dumnezeiescul har, care locuieşte întru tine, Sfântă muceniţă Anastasia; că tu izvorăşti pururea lumii tămăduiri.

Condacul 1
Sfintei alese a lui Hristos, binecuvântatei mari muceniţe Anastasia, îi aducem cântări de laudă, căci are multă îndrăzneală față de Domnul pentru toate necazurile, durerile și bolile celor credincioși. Iar noi, cu dragoste, îi strigăm: ***Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!***

Icosul 1

Ai devenit ca un înger cu o minte curată, după ce L-ai cunoscut pe Dumnezeu și ai învăţat tot ce este văzut şi nevăzut și noi, lăudând învățătura înțeleaptă pe care ai primit-o de la Sfântul mucenic Hrisogon strigăm cu dragoste:

Bucură-te, ceea ce ai iubit credința în Hristos;
Bucură-te, că ai urmat evlavia mamei tale, Fausta;
Bucură-te, văzând curăția fecioriei tale;
Bucură-te, păzită mereu de Îngeri;
Bucură-te, că te-ai apropiat de Dumnezeu prin curăția ta;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 2

Văzând Sfânta Anastasia că mulți creștini suferă în temnițe pentru numele și învățăturile lui Iisus Hristos, a început să le slujească, cu râvnă, mângâindu-i și vindecându-i. Iar noi Îi cântăm, cu veneraţie lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Sfânta Anastasia, aleasă de Dumnezeu, disprețuind hainele de valoare, se îmbrăca, în secret, în hainele cerșetorilor şi intra în temnițe pentru a-i sluji, ca mărturisitoare, lui Hristos, Iar noi, urmând-o cu mintea, o chemăm cu dragoste:

Bucură-te, vizitatoarea celor închiși în temnițe;
Bucură-te, mângâietoarea mărturisitorilor lui Hristos;
Bucură-te, că ți-ai risipit aurul și argintul pentru ei;
Bucură-te, cu cei care au dobândit Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, că ai spălat mâinile şi picioarele sfinților și le-ai curățat părul;
Bucură-te, că L-ai luat exemplu pe Iisus Hristos;
Bucură-te, ceea ce le-ai vindecat bolile;
Bucură-te, că le-ai îngropat trupurile;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 3

Întărită de putere de sus, sfântă muceniţă, slujeai cu evlavie sfinților ca să-l rușinezi pe diavolul, care urând orice virtute, a instruit-o pe slujnică să-ți dezvăluie faptele în fața soțului tău necredincios. Noi, lăudând bunătatea ta, Anastasia, cântăm, împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Aveai o dragoste mare, în Domnul, pentru toți cei care suferă pentru mumele lui Hristos, în temnițe, chiar dacă mulţi ani ai fost închisă ca într-o închisoare în casa soţului tău necredincios; iar noi, minunându-ne de curajul tău, strigăm către tine:
Bucură-te, păzitoare harnică a poruncilor lui Hristos;
Bucură-te, nu în cuvânt, ci în fapta care îl împlinește pe acesta;
Bucură-te, că eşti gata să-ți depui sufletul pentru prietenii tăi;
Bucură-te, că ai primit multă amărăciune pentru Hristos;
Bucură-te, îndurare neclintită faţă de cei puternici;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 4

Soţul tău, ţinându-te captivă şi ca o sclavă, Sfântă Anastasia, a ridicat furtună de furie împotriva ta şi ţi-a pricinuit chin mare; noi, amintindu-ne de amărăciunea şi de suferința ta, Îi cântăm Domnului, care te-a întărit: ***Aliluia!***

Icosul 4

Auzind fericita Anastasia că Sfântul ei învățător, Hrisogon a îndurat mult pentru Hristos, ea l-a urmat în suferințe și i-a scris, în secret: „Învățătorule, aștept a muri și nu mi-a rămas altceva decât numai dându-mi sufletul, să cad moartă”. Noi, lăudându-ţi răbdarea, nu suntem vrednici a zice:
Bucură-te, ceea ce nu ți-ai cruțat trupul cinstit;
Bucură-te, ceea ce ai vrut să-ți risipești averea înaintea lui Dumnezeu de dragul săracilor;
Bucură-te, că ai cumpărat, prin asta, înțelepciune;
Bucură-te, cea care ai grija celor care suferă în legături;
Bucură-te, că le-ai slujit, cu râvnă;
Bucură-te, cea care ai intrat, în temnițe, fără teamă;
Bucură-te, cea care ai intrat, fără să te întorci în slava cerească;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 5

Ca o stea evlavioasă apărută în Roma, mare muceniţă Anastasia, tu îi vizitezi pe cei care suferă pentru Hristos în temnițe și care în inimile lor ard în credință, dar strigă mereu cu tine către Mântuitorul Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Văzându-o pe Anastasia, învățătorul ei, Sfântul Hrisogon, în confuzia acestei lumi, i-a scris: “Fii cu răbdare, ca în mijlocul mării, așteaptă pe Hristos, care va veni la

tine și întru tine însăți să strigi ca proorocul, zicând: Pentru ce ești mâhnit sufletul meu și pentru ce mă tulburi? Nădăjduiește spre Dumnezeu, că mă voi mărturisi Lui, mântuirea mea și Dumnezeul meu". Iar noi te numim pe tine:
Bucură-te, ceea ce ţi-ai pus toată încrederea în Domnul;
Bucură-te, ceea ce ai îndurat asuprirea de dragul cerului Împărăției;
Bucură-te, că prin curăția ta de înger ai fost cinstită să trăiești în ceruri;
Bucură-te, ceea ce te apropii de Dumnezeu prin durerile tale;
Bucură-te, ceea ce ai fost cinstită să vezi minunile Domnului Atotputernic şi să le înţelegi;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale, ne izbăvești de multe necazuri;
Bucură-te, că prin mijlocirea ta, ne eliberezi de ispite;

Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 6

Întreaga lume creștină îţi propovăduiește faptele cinstite, mare muceniţă Anastasia, îţi prea mărește suferințele, îţi slăveşte mucenicia și cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Tu ai strălucit mai mult decât soarele cu virtuțile tale în marele oraș, Roma, când s-a împlinit prezicerea învățătorului tău, Sfântul Hrisogon, despre moartea soțului tău lipsit de Dumnezeu. Eliberată de Dumnezeu, ai început să ai grijă de mucenicii lui Hristos, cu tot mai multă râvnă; noi, privind cu drag la faptele tale, spunem următoarele:
Bucură-te, ajutor zelos pentru cei suferinzi;
Bucură-te, că i-ai mângâiat pe prietenii lui Hristos cu cuvinte duhovnicești;
Bucură-te, învățătoare care ai avut mare grijă de cele 3 fecioare: Agapi, Hionia și Irina;
Bucură-te, că le-ai întărit pe ele în mucenicie;
Bucură-te, trup cinstit în locul ales așezat;
Bucură-te, ceea ce ai trăit durere în mintea ta;
Bucură-te, că inima ți-ai făcut-o locuință pentru Duhul Sfânt;
Bucură-te, că ai ars deplin în focul iubirii pentru Dumnezeu;
Bucură-te, căci ai găsit Apărarea Lui cerească;
Bucură-te, că prin curajul tău, ai învins pe vrăjmașul mântuirii până la capăt;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 7

Dorința Sfântului Hrisogon, ca să moară pentru Hristos, a fost împlinită de pronia cerească; şi tu, când ai văzut moaştele cinstite ale învăţătorului tău, sărutându-le cu blândeţe ai plâns din adâncul sufletului tău, purtând un cântec către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Domnul nostru ţi-a dat iar har şi putere, când ai început a umbla din oraş în oraş, vizitând pe cei care erau legaţi în lanţuri. Noi, în urma călătoriilor tale, strigăm dulce către tine:
Bucură-te, urmașă a paşilor lui Hristos;
Bucură-te, roaba multor sfinți;
Bucură-te, bucurie pentru cei greu încercaţi;
Bucură-te, speranța celor necredincioși;
Bucură-te, dând cu aurul tău, libertatea credincioşilor din legăturile închisorii;
Bucură-te, că ai cuvinte divine care ne eliberează de legăturile fricii;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale ne izbăveşti de legăturile păcătoşeniei;
Bucură-te, ales model de trăire duhovnicească;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 8

Călătoria ta, cu Sfânta muceniță Teodotia, a adus multe minuni: celor bolnavi le dădeai darul vindecării, celor ce au murit le pregăteai înmormântarea, pe cei vii îi întăreai în faptele virtuții; ajută-ne şi nouă, nevrednicilor, sfântă şi du şi rugăciunile noastre către Dumnezeu, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 8

Întreaga temniță a fost umplută cu mult plâns și suspine, când ai venit, mai devreme, după obiceiul tău și nu ai fost lăsată să intri în numele lui Hristos la nici unul din prizonieri, iar cei care au fost păziţi toată noaptea, din porunca împăratului rău, au fost omorâți; noi, amintindu-ne durerea ta pentru prietenii lui Dumnezeu, strigăm așa:
Bucură-te, că ai căutat cu sârguință pe slujitorii lui Hristos în temnițe;
Bucură-te, milostivă care i-ai ajutat pe cei din temniţe;
Bucură-te, că ai luat crucea Domnului cu dragoste pe umerii tăi;
Bucură-te, cea care ai fost cinstită ca pretutindeni să vezi minunile Domnului Atotputernic, cu ochi înţelegători;
Bucură-te, că pentru dragostea ta pentru aproapele tău, ai dobândit o mare îndrăzneală față de Dumnezeu;
Bucură-te, trimiţând vindecarea celor bolnavi;

Bucură-te, că ai înviat pe cei pe jumătate morți, prin porunca lui Dumnezeu;
Bucură-te, cea care ai căutat curăția lui Hristos;
Bucură-te, mare muceniţă prea mărită;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 9

Oamenii cei răi au încercat să te convingă să te închini idolilor, dar tu le-ai strigat, fără teamă: „Sunt roaba lui Hristos și Îi cânt zi și noapte: ***Aliluia!*** ”

Icosul 9

Conducătorul preoţilor închinători la idoli a vorbit cu tine cu lingușire, încercând să îţi prindă sufletul sfânt. Dar tu, cunoscând toată viclenia vrăjmașului, i-ai rușinat pe chinuitori şi ai schimbat tot răul în bine, privind fără teamă la instrumentele chinului și la toate chinurile. Noi, minunându-ne de curajul tău, te chemăm cu tandrețe:
Bucură-te, cea ce ai respins toată lumea închinătoare la idoli;
Bucură-te, că ai ales să accepți chinurile pentru Hristos;
Bucură-te, că ai ales să mergi la moarte cu dragoste;
Bucură-te, că i-ai surprins pe chinuitori cu răbdarea ta;
Bucură-te, că ai împodobit Biserica lui Hristos cu suferințele tale;
Bucură-te, cea ce ai ales Viața veșnică - Hristos;
Bucură-te, ceea ce ai rușinat pe preotul slujitorilor la idoli;
Bucură-te, călcând demonii în picioare;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 10

Mântuiește pe toți cei ce aleargă la tine, ajută-i cu rugăciunile tale, mare muceniţă, înaintea Domnului și cere iertarea păcatelor celor care îți cinstesc suferința şi Îi strigă cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 10

Sfântă Anastasia, iubindu-L pe Împăratul Ceresc, din toată inima, ai fost aruncată în închisoare pentru dulcele Iisus, răbdând foame și sete și întărindu-te prin rugăciune; iar noi, slăvind suferința ta cinstită, îţi cântăm astfel:
Bucură-te, urmașă cu patima lui Hristos;
Bucură-te, cea împodobită cu glorie biruitoare;
Bucură-te, că ai strălucit în temniță pământească cu slava cerească;
Bucură-te, cea deodată cu mucenicii sfinţi;

Bucură-te, aducându-ți aminte de noi prin rugăciunea ta la tronul lui Dumnezeu;
Bucură-te, eliberând rapid legăturile păcatelor noastre;
Bucură-te, alungând demonii de la oameni;
Bucură-te, ceea ce îi călăuzești pe tâlhari pe calea dreptății;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 11

Îţi aducem cântarea, din toată inima, slăvind suferința ta pentru Hristos şi te rugăm, sfântă purtătoare de dragoste: cere-i Milostivului Domn sănătate tuturor, viaţă lungă și biruință împotriva dușmanilor. Iar nouă, care îţi lăudăm chinurile, cere-ne pace și mântuire, să cântăm lui Dumnezeu, pentru totdeauna: ***Aliluia!***

Icosul 11

Cu o față strălucitoare și veselă, ai urmat suferința pregătită pentru tine de la chinuitori și cu gânduri vesele te numim:
Bucură-te, că ai fost închisă în temnița Illyrisians;
Bucură-te, cea ce ai fost hrănită de speranța ta - Hristos;
Bucură-te, căci ai fost izbăvită de scufundarea mării, prin grija lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai fost întinsă între cei 4 stâlpi;
Bucură-te, că ai devenit ca Fiul lui Dumnezeu răstignit pe cruce;
Bucură-te, arzând cu foc până la moarte;
Bucură-te, model de trăire duhovnicească, ce ai fost eliberată de legături și trup;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 12

Curgând cu dragoste din icoana ta, harul de sus e trimis la noi toți. Te rugăm cere Domnului iertarea păcatelor noastre, dă-le vindecare celor bolnavi și în suferințe, iar noi, vindecaţi și recunoscători, strigăm către minunatul Dumnezeu între sfinți: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cântând chinurile tale pentru Hristos, ne închinăm înaintea suferinței tale, mare muceniță, îți cinstim sfânta moarte și te rugăm să ne oferi ajutorul din cer şi nouă, celor ce trăim în întunericul patimilor și al ispitelor! Iar noi strigăm către tine:
Bucură-te, sfântă mare muceniță;
Bucură-te, că ţi-ai oferit trupul ca jertfă evlavioasă, în multe feluri de chinuri;
Bucură-te, turturică, zburând până la Ierusalimul cel mai înalt;
Bucură-te, mireasă curată și desăvârşită a lui Hristos;

Bucură-te, cădelniță duhovnicească, aducând tămâie lui Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, bogată comoară a vindecărilor;
Bucură-te, abundenţă în cupa darurilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, salvatoarea tuturor!
Bucură-te, icoana luminoasă a vieții pentru toți cei ce caută mântuirea;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 13 (de 3 ori)

O, îndelung răbdătoare și încântătoare Sfântă mare muceniță Anastasia primește rugăciunea noastră, de la slujitorii tăi nevrednici, adusă ţie cu dragoste și cere de la Hristos, Dumnezeu să ne elibereze din legăturile păcătoase şi să scăpăm prin rugăciunile tale de mânia lui Dumnezeu și de osânda veșnică și să fim răsplătiți în Împărăția Cerului, cu tine pentru totdeauna cântându-I lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1
Ai devenit ca un înger cu o minte curată, după ce L-ai cunoscut pe Dumnezeu și ai învăţat tot ce este văzut şi nevăzut și noi, lăudând învățătura înțeleaptă pe care ai primit-o de la Sfântul mucenic Hrisogon strigăm cu dragoste:
Bucură-te, ceea ce ai iubit credința în Hristos;
Bucură-te, că ai urmat evlavia mamei tale, Fausta;
Bucură-te, văzând curăția fecioriei tale;
Bucură-te, păzită mereu de Îngeri;
Bucură-te, că te-ai apropiat de Dumnezeu prin curăția ta;
Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!

Condacul 1
Sfintei alese a lui Hristos, binecuvântatei mari muceniţe Anastasia, îi aducem cântări de laudă, căci are multă îndrăzneală față de Domnul pentru toate necazurile, durerile și bolile celor credincioşi. Iar noi, cu dragoste, îi strigăm: ***Bucură-te, binecuvântată mare muceniţă Anastasia, sfânta căutătoare a noastră și carte de rugăciuni pentru sufletele noastre întemniţate!***

Apoi, se spune această:

Rugăciune

O, îndelung răbdătoare și înțeleaptă mare muceniță Anastasia a lui Hristos cu sufletul tău stai în Rai la tronul Domnului, dar pe pământ săvârșești diferite vindecări cu harul dat ție; privește cu milostivire, spre oamenii care vin și se roagă înaintea icoanei tale, cerându-ți ajutorul, fă rugăciuni sfinte pentru noi către Domnul și cere iertarea păcatelor noastre, ajută-ne în lucrările milosteniei, întărindu-ne duhul în slujire cu blândețe, smerenie și ascultare, dă vindecare bolnavilor; celor care se întristează și celor care trăiesc în legături, fii salvatoare şi mijlocitoare. Roagă-te Domnului să ne dea, tuturor, un sfârșit creștinesc și un răspuns bun la înfricoşătoarea Sa Judecată, ca şi noi să fim demni, împreună cu tine, să slăvim pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei mari muceniţe Anastasia şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/02/07/acatistul-sfintei-mari-mucenice-anastasia-model-de-traire-duhovniceasca-22-decembrie/

https://salutis8.wordpress.com/2021/12/15/acatistul-sfintei-mari-mucenite-anastasia/

Imnografie

Condacul Sfintei mari mucenițe Anastasia: Cei ce sunt întru ispite şi în necazuri, alergând la biserica ta, primesc cinstite tămăduiri din dumnezeiescul har, care locuieşte întru tine, Sfântă muceniţă Anastasia; că tu izvorăşti pururea lumii tămăduiri.

Troparul Sfintei mari mucenițe Anastasia: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfintei muceniţe Anastasia şi a celor împreună cu dânsa

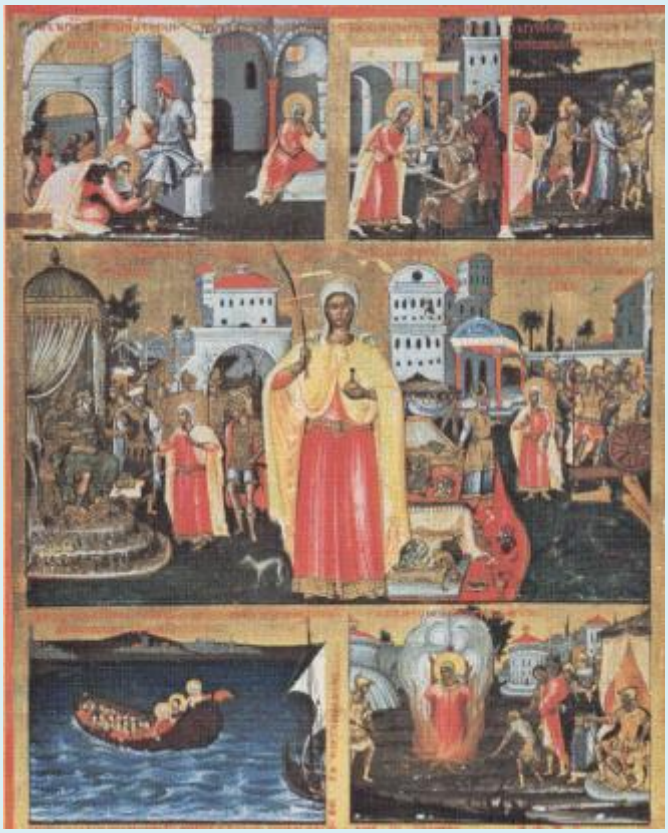

Cuvant Ortodox - Sfânta muceniţă Anastasia şi a celor împreună cu dânsa - 22 decembrie:
https://www.youtube.com/watch?v=aJCA8bdXT_M

***

Anastasia, cea prea frumoasă între femei, s-a născut în vestita cetate a Romei. Ea pe toţi covârşea cu neamul său cel bun, cu frumuseţea cea trupească şi cu cea sufletească, cu obiceiuri bune şi cu blândeţe. Era fata lui Pretextat, unul din boierii mari de credinţă elin, iar maica ei credea întru Hristos, având numele Fausta. Din copilărie, Anastasia a fost încredinţată de maica sa spre învăţătura cărţii, unui bărbat prea slăvit întru înţelepciune şi cu viaţă cinstită, cu numele Hrisogon, creştin credincios şi iscusit desăvârşit întru cele dumnezeieşti, iar după aceea şi mucenic.

De la acest bărbat a învăţat Anastasia nu numai înţelegerea cărţii, ci şi a cunoaşte pe Acela, Care este Alfa şi Omega, începutul a toată zidirea cea văzută şi nevăzută şi sfârşitul tuturor dorinţelor inimilor celor binecredincioşi. A învăţat să cunoască şi să iubească pe Dumnezeul cel adevărat, pe Ziditorul tuturor şi Stăpânitorul. Se

sârguia în citirea cărţilor creştineşti ziua şi noaptea, învăţând legile Domnului şi întărindu-şi inima în dragostea lui Dumnezeu. Săvârşind ea învăţătura la Hrisogon, s-a făcut slăvită înaintea tuturor ca o prea înţeleaptă şi frumoasă.

După aceasta, fericita ei mamă, Fausta, trecând din această viaţă, a fost dată de tatăl său, cu multă silă, după un bărbat cu numele Pomplie, asemenea fiind de bun neam, dar cu credinţa elin. Şi a fost dusă în casa mirelui, adică credincioasă la cel necredincios, mieluşeaua lui Hristos la lup răpitor.

Însă păzind-o Dumnezeu, către Care ziua şi noaptea suspina cu inima şi se tânguia, nu şi-a pierdut fecioria sa, nici nu a întinat trupul ei curat cu bărbatul cel necurat, pentru că Anastasia se prefăcea neîncetat că are boala cea femeiască. Iar uneori, fiind silită de soţul său, ieşea din mâinile lui, ajutându-i nevăzut îngerul, păzitorul ei. Şi astfel era cu fecioria nevătămată. Adeseori îşi schimba hainele sale cele luminate şi podoabele cele de mult preţ şi, îmbrăcându-se pe ascuns în haine sărace, ieşea din casa sa, neştiind nimeni, decât numai o slujnică a ei, care de aproape îi urma şi cerceta toate temniţele, dând mult aur la străji şi cercetând pe cei ce pătimeau pentru Hristos. Le slujea pe cât putea în toate, cu bună cucernicie şi cu cinste, spălându-le mâinile şi picioarele şi părul cel plin de praf curăţindu-l, ştergând sângele lor şi rănile lor legându-le cu petece curate. Apoi, dând fiecăruia hrană şi băutură, se întorcea la casa sa.

Astfel, adeseori ieşind şi întorcându-se, nu s-a tăinuit de bărbatul ei, căci el a cunoscut că cerceta temniţele. De aceea şi mai mult s-a mâniat asupra ei, pentru că nu voia să ştie de unirea nunţii şi mult o necăjea pe dânsa. Aflând el de la slujnica care îi urma ei - acea ticăloasă i-a spus lui toate - pentru aceea, bătând rău pe Anastasia, a închis-o într-o casă şi a pus strajă, ca piciorul ei să nu mai calce afară. Sfânta se mâhnea cu duhul pentru robii lui Hristos, căci nu mai putea să-i cerceteze, nici să le slujească, nici să le deie cele de trebuinţă. Dar mai mult o durea inima pentru dascălul ei, Sfântul Hrisogon, fiindcă nu-l vedea, pentru că acel sfânt doi ani avea de când era în temniţă, răbdând fel de fel de munci. Adeseori ea mergea la dânsul când era slobodă, iar acum nu-i mai era cu putinţă, fiind închisă şi străjuită.

În acea vreme a început bărbatul ei a o necăji mult, mai ales după ce a murit tatăl ei, ca să-i ia toată averea părintească, ce rămăsese Anastasiei ca moştenire, ca unei fiice pentru că Pretextat nu avea feciori mai mulţi, nici neamuri. Atunci Pomplie, urând pe Anastasia, pentru că nu răspundea dorinţei lui cele trupeşti, cugeta să o omoare, ca toată averea ei să o moştenească şi luându-şi altă femeie, să o aducă în bunătăţile cele străine.

Deci ca pe o roabă o socotea pe sfânta fecioară, necăjind-o în toate zilele şi muncind-o, care lucru se adevereşte din scrisoarea ei scrisă în taină către Sfântul Hrisogon şi trimisă printr-o bătrână, într-acest chip zicând:

"Sfântului mărturisitorului lui Hristos, Hrisogon, scrie Anastasia. Deşi tatăl meu era închinător de idoli, maica mea, Fausta, totdeauna a avut bună credinţă şi a vieţuit creştineşte. Ea chiar din scutece, m-a făcut a fi creştină, iar după plecarea ei din această viaţă, cu greu jug şi fără de voie m-am însoţit cu un bărbat, care e fur de cele sfinte, de la al cărui pat, prin milostivirea lui Dumnezeu, cu prefacerea bolii, fug ziua şi noaptea în urma Domnului meu Iisus Hristos. Iar bărbatul care se laudă cu moştenirea mea, o cheltuieşte cu nevrednicii şi necuraţii închinători de idoli, iar pe mine ca pe o vrăjitoare şi străină de cele sfinte, cu grele străji m-a robit, încât aştept a muri şi nu mi-a rămas altceva decât numai dându-mi sufletul, să cad moartă. Şi chiar de mă voi bucura întru moarte pentru mărturisirea Domnului meu Iisus Hristos, însă de aceasta mă mâhnesc foarte mult, căci toată bogăţia mea, cea făgăduită lui Dumnezeu, o văd cheltuită de mâinile străinilor şi păgânilor. Pentru aceasta te rog pe tine o! omule al lui Dumnezeu, roagă cu sârguinţă pe Stăpânul Hristos, pentru ca pe bărbatul meu sau să-l lase să vieţuiască dacă mai înainte vede că se va face cândva creştin sau de are astfel a petrece în necredinţă, apoi să-i poruncească să iasă dintre cei vii şi să dea loc altora, care cinstesc pe Dumnezeu. Căci mai bine-i este a muri, decât a nu mărturisi pe Fiul lui Dumnezeu şi celor ce-L mărturisesc pe El a le face împiedicare, de care Însuşi Hristos este martor. Iar de mă voi elibera, voi merge pe urmele sfinţilor şi mă voi îngriji pentru dânşii cu sârguinţă, precum am şi început. Închinăciune ţie, bărbatule al lui Dumnezeu şi pe mine mă pomeneşte".

Apoi Anastasia a primit această scrisoare: *"Hrisogon, scrie Anastasiei: Ţie, care te învăluieşti în mijlocul viforului şi al tulburării lumii acesteia, degrabă îţi va veni Hristos, Cel ce umblă pe ape şi vânturile cele diavoleşti, care s-au sculat asupra ta, le va alina numai cu un cuvânt al poruncii Sale. Deci, fiind cu răbdare ca în mijlocul mării, aşteaptă pe Hristos, Care va veni la tine şi întru tine însăţi să strigi ca proorocul, zicând: Pentru ce eşti mâhnit sufletul meu şi pentru ce mă tulburi? Nădăjduieşte spre Dumnezeu, că mă voi mărturisi Lui, mântuirea mea şi Dumnezeul meu. Aşteaptă îndoit darul de la Dumnezeu, căci şi vremelnica moştenire ţi se va întoarce ţie şi cea cerească ţi se va pregăti. Iar Domnul va îndelunga facerea Sa de bine, ca să nu se pară că sunt neînsemnate cele date nouă de la El. Vezi şi nu te tulbura de aceasta, pentru că celor ce vieţuiesc cu dreaptă credinţă li se aduc asupra cele potrivnice, căci nu te păgubeşti, ci te ispiteşti de la Domnul. Şi aceasta să ştii, că nu este fără primejdie apărarea ce se face prin ajutorul omenesc, căci grăieşte Scriptura: Blestemat este omul care nădăjduieşte*

spre om şi binecuvântat este cel ce nădăjduieşte spre Domnul. Păzeşte-te bine şi cu trezire, de tot păcatul şi de la Însuşi Dumnezeu caută mângâiere, ale Cărui porunci păzeşti. Pentru că degrabă se va întoarce peste tine vreme paşnică şi ca după o noapte întunecată, vei primi lumina zilei celei purtătoare de flori. Şi că după o iarnă ce a trecut, vor veni ţie zile senine de aur. Astfel tuturor celor ce pătimesc pentru numele lui Hristos să le dai mângâiere vremelnică şi însăţi, fără îndoire, te vei învrednici mângâierii celei veşnice. Mântuieşte-te întru Domnul şi pentru mine te roagă".

Peste puţină vreme, iarăşi fiind chinuită de moarte de către bărbatul cel cu obicei rău şi păgân, a scris către sfântul astfel: ***"Mărturisitorului lui Hristos, Hrisogon, scrie Anastasia: Sfârşitul trupului meu a venit. Pomeneşte-mă ca să primească Domnul sufletul meu, căci pentru a Lui dragoste pătimesc acestea ce vei auzi din gura acestei bătrâne".***

Sfântul Hrisogon a răspuns: *"Hrisogon scrie Anastasiei: Totdeauna înaintea luminii merge întunericul, după boală se întoarce sănătatea şi după moarte se făgăduieşte viaţa. Cu un sfârşit se încheie cele potrivnice ale lumii, ca şi cele cu bună norocire, astfel încât nu prin nevoi să domnească deznădăjduirea, nici prin bucuria cea deşartă, înălţarea. Una este marea pe care umblă bărcile trupurilor noastre şi de o cârmă se conduc sufletele noastre prin înotare. Bărcile unora fiind tari, trec valurile fără vătămare, iar ale altora fiind slabe, chiar la ţărm sunt aproape de înecare, căci aproape este vremea ca să piară cei ce nu cugetă a veni la ţărm mântuitor. Iar tu, o! slujitoarea lui Hristos, cea fără de prihană, leagă-te cu tot gândul de crucea lui Hristos şi te pregăteşte spre lucrul Domnului şi după ce vei sluji, după dorinţa ta, cu mucenicească prăznuire, vei trece către Hristos".*

Cu această scrisoare a proorocit Sfântul Hrisogon despre grabnica pierzare a lui Pomplie, bărbatul ei cel rău; pentru că în zilele acelea s-a trimis de împăratul cu scrisori către împăratul perşilor şi, având a merge pe mare, s-a scufundat şi s-a înecat de un vifor ce s-a ridicat fără veste. Aşa a pierit, ticălosul cu sunet, iar Sfânta Anastasia s-a izbăvit ca pasărea din cursa celui ce vânează, avându-şi curată fecioria sa. Apoi, şi-a primit toată moştenirea ce-i rămăsese de la părinţii ei şi a început iarăşi, neoprită de nimeni, a merge pe la închisori şi pe la temniţe, slujind sfinţilor, răbdătorilor de chinuri ai lui Hristos, nu numai cu averea, ci şi cu priceperea sa mângâindu-i cu cuvinte folositoare şi deşteptându-i la bărbăţie, la răbdare şi la înfruntarea morţii pentru Hristos.

În acea vreme, împăratul Diocleţian, zăbovind în Acvileia şi îngrijindu-se despre aceasta cu sârguinţă, ca nici unul din creştini să se tăinuiască ori să scape din

mâinile lui, i s-a vestit de la Roma că s-au umplut temniţele de mulţime de creştini, pe care în multe feluri muncindu-i, nu se leapădă de Hristosul lor, şi că toţi au învăţător pe Hrisogon, pe care-l ascultă, ţinându-se de învăţătura lui. Împăratul a poruncit ca toţi să fie daţi la munci şi la moarte, iar Hrisogon să se trimită la dânsul, căci socotea că dacă va birui pe Hrisogon, apoi va birui şi pe ceilalţi creştini.

Deci, fiind dus Sfântul Hrisogon la împărat spre întrebare, îi urmă lui de departe şi Anastasia. Văzându-l împăratul, mai întâi a vorbit cu dânsul cu cuvinte blânde, zicându-i: "Primeşte sfatul meu cel bun o! Hrisogoane, şi te împărtăşeşte credinţei noastre. Fă cele plăcute zeilor şi îţi alege cele de bucurie, decât cele de nevoi, cum şi cele de folos, mai vârtos decât cele nefolositoare şi să ştii că, nu numai de muncă vei scăpa, ci îţi vom dărui lumina cea dulce şi îndată te vom pune eparh al cetăţii celei mari, adică peste Roma".

Sfântul a răspuns: *"Eu un Dumnezeu am cunoscut şi pe El îl socotesc mai dulce decât toată lumina, mai iubit decât toată viaţa şi mai de folos decât toate comorile. În El cred cu inima şi cu gura Îl mărturisesc, cu sufletul Îl cinstesc şi genunchii mei spre El îmi plec, înaintea tuturor. Iar mulţimea zeilor tăi, basmele şi pe diavol niciodată nu-i voi cinsti, ca şi Socrat, care zice: Se cuvine a fugi de aceia cu toată tăria, că sunt înşelători de oameni şi dovediţi ca pierzători de suflete. Iar darurile şi cinstirile cele făgăduite de tine mie, nu le socotesc mai bune decât visul şi umbra".*

Deci, neputând a răbda mai mult împăratul nişte graiuri ca acestea ale lui Hrisogon, a poruncit ostaşilor să-l ia şi, ducându-l într-un loc pustiu, să-i taie capul. Şi aceasta făcându-se, a aruncat trupul său în mare, iar ***în acele părţi unde l-a aruncat, nu departe, era preotul Zoil, bărbat sfânt şi trei fecioare surori cu trupul şi cu duhul, adică Agapi, Hionia şi Irina. Acel preot, prin oarecare descoperire dumnezeiască, înştiinţându-se despre trupul Sfântului Hrisogon, l-a luat împreună cu capul şi, punându-l într-un sicriu, l-a ascuns în casa sa.***

La treizeci de zile i s-a arătat Sfântul Hrisogon în vis, zicându-i: *"Să ştii că într-aceste nouă zile, acele trei fecioare ale lui Hristos, care vieţuiesc lângă tine, vor fi luate spre mucenicie, iar tu spune roabei Domnului, Anastasia, ca să aibă grijă de dânsele, deşteptându-le către nevoinţa cea cu bărbăţie, până când se vor încununa prin pătimire. Iar tu să fii cu bună nădejde că vei primi roadele cele dulci ale ostenelilor tale. Căci degrabă te vei libera de aici şi te vei duce către Hristos, împreună cu cei ce au pătimit pentru El".*

Şi s-a făcut această descoperire şi Sfintei Anastasia, care, fiind îndemnată de Duhul lui Dumnezeu, a venit la casa preotului, pe care niciodată nu-l ştia şi l-a întrebat: ***"Unde sunt fecioarele acelea, despre care i s-a descoperit lui în vedenie că vor să aibă sfârşit mucenicesc?"*** Deci, aflând casa lor, cu dragoste a vieţuit o noapte cu ele, spunându-le multe cuvinte mântuitoare de suflet şi pline de dumnezeiasca dragoste, prin care le deştepta a răbda cu bărbăţie, până la sânge, pentru Mirele lor Hristos. Apoi a văzut şi moaştele Sfântului Hrisogon, mucenicul lui Hristos şi al său iubit dascăl, plângând lângă dânsele cu lacrimi fierbinţi, încredinţându-se rugăciunilor lui. După aceea s-a întors în Acvileia şi s-a făcut precum a zis Sfântul Hrisogon preotului Zoil în vis, căci acel preot, în curgerea celor nouă zile, s-a mutat către Domnul.

Împăratul cel fărădelege, auzind de cele trei fecioare, a poruncit să le aducă la privelişte. Întâi a început a le momi cu blândeţe, lăudându-le cu cuvinte linguşitoare pentru frumuseţea lor, făgăduindu-le să le mărite după bărbaţi de bun neam şi bogaţi şi să le dăruiască multe şi mari daruri, dacă se vor închina idolilor.

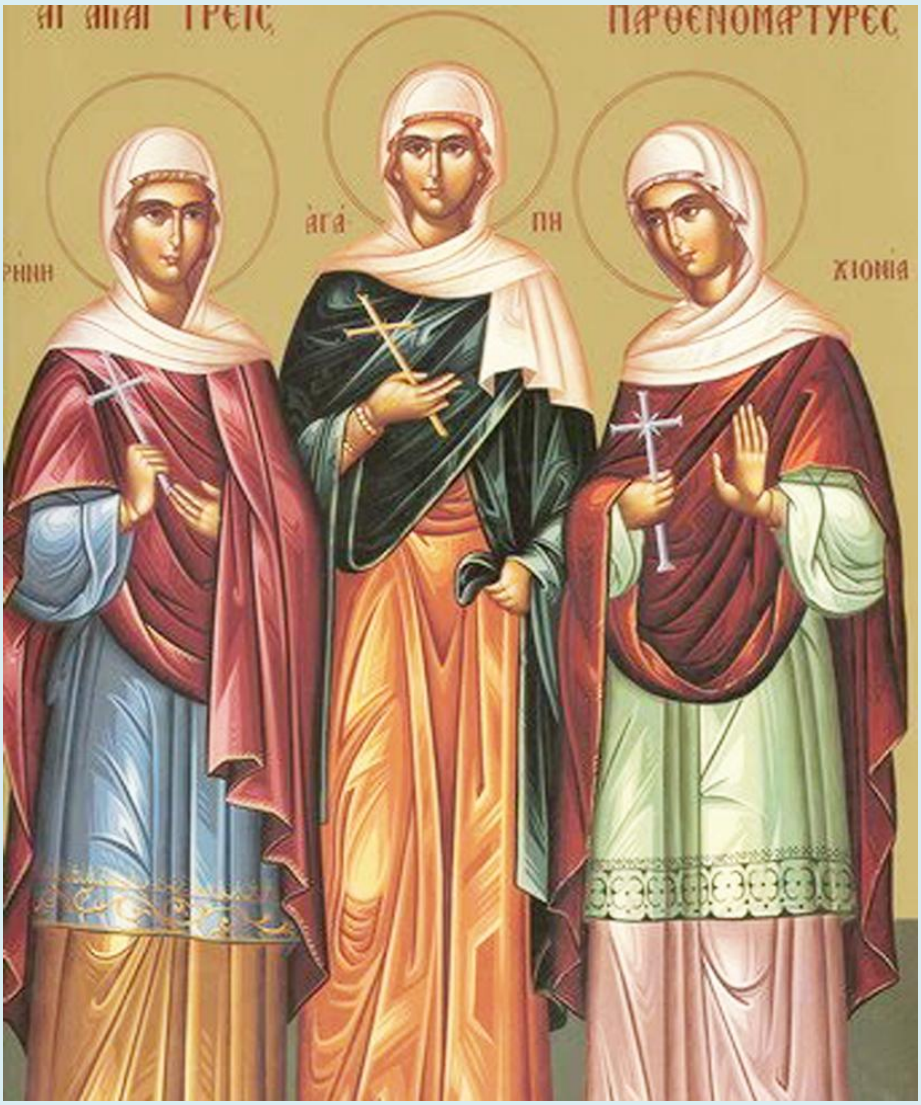

Sfintele muceniţe Agapia, Hionia şi Irina

Cea mai mare în vârstă, care se chema Agapi, ca să-şi arate dragostea sa către Dumnezeu, cu multă îndrăzneală a răspuns: "Să nu pui nicidecum în mintea ta, o! împărate, că ne vom înfricoşa de muncile cele cumplite sau de moartea cea aspră sau că ne va birui pe noi strălucirea neamului sau că ne vom mâhni pentru frumuseţea trupului, sau că vei slăbi cu momeli tăria sufletului nostru, ca să vindem buna-credinţă. Cu cât ne vei munci mai cumplit, cu atât ne vei folosi mai mult".
Deci, văzând împăratul atâta îndrăzneală a acelei fecioare s-a mâniat şi având trebuinţă a se duce în Macedonia, le-a închis în temniţă. Apoi a poruncit lui Dultie, eparhul, ca să le ispitească cu sârguinţă şi să le muncească cu felurite munci.

Anastasia, împreună pătimitoarea, după obiceiul ei umblând pe la cei ce pătimeau prin închisori, îndată a venit şi la sfintele fecioare, pe care le-a mângâiat cu nădejdea ajutorului celui nedepărtat al lui Hristos şi cu biruinţa asupra vrăjmaşului.

Iar răul Dultie, fiind foarte desfrânat şi înverşunat, văzând frumuseţea celor trei fecioare, a voit să le batjocorească. Deci s-a dus singur la temniţă, ca să împlinească cu fapta lucrul cel cugetat, dar Dumnezeu, vrând să izbăvească pe roabele Sale de o ispită ca aceea, l-a făcut să greşească locul şi, socotind că intră în temniţă, a intrat în bucătărie, unde erau vase multe mânjite, pe care îmbrăţişându-le şi sărutându-le ca un beat, socotind că erau acolo fecioarele acelea, s-a făcut negru, fiind plin de funingine pe toată faţa.

După aceea, ieşind afară ca să meargă la palatul său, nimeni nu l-a cunoscut că este eparhul, ci socotea că este un ieşit din minţi şi îndrăcit. Unii râdeau de dânsul, iar alţii îl băteau ca pe un ieşit din minţi. Ajungând cu multă greutate la palat nu-l lăsau ostaşii să intre înăuntru, ci îl împingeau afară şi îi dau ghionturi, pentru că nimeni nu credea să fie eparhul. Târziu, de abia rudeniile sale l-au cunoscut şi l-au adus în casa sa şi, după ce şi-a venit în simţiri, zicea că i-au făcut aceasta creştinii cu farmecele, mâniindu-se asupra lor foarte mult. Deci a adus pe cele trei fecioare înaintea lui şi a poruncit să le dezbrace de haine şi să le dezgolească cu totul ca să le poarte prin târg, spre răzbunarea ruşinării lui. Dar o! lucrurile Tale cele slăvite Doamne, Ziditorule al toate! s-au făcut cămăşile lor ca nişte piei şi s-au lipit aşa de trupurile lor, încât n-au putut nicidecum să le dezvelească muncitorii şi toţi s-au înspăimântat de o minune înfricoşată ca aceea.

Încă şi altă minune a urmat, căci dintr-aceasta pricină a orbit eparhul, prin puterea cerească, încât ridicându-l de pe scaun, ca pe o iarbă neînsufleţită, l-au pus în pat, iar în locul lui a venit eparh, de la împărat, un altul cu numele Sisinie. Acesta a aruncat în foc pe Sfânta Agapi şi pe Hionia, unde s-au şi sfârşit, dându-şi sufletele lui Dumnezeu, iar trupurile lor au rămas în foc, întregi şi nevătămate, neatingându-se focul nici de părul lor şi nici de haine.
Drept aceea, iubitoarea de mucenici Anastasia a luat sfintele lor moaşte şi le-a îngropat cu multă evlavie, rugându-se lui Dumnezeu totdeauna să o învrednicească şi pe dânsa a lua cununa cea mucenicească.

Pe Sfânta Irina o momea, de asemenea, Sisinie eparhul şi o îndemna ca să jertfească; dar ea, nesupunându-se, a început a o înfricoşa. Apoi văzând că nu se supune, a zis către dânsa: "Să ştii că de nu mă vei asculta te voi pune la un loc arătat şi văzut de tot poporul, unde să vină fiecare să te batjocorească şi să-ţi spurce sufletul şi trupul".

Iar ea a răspuns: "Nădăjduiesc în Stăpânul meu Iisus Hristos, că-mi va izbăvi picioarele mele de cursele tale şi va păzi sufletul meu neîntinat, iar dacă mă voi întina cu sila, pentru aceasta nicidecum n-am păcat, că fără de voia mea se face".

Atunci ighemonul a dat-o pe dânsa ostaşilor s-o ducă la casa de desfrânare şi a poruncit să meargă la dânsa, fără de sfială, oricare ar voi. Dar Dumnezeu n-a zăbovit, ci a trimis pe sfinţii săi îngeri ca pe nişte ostaşi şi au dus-o pe dânsa deasupra unui munte, parcă în ciuda ighemonului, care, văzând o minune ca aceasta, n-a încetat cel neputincios de a face război cu Atotputernicul Dumnezeu şi alerga nebunul la munte călare, ca să o ia cu sila. Şi iarăşi a urmat o minune, căci vedea pe fecioara de departe, dar nu putea să se apropie nicidecum de dânsa, că îl împiedica o putere dumnezeiească nevăzută, ca şi cum ar fi fost înaintea lui un zid nebiruit. Apoi având ochi, nu vedea şi alerga împrejurul muntelui, pipăind fără folos şi s-a muncit în deşert, până seara rătăcind. Atunci un ostaş aruncând cu săgeata asupra muceniţei a trecut aceea printr-însa, astfel voind Dumnezeu. Iar sfânta, mulţumind lui Hristos că a păzit-o pe dânsa fără prihană, şi-a dat în mâinile Lui fericitul său suflet.

După ce s-a dus ighemonul, Sfânta Anastasia a luat moaştele ei şi le-a îngropat împreună cu celelalte, cu cinste şi cu mirositoare tămâieri.

Apoi Sfânta Anastasia umbla din cetate în cetate şi din latură în latură, slujind sfinţilor care erau ţinuţi prin legături, chivernisind cu averile sale pe legaţii lui Hristos de mâncare, de băutură şi de toate doctoriile, făcând uşurare celor ce erau în strâmtorare mare şi celor ce slăbeau cu trupul cumpărându-le cu aur uşurarea din legăturile cele grele şi de lungă vreme. Pentru această pricină, ea s-a numit vindecătoare de răni, căci pe mulţi i-a dezlegat în taină din legături. Prin purtarea sa de grijă multora a adus uşurare, pe mulţi i-a tămăduit de răni nevindecate, ostenindu-se cu mâinile sale şi doftorind pe mulţi care erau pe jumătate morţi, apoi, prin slujirea sa i-a înviat şi i-a dăruit sănătoşi pentru muncile ce erau să vină.
Sfânta Anastasia învăţase şi meşteşugul doftoriei şi singură tămăduia pe cei răniţi şi pe mâinile sale îi purta pe aceia, care nu puteau să-şi ţină nici picioarele, nici mâinile, având-le sfărâmate şi rănite pentru Hristos. Apoi singură le dădea acelora hrană în gură, îi adăpa şi le oblojea rănile şi bubele. Aceasta îi era ei spre mare bucurie şi veselie, de a sluji cu osârdie, ca Însuşi lui Hristos, acelora care pătimeau pentru mărturisirea numelui celui prea dulce al Domnului. Pentru aceasta cu tot cugetul se îngrijea, în toate chipurile se sârguia şi întru aceasta se ostenea cu toată tăria, biruind neputinţa firii sale, cu tăria sufletului, cu bărbăţia şi cu dragostea către Dumnezeu şi către cei de aproape; iar mai vârtos către sfinţii pătimitori, care totdeauna sunt aproape de Dumnezeu, despre care zicea împreună cu David: Iar mie foarte îmi sunt cinstiţi, prietenii tăi, Dumnezeule.

***

Mergând Sfânta Anastasia, vindecătoarea de răni, în Macedonia şi acolo, îndeletnicindu-se în obişnuita slujire a sfinţilor, a făcut cunoştinţă cu o văduvă foarte tânără cu numele Teodotia, care era cu neamul din părţile Bitiniei, din cetatea Niceea. Aceasta a rămas văduvă cu trei prunci, după bărbatul său care murise şi îşi avea locaşul în Macedonia, petrecându-şi zilele văduviei sale cu bună-credinţă şi întru creştinească mărturisire. Fericita Anastasia era găzduită de multe ori la aceea văduvă, iubind-o ca pe o roabă credincioasă a lui Hristos şi mângâindu-se împreună cu dânsa, prin cuvinte înţelepte, pentru dragostea lui Dumnezeu - pentru care, o! cât de mulţi sfinţi şi-au pus cu osârdie sufletele lor! După câtăva vreme, Teodotia a fost cunoscută că e creştină, deci au prins-o şi au dus-o la împărat, care a supus-o întrebărilor. Unul din cei de faţă, cu numele de Levcadie, rănit fiind de frumuseţea ei, a rugat pe împărat să i-o dea de femeie şi să nu o piardă pe ea. Împăratul s-a învoit îndată la cererea lui, nădăjduind că mai degrabă va reuşi bărbatul acela s-o întoarcă spre zei.

Deci, luând Levcadie în casa sa pe Teodotia, împreună cu fiii săi, ce n-a făcut ca s-o amăgească? A rugat-o, sfătuind-o, momind-o şi îngrozind-o ca să facă aceste două: adică, să se lepede de Hristos şi să voiască a fi lui femeie.

Iar Teodotia răspundea: "De pofteşti bogăţiile mele, iată, toate ţi le dau de bună voie, iar de te sârguieşti a mă avea pe mine de femeie, nu nădăjdui, ci lasă-mă să slujesc lui Hristos, ca în locul tuturor bogăţiilor, numai pe Hristos să-l moştenesc. Iar dacă, iubind frumuseţea mea, mă pofteşti şi te nevoieşti a mă întoarce de la Hristosul meu, apoi să ştii că alegi lucrurile cele cu neputinţă; căci mai lesne vei schimba frumuseţea mea în urâciune şi viaţa în moarte, decât să poţi întoarce mintea mea de la Hristos şi să mă aduci spre a voi nunta cu tine".

În acele zile Levcadie, a avut nevoie a merge cu împăratul care se ducea undeva. Deci s-a dus, lăsând pe Teodotia în casa sa şi a zăbovit în acea cale multă vreme. Astfel Teodotia, având puţină linişte, slujea împreună cu Sfânta Anastasia, celor legaţi; pe cei bolnavi tămăduindu-i, pe cei morţi îngropându-i şi pe cei vii întărindu-i spre mai mari nevoinţe. Şi iarăşi s-a vestit lui Diocleţian că s-au umplut temniţele de prin cetăţi de creştini şi nu mai este loc pentru alţii. Atunci, păgânul tiran a poruncit ca să-i piardă pe toţi într-o noapte, ca să deşerte temniţele pentru primirea altor creştini. Şi aşa a fost rânduită o noapte pentru acel lucru rău, când mulţime mare de mucenici au fost trimişi la Hristos, către ziua cea neînserată. Pe unii i-au ucis cu sabia, pe alţii i-a înecat apa, pe alţii i-au ars cuptoarele cele de foc, iar pe alţii i-au primit de vii sânurile pământului. Apoi săpând şanţuri şi gropi adânci, i-a aruncat acolo de vii şi i-a astupat cu pământ şi cu pietre, ale căror nume se află scrise în cartea vieţii şi singur Dumnezeu le ştie.

A doua zi, iubitoarea de mucenici, fericita Anastasia, venind după obiceiul ei la una din temniţe şi neaflând pe nimeni, a umplut văzduhul de plângere şi de tânguire. Şi, fiind întrebată de ostaşii ce se întâmplaseră acolo, pentru ce se tânguieşte astfel, ea a răspuns: ***"Caut pe robii Dumnezeului meu, care erau ieri într-această temniţă şi acum nu ştiu unde sunt".*** Iar ei aflând că este creştină, îndată au luat-o şi au dus-o la Flor, ighemonul Iliricului şi întrebând-o ighemonul dacă este creştină, ea a răspuns: ***"Cu adevărat sunt creştină şi ceea ce-ţi este urâciune, aceea îmi este iubit, iar numele creştinesc, care la voi este de hulă, acela îmi este de cinste şi de laudă".***

După ce s-a înştiinţat ighemonul despre patria şi despre bunul ei neam, fiind din Roma şi din neam luminat, a întrebat-o: "Dar ce te-a silit pe tine la aceasta de ai lăsat Roma, patria cea prea slăvită şi ai venit aici?"

Răspuns-a sfânta: ***"Ce altceva, decât glasul Domnului meu, Cel ce mă cheamă către El, că, Aceluia urmând, am lăsat patria şi prieteni şi luând crucea Hristosului meu, cu picioarele grabnice şi vesele am pornit în urma Lui".***

Zis-a ighemonul: "Unde este Acela pe Care Îl numeşti Hristos?"

Răspuns-a sfânta: ***"Nu este loc care să nu aibă pe Hristos, căci este în cer, este în mare, este pe pământ, este încă şi în toţi cei ce-L cheamă şi se tem de El, luminându-i la minte şi totdeauna petrecând împreună cu dânşii".***

Zis-a ighemonul: "Unde sunt aceia care se tem de Hristosul tău, despre Care grăieşti? Spune nouă ca să-i ştim".
Sfânta a răspuns: ***"Până acum au fost împreună cu noi pe pământ cu trupul, iar acum lăsând cele de jos, sunt în ceruri şi privesc la noi din înălţime. Pentru că moartea ce au primit pentru Hristos, le-a mijlocit aceasta, într-al căror număr doresc să fiu numărată şi eu şi poftesc a merge pe aceeaşi cale, pe care au mers ei".***

Neputând ighemonul a-i face vreun rău, fiind romană de neam mare, mai înainte până nu va înştiinţa pe împărat pentru dânsa, a scris toate cele ce ştia despre Anastasia şi a trimis la Diocleţian. El ştia prea bine pe părinţi, pe bărbatul ei şi pe dânsa şi înţelegând cum că risipeşte averea rămasă de la părinţii săi, miluind pe creştinii cei săraci, vrând s-o ia de la dânsa, ca s-o moştenească el, a poruncit s-o aducă înaintea sa. Văzând-o, îndată a început a o întreba de avere, iubind mai mult bogăţia decât pe zeii săi. Şi zicea: "Unde sunt vistieriile care ţi-au rămas de la tatăl tău?"

Sfânta a răspuns: *"De mi-ar fi rămas ceva din vistieriile şi averile moştenite, prin care aş fi putut sluji mai mult robilor Hristosului meu, apoi nu m-aş fi dat în mâinile celor ce caută sânge creştinesc. Dar de vreme ce le-am împărţit pe toate, precum se cădea şi mi-a rămas numai singur trupul, acum şi pe dânsul mă sârguiesc a-l aduce în dar Hristosului meu".*

Împăratul văzând vorba ei cea liberă şi pricepând într-însa mărimea sufletului cel cu bărbăţie, apoi nenădăjduind a o birui cu cuvinte, nici a lua ceva din bogăţia ei, de a cărei împărţire auzise, se temea a se da mai mult în vorbă cu dânsa, ca să nu fie ruşinat de cuvintele ei cele înţelepte. Deci a poruncit să o ducă la eparh, zicând: "Nu se cuvine mărimii împărăteşti a vorbi cu o femeie fără minte".

Şi a început eparhul a vorbi către dânsa cu cuvinte de pace, zicând: "Pentru ce, o! femeie, nu voieşti a aduce jertfă zeilor, precum aducea tatăl tău şi de ce, lăsându-i pe dânşii, cinsteşti pe Hristos? Ori nu ştii că S-a născut din iudei şi a fost omorât de ei ca un făcător de rele?"

Anastasia zise: *"Şi eu am avut în casa mea zei şi zeiţe de aur, de argint şi de aramă şi i-am văzut că sunt deşerţi, fiind numai odihnă a păsărilor, sălaş al păianjenilor şi al muştelor. De aceea, luându-i, i-am aruncat în foc, scăpându-i de necinstea păsărilor, a păianjenilor şi a muştelor şi mi-au ieşit din foc bani de aur, de argint şi de aramă. Cu acei bani am hrănit pe mulţi flămânzi, pe cei goi i-am îmbrăcat, pe cei neputincioşi i-am ajutat şi pe cei ce le trebuiau câte ceva i-am îndestulat; şi aşa pe zeii cei ce stau deşerţi şi fără nici o treabă, i-am făcut multora de trebuinţă".*
Eparhul a strigat cu mânie: "Acest lucru al tău, fără de Dumnezeu, nici nu voiesc a-l auzi cu urechile".

Sfânta, râzând, a zis: *"Mă mir de înţelepciunea ta, o! judecătorule, că numeşti faptele mele fără de Dumnezeu. Căci, de ar fi fost în acei idoli fără suflet măcar numai o simţire sau o putere oarecare, apoi ce i-ar fi oprit a se scăpa din mâinile celor ce-i sfărâmau sau să facă izbândă asupra acelora sau chiar de la voi să fi cerut ajutor? Dar nici ei singuri nu ştiau că rabdă ceva".*

Judecătorul, tăind vorba, a zis: "Prea dumnezeiescul nostru împărat a poruncit ca toate cuvintele deşarte lăsându-le, din două să alegi una: sau să te pleci să jertfeşti zeilor, sau să te pierdem rău".

Sfânta a răspuns: "A muri pentru Hristos nu este pieire, ci odihnă în viaţa cea veşnică".

După mai multe cuvinte zise unul împotriva altuia, eparhul, văzând că sfânta este neînduplecată, s-a dus şi a spus împăratului. Diocleţian, mâniindu-se foarte şi gândindu-se ce va face cu dânsa, unul din sfetnici l-a sfătuit ca s-o dea lui Ulpian, arhiereul Capitoliei, ca acela sau cu cuvinte să o înduplece sau să o silească prin munci, iar de nu se va pleca, să o piardă prin moarte şi toată averea ei, câtă a mai rămas, să se ia la Capitoliu. Plăcându-i împăratului acest sfat, a trimis îndată pe Anastasia lui Ulpian, mai marele tuturor slujitorilor idoleşti.

Luând-o, Ulpian a dus-o cu cinste în casa sa, vrând cu vicleşug a o îndupleca mai lesne decât cu îngroziri. Şi, după multe vorbe sfătuitoare şi linguşitoare, a pus înaintea ei de amândouă părţile lucruri potrivnice, toate cele frumoase ale lumii acesteia şi toate uneltele de muncă, care sunt înfricoşate vederii. De o parte pietre scumpe, iar de alta săbii ascuţite de amândouă părţile; aici paturi de aur şi de cristal, împodobite cu aşternuturi de mult preţ, iar dincolo paturi de fier arse, pline de cărbuni aprinşi. De o parte gherdanuri, cercei şi diferite feluri de podoabe de aur şi de mărgăritar, iar de alta obezi, lanţuri şi legături de fier; aici oglinzi luminate şi toate cele ce sunt de trebuinţă spre împodobirea femeiască, iar acolo piepteni de fier, gătiţi spre dărăpănarea trupului, cleşti şi ţepi de fier pentru ruperea lui. De o parte haine frumoase şi foarte scumpe, iar de alta hârburi şi pânze aspre cu care s-au obişnuit muncitorii a freca rănile mucenicilor.

Pentru ce a făcut aceasta acel om viclean şi maestru? Pentru ce a pus împotriva celor frumoase, pe cele înfricoşate, împotriva celor de bucurie, cele de scârbă şi împotriva celor moi, pe cele aspre? Ori ca să înşele, ori ca să înfricoşeze cu acestea pe mireasa lui Hristos, care nu băga seama de amândouă: nici pe cele frumoase nu le poftea, nici de cele aspre nu se temea ca să fugă, ci se pleca cu mai mare voinţă spre uneltele de muncă, decât către podoabele cele scumpe femeieşti. Şi ce a sporit ticălosul? Numai în ceea ce zicea proorocul: "şi a minţit strâmbătatea". Căci toate acelea neştiind el, le-a rânduit spre a sa ruşinare şi înfruntare, iar de aici s-a văzut cea mai mare bărbăţie şi dragoste pentru Hristos. Apoi că scornirea şi măiestria lui este deşartă şi în zadar şi-a arătat vicleşugul şi înşelăciunea. Şi a zis el către sfântă: "Alegeţi din amândouă părţile ceea ce doreşti".

Atunci Anastasia, căutând spre cele lumeşti, a zis: "Ale tale sunt acelea, diavole şi ale celor ce slujesc ţie, cu care împreună vei fi dat veşnicei pierzări". Apoi, uitându-se la lanţuri şi la toate uneltele de muncă a zis: "Cu acestea, înfăşurându-mă, mai frumoasă şi mai plăcută mă voi face şi mă voi arăta lui Hristos, prea iubitul meu Mire, pe acestea le voiesc, iar pe acelea le trec cu vederea. Pe acestea le caut, iar de acelea mă lepăd, pe acestea le iubesc pentru Domnul meu cel iubit, iar pe acelea le urăsc şi le scuip".

Arhiereul, cruţând-o şi sperând încă, i-a dat trei zile de gândire. Dar muceniţei, părându-i greu aceasta, a zis: *"Pentru ce întârzii vremea, pentru ce nu mă munceşti îndată? Ce mai voieşti să auzi de la mine, decât aceasta ce zic acum: zeilor tăi nu voi jertfi, iar voii tale şi împăratului tău, nu mă voi supune, ci voi aduce laudă şi jertfă Împăratului cerurilor, Dumnezeului meu celui fără de moarte, pentru Care îmi pun sufletul şi trec cu vederea muncile tale, ca să câştig pe Hristos, Care este viaţa veşnică?"*

Arhiereul idolesc a zis: "Au doară şi tu îţi alegi moarte asemenea cu a Hristosului tău, nebuno?"

Iar muceniţa, auzind de moartea lui Hristos, s-a umplut de bucurie şi a zis: *"Amin, amin, fie mie aceasta, Hristoase, Împărate!"*

Atunci a întrebat arhiereul: "Ce este cuvântul acesta, amin?".

Răspuns-a sfânta: *"Tu nu eşti vrednic nici a înţelege cuvântul acesta, nici a-l grăi, că nimeni din cei cu minte, nu toarnă mirul cel de mult preţ în vasul putred".*

Deci, a poruncit Ulpian să o ducă pe dânsa până în trei zile la nişte femei cunoscute ale ei, care îi erau mai înainte vecine şi prietene, ca să o înduplece pe dânsa cu vorba lor şi să-i moaie inima ei, ca să se întoarcă la zeii părinteşti. Şi ce nu-i făceau acele femei viclene şi necurate? Câte cuvinte, câte sfaturi linguşitoare şi graiuri ispititoare care sunt obiceiurile femeilor, nu turnau în urechile ei, aducându-i aminte de frumuseţile şi dulceţile lumii acesteia? Dar ea n-a auzit nimic şi în cele trei zile n-a băgat nimic în gură, nici apă, nici mâncare, ci a petrecut neîncetat strigând în inima sa către Hristos, Mirele său.

Văzând Ulpian, după cele trei zile, pe Sfânta Anastasia că tot Îl mărturiseşte pe Hristos, şi stă ca un stâlp neclintit, ca un munte nemişcat, a judecat-o şi a dat-o la munci. Dar mai întâi a poftit ticălosul (rănindu-se de frumuseţea ei) să întineze pe porumbiţa lui Hristos cea curată. Dar când a vrut să se atingă de dânsa, îndată a orbit şi mare durere a cuprins capul lui, încât răcnea ca un nebun şi striga către zeii săi, cerând ajutor. Şi a poruncit să-l ducă în capiştea idolească, nădăjduind că va dobândi vindecare de la aceia cărora le slujea, dar a primit în loc de ajutor, mai mare vătămare şi în loc de viaţă, moarte. Că acolo rău şi-a lepădat sufletul său şi s-a dus în iad la zeii săi şi a mers vestea despre minunea aceea la multe popoare, iar Sfânta muceniţă Anastasia a fost eliberată.

Ieşind de acolo, a mers la Teodotia, cea mai sus pomenită, sora ei duhovnicească, care petrecea în casa lui Levcadie, comitul şi i-a povestit toate cu de-amănuntul câte a răbdat şi minunea ce a făcut Dumnezeu, precum şi mila ce a arătat spre dânsa.

Apoi, după puţine zile, a venit şi comitul, întorcându-se din Bitinia şi iarăşi silind-o în chipul cel dintâi pe Teodotia, cu cuvinte bune şi cu îngroziri, o îndemna pe ea către amândouă fărădelegile, adică către necuraţii idoli şi către necurata nuntă. Văzând cum că nimic nu sporeşte, apoi înştiinţându-se şi despre Anastasia, care era acolo, s-a umplut de mare mânie şi îndată luând pe Anastasia şi legând-o, a dat-o judecăţii. Pe Teodotia, împreună cu copiii săi a trimis-o legată la Nichita, antipatul Bitiniei, spunându-i prin scrisoare toate cele despre ea.

Adusă fiind fericita Teodotia la antipatul acela şi în divan fiind întrebată şi fiind îngrozită cu munci grele, fiul ei cel mai mărişor, cu numele Evod, a zis atunci: "Noi, o! judecătorule, nu ne temem de muncile omeneşti, care s-au obişnuit a mijloci trupului nestricăciune, iar sufletului nemurire, ci ne temem de Dumnezeu Care are putere să piardă sufletul şi trupul în gheena cea de foc!" Iar judecătorul îndată a poruncit ca înaintea maicii sale să-l bată pe copil cu vergi până la sânge. Maica, privind la aceea, se bucura şi întărea pe fiul său cu cuvinte ca să rabde cu bărbăţie.

După aceasta a dat pe sfântă unui om desfrânat şi înverşunat, cu numele Ertac, căruia îndată ce s-a apropiat de dânsa, i s-a schimbat faţa şi a început a-i curge sânge din nas. Apoi a strigat către antipat: "Vai mie, cum am pus mâna pe Teodotia, am văzut un tânăr încuviinţat şi prea strălucit, care mi-a dat o palmă atât de tare încât mi-a zdrobit nările".

Acestea auzindu-le neînţelegătorul acela şi o minune ca aceasta văzând-o, în loc să cunoască pe Dumnezeu, Care păzeşte curăţenia celor cu întreagă înţelepciune, el mai vârtos a înnebunit şi nu a crezut, ci a socotit că este vrăjitorie şi ispitea pe muceniţă cu înfricoşări, zicând: "De nu te vei închina nemuritorilor zei, vei vedea înjunghiaţi înaintea ta pe iubiţii tăi fii".

Iar sfânta a zis: "Aceasta o şi doresc, ca fiind vie, să trimit către Stăpânul Hristos pe fiii mei, la limanul cel mântuitor şi atunci şi eu să le urmez, ca împreună să ne veselim totdeauna".

Cuvintele acelea foarte mult au tulburat pe tiran. Pentru aceea a poruncit să ardă un cuptor, în care a intrat maica cu fiii, bucurându-se şi mulţumind Domnului. Şi astfel

şi-au dat sfintele lor suflete în prea curatele Lui mâini. În acest chip Sfânta Teodotia, cu fiii săi, au primit fericitul sfârşit.

Sfânta Anastasia, vindecătoarea de răni, în acea vreme era ţinută în legături la ighemonul Iliricului. Acela fiind iubitor de aur şi auzind că Anastasia este din cei bogaţi şi are avere multă, a chemat-o la o parte şi i-a zis: "Te ştiu pe tine o, femeie, că eşti bogată şi eşti credincioasă. Deci, ascultă porunca Hristosului tău, Care vă porunceşte să treceţi cu vederea toate bogăţiile şi să vă faceţi săraci. Lasă-mi bogăţia ta, împlinind astfel porunca lui Hristos şi din mâinile noastre te vei elibera; apoi, fără de temere şi neoprită, vei sluji Dumnezeului tău".

Prea înţeleapta Anastasia la aceasta a răspuns cu bună înţelegere: "Dar o! judecătorule, este în Evanghelie zis de Hristosul meu: Vindeţi averea ta şi o dă săracilor şi vei avea comoară în cer. Dar tu, fiind bogat, cine ar fi atât de nebun ca să-ţi dea ţie bogăţiile, care sunt ale săracilor. Aceluia ce vieţuieşte în desfrânări şi mâncăruri bune, cine ar fi atât fără de minte ca să-ţi dea ţie hrana celor flămânzi? De te voi vedea pe tine flămând şi însetat, gol şi bolnav şi aruncat în temniţă, atunci cu cuviinţă voi face ţie ceea ce ai se porunceşte nouă de Hristos".

Ighemonul, mâniindu-se, a închis-o într-o temniţă întunecoasă şi a chinuit-o cu foamea timp de treizeci de zile, dar ea se hrănea cu nădejdea către Hristos, Domnul său, căci Acela îi era hrană dulce şi mângâiere întru strâmtorare. În toate nopţile i se arăta Sfânta muceniţă Teodotia, care umplea inima ei de bucurie şi o întărea. Şi vorbind multe cu dânsa, odată a întrebat-o: "Cum vine ea la dânsa după moarte?". Iar Teodotia i-a spus că sufletelor mucenicilor li s-a dat acest dar deosebit de la Dumnezeu, ca, după ducerea lor de la cele pământeşti, să vină la cei care ar voi să vorbească cu dânşii şi să-i mângâie.

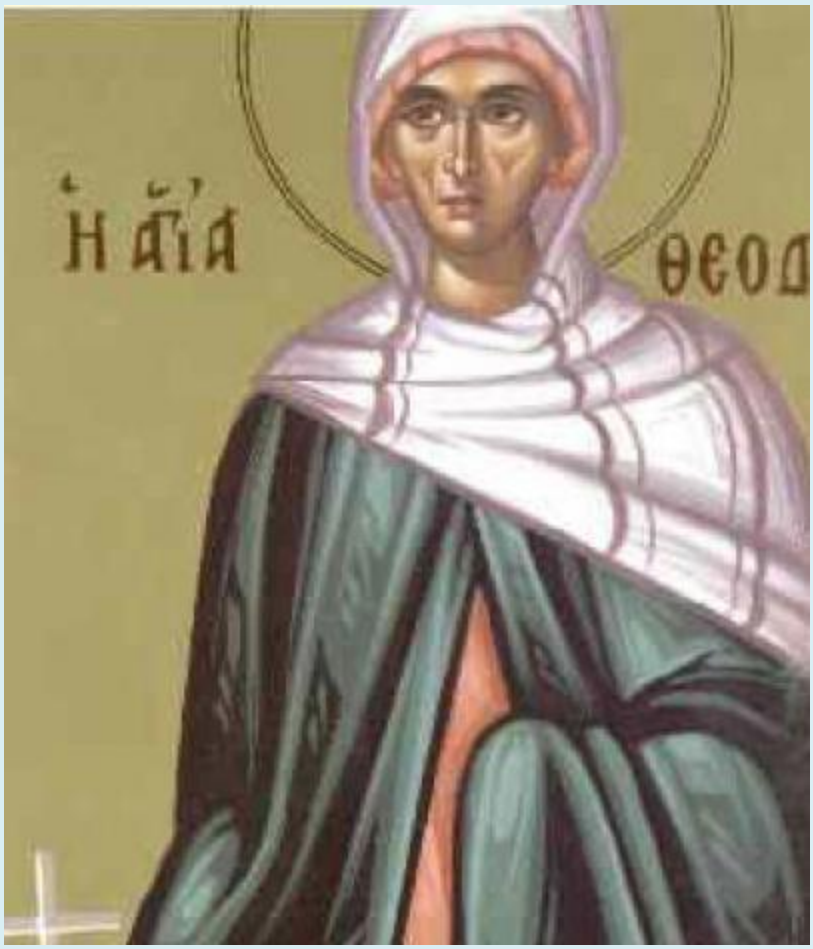

Sfânta muceniţă Teodota

După ce au trecut treizeci de zile, văzând-o ighemonul, că n-a slăbit de foame, ci este sănătoasă şi cu faţa luminată, s-a mâniat asupra celor ce au străjuit-o, socotind că i-au dat hrană şi închizând-o într-o temniţă mai întunecoasă, pecetluind-o cu pecetea sa şi punând strajă mai credincioasă, alte treizeci de zile a chinuit-o cu foame şi cu sete. Iar ea ziua şi noaptea se hrănea şi se adăpa cu lacrimi, neîncetat rugându-se lui Dumnezeu.

Scoţând-o după aceasta şi văzând neschimbarea feţii ei, a osândit-o la moarte, împreună cu alţi osândiţi, pentru felurite faceri de rele, să se înece în mare. Şi era între dânşii un bărbat drept-credincios, cu numele Evtihian, care pentru Hristos fiind lipsit de toată averea sa, spre aceeaşi moarte îl ducea. Deci, punându-i pe toţi în corabie, i-au dus pe mare. Ajungând în mijlocul mării, ostaşii s-au suit într-o barcă ce era pregătită pentru dânşii, iar corabia cu osândiţi, sfredelind-o în multe locuri şi făcând-o să se scufunde, ei au ieşit la mal.

Când era să se înece corabia, deodată cei ce erau în corabie au văzut pe Sfânta muceniţă Teodotia îndreptând corabia către mal şi aşa au plutit fără primejdie. Toţi cei osândiţi, văzând acea minune şi fiind mântuiţi de înecare, au căzut la picioarele celor doi creştini, adică înaintea lui Evtihian şi a Anastasiei, vrând să se facă creştini. Deci, ieşind fără vătămare la mal, au fost învăţaţi credinţa în Domnul nostru Iisus Hristos de către cei doi şi s-au botezat. Toate sufletele care s-au mântuit de înecare şi au crezut în Hristos erau o sută douăzeci. Înştiinţându-se despre aceasta ighemonul şi prinzându-i pe toţi, i-a pierdut cu felurite chinuri. Iar pe Sfânta muceniţă Anastasia a poruncit să o întindă între patru stâlpi, să o lege şi să o ardă cu foc.

Astfel s-a săvârşit nevoinţa pătimirii sale, fericita vindecătoare de răni, dezlegându-se din legăturile cele trupeşti şi ducându-se către dorita uşurare cerească. Iar sfântul ei trup, cerându-l de la femeia ighemonului o oarecare femeie dreptcredincioasă, cu numele Apolinaria, l-a luat nevătămat de foc şi l-a pus în grădina casei sale. Apoi, după o vreme, încetând prigoana, a ridicat biserică peste mormântul ei. După mulţi ani acele cinstite moaşte ale Sfintei Muceniţe Anastasia au fost aduse în Constantinopol, spre apărarea şi mântuirea cetăţii şi întru slava lui Hristos, Dumnezeul nostru, prea mărit, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în veci. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei marii muceniţe Anastasia Romana, izbăvitoarea de otravă

În această lună (decembrie), în ziua a douăzeci şi doua, pomenirea Sfintei marii muceniţe Anastasia Romana, izbăvitoarea de otravă.

Sfânta şi prea viteaza muceniţă Anastasia a trăit în Roma, pe vremea împăratului Diocleţian. Era fiica unui elin, cu numele Prepexastu şi al unei creştine cu numele Fausta. A învăţat credinţa creştină de la mama ei, iar Sfintele Scripturi de la un bărbat insuflat de Dumnezeu şi binecredincios, cu numele Hrisogon.

Părinţii au măritat-o cu un elin, numit Publie. Din pricina necredinţei lui, sfânta se purta cu el fără dragoste; se prefăcea totdeauna bolnavă, ca să nu aibă nici o legătură cu el. Se îmbrăca cu haine proaste şi sărăcăcioase; stătea de vorbă numai cu femei nevoiaşe; slujea pe ascuns pe cei ce pătimeau pentru Hristos, intra în închisorile în care se aflau, le spăla şi le ungea rănile cu untdelemn şi le dădea hrană potrivită, însoţită fiind totdeauna de o slujitoare. Pentru toate aceste fapte, întâi a fost închisă de soţul ei, că îi ştia faptele. S-a întâmplat însă că soţul ei s-a înecat într-o furtună pe mare.

Rămasă liberă, Anastasia a împărţit toate averile ei săracilor. După aceea, fără să se mai teamă, slujea celor ce pătimeau pentru Hristos; pe cei care mureau îi lua şi-i îngropa cu cinste.

A îndemnat pe mulţi la mucenicie. A fost prinsă, supusă la chinuri de mulţi ighemoni împreună cu alte femei. În timpul chinurilor şi-a luat cununa muceniciei.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - †) Sfântul ierarh Petru Movilă, mitropolitul Kievului; Sfânta mare muceniță Anastasia

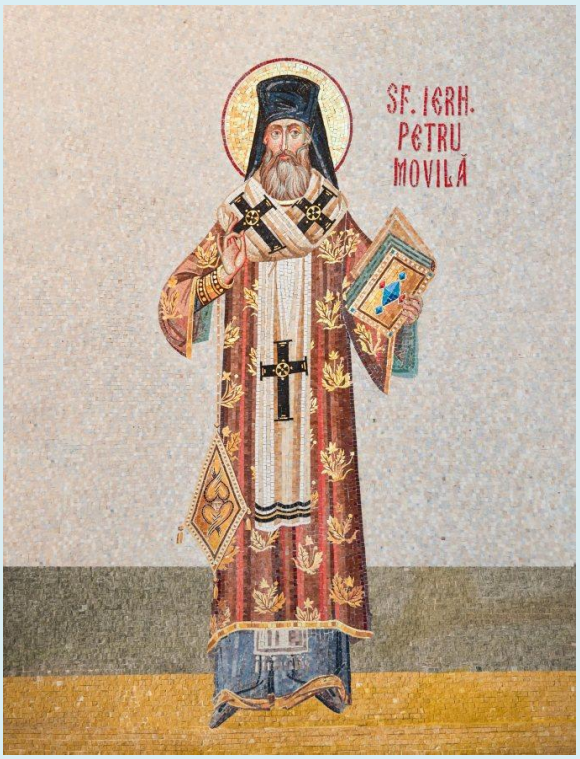

Sfântul ierarh Petru Movilă s-a născut la Suceava, la 21 decembrie 1596, ca fiu al lui Simion Movilă - mai târziu, domnitor în Muntenia şi în Moldova - şi al soţiei sale, Marghita.

De mic copil a învăţat carte şi a fost crescut în frica de Dumnezeu, sub pová-ţuirea unchiului său Gheorghe, mitropolitul Moldovei, care, împreună cu un alt unchi al său - Ieremia, domn al Moldovei, au ctitorit Mănăstirea Suceviţa. De aceea îndrăgea de mic viaţa călugărească şi avea o deosebită evlavie la Sfântul Ioan cel nou, ale cărui cinstite moaşte ocroteau Moldova.

După uciderea tatălui său, în 1611, Petru a pribegit cu familia în Muntenia, apoi s-a aşezat definitiv în Polonia. Aici el şi-a continuat studiile la şcoala ortodoxă a „Frăţiei" din Liov, unde a învăţat nu numai teologia, ci şi multe limbi străine, dar în special limbile greacă şi latină.

După obiceiul vremii, ca fiu de nobil, a fost nevoit să facă şi studii militare. Totuşi, în scurt timp s-a dovedit mai degrabă un iscusit ostaş duhovnicesc, în apărarea Ortodoxiei, ameninţată de prozelitismul romano-catolic şi cel calvin.

Situaţia ortodocşilor din Ucraina de atunci era foarte gravă, mai ales în timpul regelui Sigismund al III-lea, care a lipsit Ortodoxia de dreptul la existenţă, confiscând astfel multe biserici şi chiar averile personale ale ortodocşilor care refuzau unirea cu Roma. De aceea, tânărul Petru s-a retras la Rubejovka, nu de-parte de Kiev, unde a ctitorit o biserică de lemn cu hramul „Sfântul Ioan cel nou de la Suceava”.

De aici mergea adeseori la Lavra Pecerska (adică „a Peşterilor”), rugându-se Sfinţilor cuvioşi ale căror moaşte întregi se află acolo, ca să-l călăuzească în via-ţă.

După cinci ani petrecuţi în liniştire şi studierea Sfintei Scripturi şi a Sfinţilor părinţi, a intrat în obştea Lavrei Pecerska unde, în noiembrie 1627, a fost călu-gărit cu acelaşi nume de Petru, iar după numai câteva luni a devenit egumen, fiind ridicat la treapta de arhimandrit.

Alegerea făcută de obştea Lavrei Pecerska, care era pe atunci stavropighie a Patriarhiei Ecumenice, a fost confirmată şi de patriarhul Chiril Lukaris al Constantinopolului.

Arhimandritul Petru Movilă, chiar din primii ani de călugărie şi până la sfârşitul vieţii sale, s-a nevoit spre biruirea patimilor cu post, rugăciune şi mari osteneli, şi a purtat în ascuns, pe sub hainele obişnuite, o cămaşă ţesută din păr foarte aspru, ce avea presăraţi pe dinăuntru nişte nasturi de fier.

Mai purta pe trup o cingătoare tot din fier, cu dinţi ascuţiţi, spre a-şi smeri tru-pul. Se ruga foarte mult, făcea multe metanii şi vărsa multe lacrimi. Cu toate acestea, nevoinţa nu l-a împiedicat de la lucrarea cărturărească şi de păstor sufle-tesc.

În doar cinci ani de stăreţie la Pecerska, arhimandritul Petru a săvârşit o bogată lucrare bisericească şi culturală, tipărind multe cărţi spre apărarea Ortodoxiei de prozelitismul catolic şi întemeind un colegiu, la Lavra Pecerska, colegiu care, mai târziu, va deveni „Academia Duhovnicească” de la Kiev.

Pentru buna chivernisire a Academiei, sfântul a dat în folosinţa ei bunurile sale de la Rubejovka, pe care le dobândise înainte de călugărie.

Murind bătrânul mitropolit Iov Boreţki, arhimandritul Petru a fost ales ca mitropolit al Kievului, Galiţiei şi a toată Rusia Mică. Hirotonia în arhiereu a avut loc la 28 aprilie 1633, în fruntea soborului aflându-se patriarhul Teofan al Ierusa-limului.

Ca mitropolit, vreme de 13 ani, s-a preocupat în primul rând de tipărirea cărţilor bisericeşti, cunoscându-se peste 50 de cărţi îngrijite de el. Printre cărţile de sluj-bă, cele mai însemnate sunt „Liturghierul” (1629), „Evangheliarul” (1636), „Apostolul” (1638), „Psaltirea” (1640), precum şi „Trebnicul” adică „Molit-felnicul” (1646).

Dintre cărţile de apărare a Ortodoxiei amintim „Lithos” („Piatra”) (1644), în care arată netemeinicia învăţăturilor apusene despre primatul papal şi despre purcederea Duhului Sfânt de la Fiul, printr-o expunere paşnică şi obiectivă a dogmelor ortodoxe.

Cea mai importantă lucrare a acestui sfânt ierarh este însă „Mărturisirea Orto-doxă”, revizuită şi corectată de învăţatul teolog grec Meletie Sirigul, apoi apro-bată de Sinodul de la Iaşi, din anul 1642. Acest Sinod s-a ţinut în Mănăstirea „Sfinţii trei Ierarhi” şi la el au participat trimişi ai Patriarhiei de Constantinopol, ai Bisericii din Kiev şi ai Bisericii Moldovei, în frunte cu Sfântul mitropolit Varlaam.

Fiind semnată, ulterior, de patriarhii Constantinopolului, Alexandriei, Antiohiei şi Ierusalimului, ea a devenit o „Mărturisire de credinţă” a întregii Biserici Ortodoxe.

Deşi departe de plaiurile natale, marele ierarh al Kievului n-a uitat de poporul român din care a provenit şi l-a ajutat ori de câte ori a fost nevoie. El a trimis tipografii la Târgovişte, la Câmpulung şi la Govora, iar la Iaşi, pe lângă tipo-grafie, a trimis şi patru profesori pentru noua Academie înfiinţată de drept-credinciosul voievod Vasile Lupu, după modelul celei de la Kiev.

A trecut la Domnul în ziua de 22 decembrie 1646, fiind îngropat în biserica mare a Mănăstirii Pecerska.

Toate bunurile sale le-a folosit pentru restaurarea de biserici, înfiinţarea de şcoli şi întreţinerea lor. Pentru vredniciile sale, mitropolitul Petru Movilă al Kievului a fost trecut în rândul sfinţilor, pe care i-a cinstit şi ale căror virtuţi le-a urmat cu stăruinţă.

Troparul, glasul al 4-lea: Apărătorule și mărturisitorule al Ortodoxiei, lumi-nătorule al neamurilor, fiule al Moldovei și părinte al Ucrainei, Sfinte ierarhe Petru, mult nevoitorule, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să ne apere credința și să mântuiască sufletele noastre.

***

Sfânta mare muceniță Anastasia a trăit în vremea domniei lui Dioclețian (284-305), fiind dintr-o casă de bun neam. Și tatăl ei, Pretextat cu numele, era păgân cu credință, iar mama sa Fausta, creștină.

Și a fost încredințată pentru învățătura cărții unui dascăl, bărbat prea slăvit și bine credincios, Hristogon, care, după aceea s-a făcut și mucenic. Și ai învățat de la el Sfânta Carte, iar credința în Hristos o învață de la maica sa. Și se sârguia în citirea cărților creștinești, ziua și noaptea, învățând Calea Domnului și întărindu-și inima în dragostea lui Dumnezeu.

Tropar, glasul 4: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Și, trecând mama ei, Fausta, din această viață, a fost dată de tatăl ei după un băr-bat Puplie, de neam bun, dar păgân cu credință. Și ea nu putea suferi o însoțire fără dragoste, pentru necredința lui, făcându-se pururea bolnavă.

Și adeseori își schimba hainele cele luminate și, pe ascuns, se îmbracă în haine sărace și ieșea din casă, neștiind nimeni, numai o slujnică fiind pururea cu dânsa și slujea pe ascuns celor ce se chinuiau pentru Hristos, intrând în temnițele unde se aflau, scoțându-i din legături, ungându-le rănile, ștergând puroaiele și întă-rindu-i cu bucate.

Când bărbatul ei pricepu gândul ei, după cele ce făcea, pentru unele ca acestea, a fost dată mai întâi la chinuri, iar apoi a pus-o sub aspră strajă, ca piciorul ei să nu mai calce afară. Și ea se mâhnea că nu poate sluji pe mărturisitorii lui Hristos.

Și s-a izbăvit, precum se izbăvește o pasăre din cursa vânătorului, abia când băr-batul ei, trimis fiind de împăratul și umblând pe mare, corabia s-a scufundat de vifor și el s-a înecat. Deci, sfânta, văzându-se liberă, și-a împărțit toată averea la săraci și slujea cu și mai mare râvnă, celor ce se chinuiau pentru Hristos, iar du-pă sfârșitul vieții lor îi lua și-i îngropa cu cinste.

Și îndemna pe mulți spre mucenicie, pătimind ea însăși pentru credință. Iar, în cele mai de pe urmă, poruncind dregătorul s-o întindă între patru pari, să o lege și să o ardă în foc, fericita și-a luat cununa muceniciei.

Proloage - Pomenirea Sfintei muceniţe Anastasia, vindecătoarea de răni (†304)

Luna decembrie în 22 de zile: pomenirea Sfintei muceniţe Anastasia, vindecătoarea de răni (†304)

Sfânta şi viteaza muceniţă Anastasia, din oraşul Roma, a trăit în vremea domniei lui Diocleţian (284-305), fiind dintr-o casă de bun neam. Şi tatăl ei, Pretextat cu numele, era păgân cu credinţa, iar mama sa Fausta, creştină. Şi a fost încredinţată pentru învăţătura cărţii unui dascăl, bărbat prea slăvit şi bine credincios, Hristogon, care, după aceea s-a făcut şi mucenic. Şi a învăţat de la el Sfânta Carte, iar credinţa în Hrtistos o învăţa de la maica sa. Şi se sârguia în citirea cărţilor creştineşti, ziua şi noaptea, învăţând calea Domnului şi întărindu-şi inima în dragostea lui Dumnezeu.

Şi, trecând mama ei, Fausta, din această viaţă, a fost dată de tatăl ei după un bărbat Puplie, de neam bun, dar păgân cu credinţa. Şi ea nu putea suferi o însoţire fără dragoste, pentru necredinţa lui, făcându-se pururea bolnavă. Şi adeseori îşi schimba hainele cele luminate şi, pe ascuns, se îmbrăca în haine sărace şi ieşea din casă, neştiind nimeni, numai o slujnică fiind pururea cu dânsa şi slujea pe ascuns celor ce se chinuiau pentru Hristos, intrând în temniţele unde se aflau, scoţându-i din legături, ungându-le rănile, ştergând puroaiele şi întărindu-i cu bucate.

Când bărbatul ei pricepu gândul ei, după cele ce făcea, pentru unele ca acestea, a fost dată mai întâi la chinuri, iar apoi a pus-o sub aspră strajă, ca piciorul ei să nu mai calce afară. Şi ea se mâhnea că nu poate sluji pe mărturisitorii lui Hristos.

Şi s-a izbăvit, precum se izbăveşte o pasăre din cursa vânătorului, abia când bărbatul ei, trimis fiind de împăratul şi umblând pe mare, corabia s-a scufundat de vifor şi el s-a înecat.

Deci, sfânta, văzându-se liberă, şi-a împărţit toată averea la săraci şi slujea cu şi mai mare râvnă, celor ce se chinuiau pentru Hristos, iar după sfârşitul vieţii lor îi lua şi-i îngropa cu cinste.

Şi îndemna pe mulţi spre mucenicie, pătimind ea însăşi pentru credinţă. Iar, în cele mai de pe urmă, poruncind dregătorul s-o întindă între patru pari, să o lege şi să o ardă în foc, fericita şi-a luat cununa muceniciei.

Întru această zi, învăţătură despre veacul acesta vremelnic şi despre Împărăţia cerurilor.

Vremea ducerii de aici soseşte, să vă sârguiţi, dar, a vă îngriji şi a vă găti cu sufletele voastre, de vreme ce, după ducerea de aici, roada de pocăinţă sau de faptă bună să nu socotească cineva că va face. Că în iad, se zice: "Cine se va mărturisi Ţie?"

- *Aici sunt nevoinţele şi ostenelile, iar acolo cununile şi plăţile, după legea poruncilor Domnului.*
- *Aici este lupta cu vrăjmaşii, cei văzuţi şi nevăzuţi, iar acolo răsplata cea din vitejie şi din izbândă.*
- *Aici este sârguinţa, iar acolo cinstea şi mărirea.*
- *Aici este cumpărarea nevoinţelor, iar acolo adunarea câştigului.*
- *Aici, ca în scurt să spunem, lucrările binelui şi ale răului se fac, iar acolo este răsplătirea acestora.*

Deci, dar, pentru urmarea şi îndulcirea cea vremelnică a păcatului, nu numai că ne lipsim de bunătăţile cele veşnice, ci încă şi muncile celor fără de sfârşit ne dăm, că, zice Domnul: "Vor merge aceştia la osânda veşnică, iar drepţii la viaţa veşnică. (Matei, 25, 46).

Deci, mai întâi, credinţa cea tare către Dumnezeu, neclintită în sufletele noastre, din toată puterea să o păzim. Dar încă şi a îndrăzni ne porunceşte Mântuitorul, zicând: "Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea!" Şi iarăşi: "Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, căci, sufletul nu pot să-l ucidă, ci vă temeţi mai mult de Cel ce poate şi sufletul şi trupul să le arunce în gheenă. Adevărat, zic vouă, de acela să vă temeţi." Şi pomenirea de rău să nu o ţineţi, ca întru mânia voastră, să nu apună soarele.

Iar de va intra gând necurat întru cineva, apoi, îndată, sârguindu-se, să-l piardă pe acela cu rugăciunea. Că zice: "Fiţi sfinţi, precum Eu sfânt sunt!" Iar de lăcomie de averi, ca de ceea ce este maică a slujirii de idoli, să fugiţi. Şi încă mai vârtos, să iubiţi cumpătarea.

Întru această zi, cuvânt al prea cuviosului părintelui nostru Efrem Sirul, despre pocăinţă şi umilinţă.

Fraţii mei iubiţi, până avem vreme, să plângem întru rugăciunea noastră, ca să ne izbăvească pe noi Domnul de plânsul cel nesfârşit şi de scrâşnirea dinţilor şi de focul gheenei şi să ne bucure pe noi în viaţa cea fără de sfârşit, acolo de unde a fugit durerea, întristarea şi suspinul, unde nu este moarte şi stricăciune, ci numai bucurie şi veselie şi inimă bună şi celelalte bunătăţi, pe care le-a gătit Domnul celor ce-L iubesc pe El.

Fericit, şi de trei ori fericit, este cel care se va învrednici de bunătăţile acestea şi vrednic de jale şi ticălos este cel ce se lipseşte de ele, că zice Domnul: "Ce va folosi omul, de va dobândi lumea toată, dacă sufletul său îşi va pierde?" Deci, să nu preţuim peste măsură veacul acesta, sărac şi trecător, ca să nu ne fie nouă şi mai amar focul cel neadormit şi viermele cel veşnic şi înveninat.

Deşteaptă-te, o, leneşule, şi urmează în viaţa ta pe Hristos. Vezi pe cei ce sunt împreună cu tine, cum se nevoiesc şi se sârguiesc pentru mântuirea lor, cum candelele lor sunt luminoase şi gura lor pururea laudă pe Dumnezeu, Cel fără de moarte. Nu urma pe cei ce se risipesc, ci pe cei ce se nevoiesc; nu pe cei ce se desfătează, ci pe cei ce se înfrânează, nu pe cei ce râd, ci pe cei ce plâng, nu pe cei ce cântă din fluiere, ci pe cei ce se roagă; nu pe cei cu râsul, care cântă cântece drăceşti, ci pe cei ce cântă cuvinte duhovniceşti; nu pe cei ce lăutăresc, ci pe cei ce citesc.

Să nu râvneşti celor bogaţi, ci celor smeriţi cu duhul. Mulţumeşte Domnului împreună cu David. Întru smerenia noastră, şi-a adus aminte de noi Domnul.

Nu iubi pe cei ce se îmbată, ci pe cei ce flămânzesc şi însetoşează. Nu pe cei iubitori de vrajbă şi sfăditori, ci pe cei împăciuitori. Nu pe cei aspri şi fără de omenie, ci pe cei paşnici şi milostivi. Nu pe cei dârji, ci pe cei blânzi. Să nu te numeri cu ocărâtorii, că ocărâtorii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu. Şi toate ale lor sunt păcate. După cum zice Pavel: "La cei pângăriţi şi necredincioşi, nimic nu este curat. Ci şi mintea lor este pângărită, asemenea şi cugetul." Deci, păzeşte-ţi cu hotărâre sufletul tău, iubite.

Vezi, o, frate, să nu ai vrajbă asupra cuiva, de este cu putinţă, nici măcar un ceas. Nici să dormi cândva, având vrajbă asupra cuiva, ca nu cumva noaptea să vă despartă pe voi unul de altul şi să afli osânda neiertată.

Niciodată să nu încetezi a te ruga; când poţi pe faţă, iar când nu poţi, măcar în minte. Să nu aştepţi ziua Duminicii, nici loc deosebit, nici biserică, ci, oriunde te vei afla, în ţarină, arând, ori pe cale umblând, ori oi păscând, ori în casa ta şezând, de rugăciunea ta să nu te depărtezi.

Deci, vezi, o, iubite, să nu ai vrajbă asupra cuiva, că nu primeşte Dumnezeu rugăciunea celui ce unelteşte răul asupra vecinului său.

Păzeşte-te să nu faci otrăviri, nici vrăji. Iar tu, ca un ucenic credincios, fugi de acestea, având adevărul şi mântuitoarea şi de viaţă făcătoarea Cruce şi pe Domnul, Cel ce pe ea S-a pironit, care păzeşte pe toţi cei ce iubesc prea curata şi de viaţă făcătoarea Cruce. Lui I Se cuvine slava în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenierea Sfintei mari muceniţe Anastasia, izbăvitoarea din legături şi a celorlalţi împreună cu dânsa

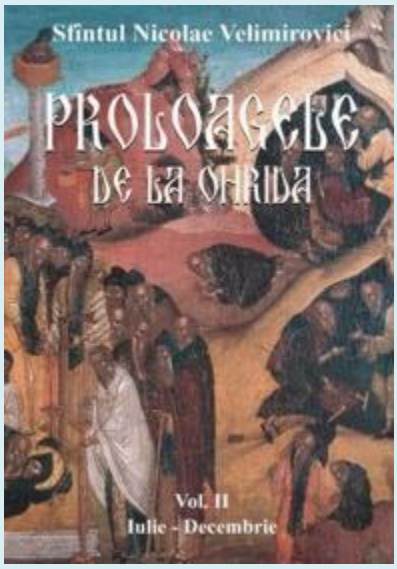

(în Sinaxarul din Minei: "Izbăvitoarea de otravă"; în Vieţile Sfinţilor pe decembrie se arată că s-a numit şi "vindecătoarea de răni": "...Sfânta Anastasia umbla din cetate în cetate şi din latură în latură, slujind sfinţilor care erau ţinuţi prin legături, chivernisind din averile ei pe legaţii lui Hristos de mâncare, de băutură şi de toate doctoriile, făcând uşurare celor ce erau în strâmtorare mare şi celor ce slăbeau cu trupul cumpărându-le cu aur uşurarea din legăturile cele grele şi de lungă vreme. Pentru această pricină ea s-a numit şi vindecătoarea de răni, căci pe mulţi i-a dezlegat în taină de legături. [...] Sfânta Anastasia învăţase şi meşteşugul doftoriei şi singură tămăduia pe cei răniţi şi pe mâinile sale îi purta pe aceia care nu puteau să-şi ţină picioarele, nici mâinile, având-le sfărâmate şi rănite pentru Hristos [...]." (Episcopia Romanului şi Huşilor, p. 420,) - Sublinierile traducătoarei.)

Această slăvită muceniţă a credinţei creştine s-a născut la Roma, într-o bogată familie senatorială, tatăl ei fiind păgân, iar mama ei creştină. Ea s-a lipit din frageda ei copilărie cu dragoste de Domnul Iisus Hristos, călăuzită fiind în învăţătura sfântă de evlaviosul ei preceptor, Hrisogon.

Anastasia a fost obligată de tatăl ei să se căsătorească cu bogatul latifundiar păgân, Publius. Dar invocând o boală femeiască, Anastasia 1-a respins mereu pe soţul ei, păgânul. Din această pricină el a torturat-o cu privarea de libertate şi cu înfometarea. El a torturat-o încă şi mai ticălos atunci când a aflat că Anastasia cercetează în

tainã temniţele care gemeau de mulţimea creştinilor închişi şi torturaţi în ele, ducându-le lor provizii, îngrijindu-i, curăţindu-le rănile şi slăbindu-le legăturile.

Dar prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Sfânta Anastasia a fost eliberată din legătura împovărătoare a căsniciei. Publius a fost trimis de către împărat în Persia, şi s-a înecat în timp ce plutea pe mare.

Sfânta Anastasia a putut atunci să-şi săvârşească în libertate sfânta ei lucrare, îngrijind mucenicii creştini şi împărţind din belşug săracilor, nevoiaşilor şi scăpătaţilor din imensa ei moştenire.

Aflându-se odată în cetatea Aquileia, Diocleţian a poruncit să fie adus la el mărturisitorul creştin, Hrisogon. Sfântul Hrisogon a fost decapitat atunci din ordinul împăratului, iar apoi cele trei muceniţe surori: Agapi, Hionia şi Irina (vezi pomenirea lor la 16 aprilie). Agapi şi Hionia au fost arse de vii, iar Irina a fost omorâtă cu săgeţi. Sfânta Anastasia a luat trupurile lor, le-a înfăşurat în inuri curate, le-a uns cu aromate şi le-a îngropat cu cinste.

Ea a plecat după aceea în Macedonia, unde a slujit mucenicilor lui Hristos care erau ucişi acolo. Ea acolo s-a făcut deplin cunoscută ca nevoitoare creştină, din care pricină a fost târâtă înaintea tribunalelor, anchetată şi torturată. Dorind să moară pentru Domnul Hristos, ea pururea se ruga Lui ca să o ia la Dânsul.

Un anume mai mare al popilor idoleşti, Ulpianus, a îndrăznit să voiască a atinge ca un necurat trupul Anastasiei şi pentru aceasta a orbit fără veste, dându-şi tot atunci spurcatul lui suflet.

Osândită fiind la moarte prin înfometare, Sfânta Anastasia a zăcut în temniţă vreme de treizeci de zile, hrănindu-se numai cu lacrimi şi cu rugăciune. Apoi, împreună cu alţi creştini, a fost urcată într-o corabie pe care au scufundat-o, dar Dumnezeu a izbăvit-o şi din moartea aceea.

Ea la urmă a fost legată cu mâinile şi cu picioarele de patru roţi şi întinsă deasupra unui foc şi aşa şi-a dat mucenicescul ei suflet în mâna lui Dumnezeu.

Sfânta mare muceniţă Anastasia a murit pentru Hristos la anul 304 după întrupare şi s-a strămutat la slăvitele locaşuri cele gătite ei în Împărăţia Cerurilor.

Cântare de laudă la Sfânta mare muceniţă Anastasia, izbăvitoarea din legături

Fecioara Anastasia cu râvnă de foc Domnului slujeşte,
Ea ca o candelă înaintea Lui luminează
Cu credinţa, cu nădejdea şi cu mulţimi de fapte bune.

Fecioara pe al ei păgân soţ părăseşte,
Părăseşte onorurile şi bogăţia,
Şi slăvind pe Domnul, îngrijeşte cu dragoste
Pe cei închişi pentru Dânsul.

Ea legăturile lor slăbeşte, aducându-le daruri.
Ea plată nu voieşte, nici de la om, nici de la pământ.
Hristos Dumnezeu este ei Răsplătitorul,
El mângâie al ei suflet şi duh.

Al pământului chin a trecut,
Anastasia acum e slăvită,
Ea se bucură acum cu îngerii în Rai.

Cugetare

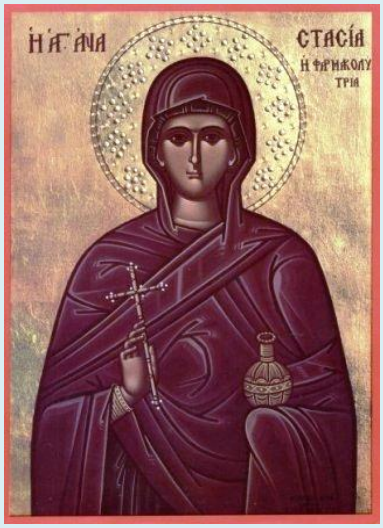

Domnul Atotmilostivul adesea îi mângâie pe credincioşii cei plăcuţi Lui de pe pământ prin intermediul Sfinţilor din cer.

Sfânta Teodota a luat mucenicia pentru Hristos înaintea Sfintei Anastasia. După ea, a fost şi Sfânta Anastasia aruncată în închisoare, ca să moară prin înfometare, p-otrivit sentinţei torţionarilor.

În vremea celor treizeci de zile ale înfometării ei, a venit la ea Sfânta Teodota în fiecare seară, din cealaltă lume şi a întărit-o şi a mângâiat-o pe ea.

Sfânta Anastasia i-a pus Sfintei Teodota foarte multe întrebări. Într-una din seri a întrebat-o cum se poate ca Teodota să vină la ea, din moment ce a murit.

Sfânta Teodota i-a răspuns că sufletele mucenicilor primesc un har deosebit de la Dumnezeu, astfel încât, după plecarea lor din această lume, ei se pot întoarce să grăiască cu cine voiesc, spre mângâierea şi folosul sufletesc al celor vii pe care îi cercetează.

Împlinindu-se cele treizeci de zile, torţionarii au scos-o pe Sfânta Anastasia din temniţă şi au rămas uluiţi să vadă că este în viaţă. Ei atunci au osândit-o să fie înecată în mare împreună cu alţi mucenici. Ei au fost puşi cu toţii într-o barcă mai mică, care la rândul ei a fost urcată într-o corabie vâslită de corăbieri. Ajungând la adânc, soldaţii au răsturnat barca, astfel încât să ia apă şi astfel condamnaţii să se înece.

Dar atunci s-a întâmplat un lucru minunat: s-a văzut Sfânta Teodota venind pe apă şi ducând barca la mal. Ei au fost salvaţi cu toţii, împreună cu Sfânta Anastasia. Văzând minunea, o sută şi douăzeci de păgâni au crezut atunci în Hristos şi au luat Sfântul Botez.

Sfânta Anastasia, vindecătoarea dezleagă o tânără de farmecele pe care i le făcuse fostul logodnic

Icon of the Theotokos of Blacherna

O fată nobilă și frumoasă, care provenea din Capadocia, era logodită. Mai apoi s-a răzgândit tânăra și nu l-a mai vrut pe logodnicul ei. Dar pentru ca să nu o deranjeze acel băiat, a fugit și a mers în mănăstire, unde era stareță Sfânta Irina Hrisovalant, aproape de Constantinopol, unde s-a și călugărit.

Logodnicul ei insista, dar nu putea în nici un fel să o scoată din mănăstire. Tânărul era foarte îndrăgostit de ea. De aceea, a căutat un mare vrăjitor, căruia i-a făgăduit mulți bani dacă va reuși să o scoată pe tânără din mănăstire, prin magia lui, pentru ca fata să devină soția lui.

Vrăjitorul și-a făcut vraja lui în Capadocia, iar femeia și-a ieșit din minți. A întors toată mănăstirea pe dos și-l striga pe logodnicul ei pe nume, jurând că, dacă nu îi vor deschide poarta mănăstirii pentru a merge să-l găsească, se va sinucide.

Cuvioasa Irina Hrisovalant, egumena, văzând-o în această situație, plângea și spunea: Vai de mine, nenorocita, pentru că din cauza neglijenței ciobanilor smulg lupii oile! Dar vicleanule diavol, pe nedrept te obosești. Hristos nu te va lăsa să înghiți pe mielușeaua mea!

St. Irene the righteous of Chrysovalantou (july 28th)

Atunci a reunit toată obștea mănăstirii și le-a îndemnat pe maici să se păzească de vicleniile diavolului. A rânduit mai apoi să postească toate maicile întreaga săptămână și să se roage. Să facă pentru sora lor aflată în suferință mii de metanii. Așa se ruga fiecare în chilia ei.

În a treia noapte, vede cuvioasa Irina în fața ei, în timp ce se ruga, pe Sfântul Vasile cel mare care i-a zis: De ce ne învinuiești, Irina, că îngăduim să se săvârșească în țara noastră magiile înfricoșătoare și lipsite de evlavie? Când te trezești, ia pe ucenica ta suferindă și să o duci în Vlaherne. Acolo va veni să o vindece Mama Stăpânului Hristos, care are această putere. Sfântul îndată s-a făcut nevăzut.

Egumena Irina a luat-o pe maica cu pricina, împreună cu cele mai virtuoase două monahii, și a mers la biserica din Vlaherne. Acolo s-au rugat toată ziua cu lacrimi. La mijlocul nopții însă, din pricina efortului lor, au adormit. Atunci vede egumena Irina în vis multe persoane care pregăteau drumurile. Erau îmbrăcate în haine aurite, pline de lumină, umplând străzile cu cele mai frumoase flori și tămâind.
Egumena i-a întrebat pentru ce fac atâtea pregătiri. Aceia au răspuns:
- Maica lui Dumnezeu vine. Pregătește-te și tu să te învrednicești a i te închina.

Atunci a ajuns Împărăteasa tuturor, Maica Domnului. Fața ei dumnezeiască și prea cinstită răspândea atâta lumină, încât nu putea să o vadă vreun om. Când a văzut Maica Domnului pe toți acei bolnavi, a venit și la ucenica bolnavă a Irinei.

Egumena a căzut la picioarele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, înfricoșată și înspăimântată. A auzit însă că Fecioara Maria l-a strigat pe Sfântul Vasile cel mare și l-a întrebat despre Irina, ce avea nevoie. Acela i-a explicat întreaga poveste de viață a tinerei.

- Chemați-o pe Anastasia, a spus Maica Domnului.

Sfânta Anastasia, vindecătoarea a ajuns îndată.

Atunci Maica Domnului i-a spus aceleia:
- Mergi în Cezareea cu Sfântul Vasile cel mare, să cercetați cu grijă și să tămăduiți pe această ucenică a stareței, pentru că Fiul și Dumnezeul meu ți-a dăruit ție acest har vindecător.

După ce i s-au închinat, Sfânta Anastasia și Sfântul Vasile cel mare au plecat în grabă să săvârșească porunca Maicii Domnului.

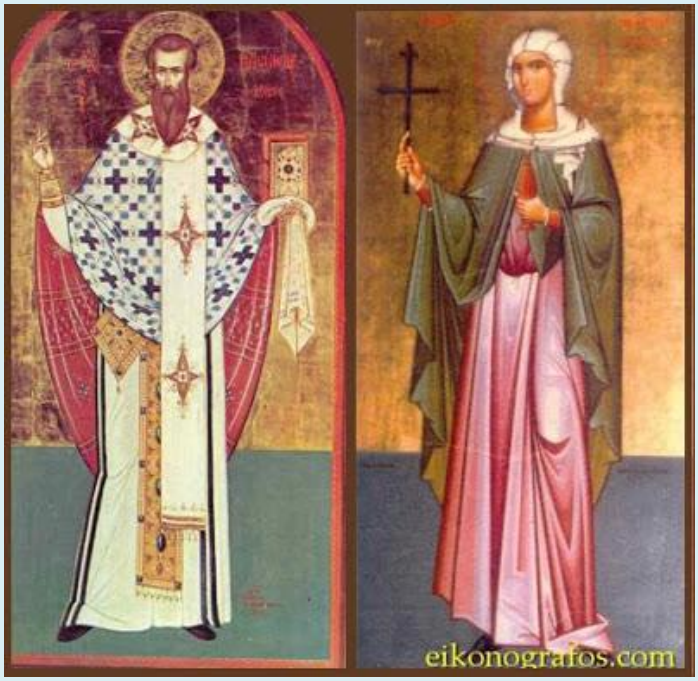

St. Basil the great (january 1st) and St. Anastasia the great martyr, the deliver from potions (december 22nd)

A auzit și cuvioasa egumenă Irina o voce care i-a zis:
- Întinde-ți, Irina, mâinile tale. Primește acestea și să nu mai învinuiești pe nedrept.

Aceasta i-a spus-o pentru că egumena Irina se ruga în fața icoanei Sfântului Vasile, spunându-i Sfântului să-i alunge pe vrăjitorii din Cezareea.

Stareța Irina și-a întins atunci mâinile și a primit un pachet ce venea din aer și care cântărea ca la trei kilograme. Când l-au desfăcut, au găsit înăuntru diverse lucruri vrăjitorești: bureți, fire de păr, creioane, legături și nume scrise de demoni, mai ales însă erau două mici statuete de plumb. Una era a logodnicului, iar cealaltă a fostei lui logodnice, care era acum monahie. Statuetele erau legate una de cealaltă, ca și cum păcătuiau. Monahiile s-au cutremurat de minunea risipirii vrăjilor și toată noaptea au făcut rugăciuni de mulțumire către Maica Domnului.

Dimineața a trimis egumena la Vlaherne două monahii și pe maica care căzuse sub farmece. Le-au dat acestora în același timp și lucrurile acelea vrăjitorești, menționate mai sus, împreună cu ulei și prescură, pentru a liturghisi părintele prosmonar [*În vechime, prosmonarul era ieromonahul care avea grijă permanentă de un paraclis. Se îngrijea mai întâi de slujbe, apoi de curățenie etc.*]. Acesta, după Sfânta Liturghie, a miruit-o pe bolnavă cu ulei de la candelă. Mai apoi a pus lucrurile vrăjitorești deasupra cărbunilor ce ardeau. În timp ce ardeau acele lucruri, au fost dezlegate și nevăzutele legături ale monahiei. Și-a revenit în fire atunci și a slăvit pe Dumnezeu, Care a scăpat-o.

Când însă s-au risipit întru totul statuetele de plumb, au ieșit niște voci puternice din cărbuni, așa precum fac porcii când sunt tăiați.

Toți câți erau prezenți și vedeau și auzeau acestea au fugit speriați, slăvind pe Dumnezeu Care face astfel de minuni de risipire a lucrărilor satanei.

Mai apoi, cele trei monahii s-au întors la mănăstire, povestind și celorlalte maici din obște cele întâmplate.

Traducere și adaptare: Pr. Diacon Elisei Roncea
Sursa: Θαύμα Αγίας Αναστασίας Φαρμακολύτριας. Η Θεραπεία Μαγεμένης

Adrian Agachi - Vindecătoarea discretă a creştinilor prigoniţi

„Viaţa Sfintei muceniţe Anastasia“ prezintă destul de puţin personajul principal. Sfânta Anastasia a fost şi o nobilă romană foarte bogată, lucru destul de rar întâlnit în rândul sfinţilor. Istoria ei inserează alte trei, mai scurte, despre personaje diferite. Sfânta este prezentă în acestea, dar are un rol atât de discret încât îţi poţi pune uşor întrebarea dacă nu cumva avem patru vieţi sub patronajul uneia singure.

Sfânta Anastasia a crescut într-o familie de rang înalt din Roma, posesoare a unei averi considerabile. Tatăl ei era în mod sigur şi membru al Senatului roman, respectat şi, evident, temut de cei din jur. În biografia sfintei este relatat faptul că ar fi fost de origine elină, lucru destul de puţin probabil. El a stat la baza căsătoriei forţate a Sfintei Anastasia cu un tânăr care provenea dintr-o familie influentă, pe nume Pomplius. Această însoţire a fost din start o opţiune greşită, dar, cum la vremea respectivă părinţii hotărau aproape întotdeauna cu cine trebuie încheiată căsătoria copiilor, Sfânta Anastasia nu s-a putut împotrivi. Soţul ei era fermecat atât de frumuseţea ei fizică, cât şi de averea impresionantă.

Observând că Sfânta Anastasia obişnuieşte să hrănească săracii şi are grijă de creştinii întemniţaţi, a închis-o cu forţa în casă. De multe ori a încercat să abuzeze fizic de ea, dar sfânta nu se temea de bărbatul acela laş şi lipsit de orice scrupule.

Trecerea ei la creştinism s-a datorat unuia dintre perceptorii avuţi în adolescenţă, pe nume Hrisogon. Atunci când acesta a fost întemniţat, a încercat să ia legătura cu el prin scrisori. Cu toate acestea, căsătoria cu Pomplius a rămas din toate punctele de vedere un eşec, lucru care a determinat-o să îl întrebe pe Hrisogon ce trebuie făcut. Acesta a îndemnat-o să aibă răbdare şi să se roage pentru mântuirea soţului ei.

Atunci când sfânta l-a întrebat dacă Pomplius se va întoarce vreodată la adevărata credinţă, Hrisogon i-a trimis următorul răspuns: *„Totdeauna înaintea luminii merge întunericul, după boală se întoarce sănătatea şi după moarte se făgăduieşte viaţă. Cu un sfârşit se încheie cele potrivnice ale lumii, ca şi cele cu bună norocire, astfel încât nu prin nevoi să domnească deznădăjduirea, nici prin bucuria cea deşartă, înălţarea. Una este marea pe care umblă bărcile trupurilor noastre şi de o cârmă se conduc sufletele noastre prin înotare. Bărcile unora fiind tari, trec valurile fără vătămare, iar ale altora fiind slabe, chiar la ţărm sunt aproape de înecare, căci aproape este vremea ca să piară cei ce nu cugetă a veni la ţărm mântuitor. Iar tu, o, slujitoarea lui Hristos, cea fără de prihană, leagă-te cu tot gândul de Crucea lui Hristos şi te pregăteşte spre lucrul Domnului şi, după ce vei sluji, după dorinţa ta, cu mucenicească prăznuire, vei trece către Hristos“* (Vieţile Sfinţilor pe luna decembrie, p. 430).

La scurtă vreme de la primirea acestei scrisori, Pomplius a fost trimis într-o ambasadă la perşi, iar corabia cu care a plecat s-a scufundat în adâncurile mării. Sfânta Anastasia era liberă să facă tot binele pe care şi-l dorea cu propria avere, la care Pomplius râvnise nesăturat atâta vreme. Având în vedere că Pomplius luase în calcul inclusiv asasinarea propriei soţii pentru a o moşteni, pedeapsa lui Dumnezeu nu a fost deloc fără raţiune. Când doreşti moartea cuiva, este mai bine să începi să te gândeşti şi la faptul că eşti tu însuţi muritor...

Hrisogon şi cele trei surori

Primele două existenţe ascunse în biografia Sfintei Anastasia sunt cele ale Sfântului Hrisogon şi surorilor care i-au găsit moaştele.

După o scurtă perioadă de timp de la moartea soţului Sfintei Anastasia, Hrisogon a fost executat, iar trupul i-a fost aruncat în valurile mării. Moaştele sale au ajuns însă la un preot pe nume Zoil, care avea trei fiice: Agapi, Hionia şi Irina. Printr-o descoperire minunată, acesta a fost anunţat că Sfânta Anastasia va veni la el şi că fiicele lui vor suferi moarte mucenicească, lucru care s-a întâmplat. Sfânta Anastasia nu este prea prezentă în aceste scene de moarte martirică, lăsându-ni-se impresia că aici se povesteşte o altă biografie. Rolul ei a constat primordial în obţinerea trupurilor celor trei surori şi îngroparea lor. Poate şi acesta este un motiv pentru care a fost caracterizată drept o sfântă foarte milostivă şi implicată în activităţile pentru ajutorarea aproapelui.

„Sfânta Anastasia învăţase şi meşteşugul doftoriei, şi singură tămăduia pe cei răniţi şi pe mîinile sale îi purta pe aceia, care nu puteau să-şi ţină nici picioarele,

nici mâinile, avându-le sfărâmate şi rănite pentru Hristos. Apoi singură le dădea acelora hrană în gură, îi adăpa şi le oblojea rănile şi bubele. Aceasta îi era ei spre mare bucurie şi veselie, de a sluji cu osârdie, ca Însuşi lui Hristos, acelora care pătimeau pentru mărturisirea numelui celui prea dulce al Domnului. Pentru aceasta cu tot cugetul se îngrijea, în toate chipurile se sârguia şi întru aceasta se ostenea cu toată tăria, biruind neputinţa firii sale, cu tăria sufletului, cu bărbăţia şi cu dragostea către Dumnezu şi către cei de aproape; iar mai vârtos către Sfinţii pătimitori, care totdeauna sunt aproape de Dumnezeu, despre care zicea împreună cu David: iar mie foarte îmi sunt cinstiţi prietenii tăi, Dumnezeule" (Vieţile Sfinţilor pe luna decembrie, p. 434).

Văduva Teodoti

Cea de-a treia biografie inclusă în Viaţa Sfintei Anastasia este cea a muceniţei Teodoti. Aceasta era o simplă văduvă din regiunea Bitiniei, care a petrecut o perioadă destul de scurtă de timp împreună cu Sfânta Anastasia, dar, cu toate acestea, îi sunt dedicate câteva pasaje consistente.

După trecerea la cele veşnice, o cercetează pe Sfânta Anastasia în închisoare, iar la întrebarea acesteia, cum reuşeşte să facă acest lucru, răspunde că „*sufletelor mucenicilor li s-a dat acest dar deosebit de la Dumnezeu, ca, după ducerea lor de la cele pământeşti, să vină la cei care ar voi să vorbească cu dânşii şi să-i mângâie"* (Vieţile Sfinţilor pe luna decembrie, p. 441).

Este una dintre puţinele descoperiri de acest gen însoţite de explicaţii plauzibile. Sfânta Anastasia capătă întărire din aceste descoperiri şi rezistă în închisoare mai bine de treizeci de zile fără hrană. Obişnuită să postească şi să se roage frecvent, primind întărire din descoperiri, Sfânta Anastasia a considerat această perioadă un chin mărunt.

Ce înseamnă să fii bogat...

Sfânta Anastasia a avut parte întotdeauna de ighemoni prietenoşi. Văzându-i frumuseţea şi auzind de neamul nobil din care provenea şi de bogăţiile acestuia, judecătorii erau destul de slugarnici şi încercau, fără succes, să îi facă inclusiv oferte de căsătorie. Bineînţeles că, în dese rânduri ,erau refuzaţi cât se poate de politicos, dar, uneori, Sfânta Anastasia îi lua direct la rost întrebându-i cu ce drept i se adresează într-un mod atât de ruşinos. Demnitatea nu i-a lipsit niciodată în cursul acestor anchete desfăşurate oricum într-un mod arbitrar, total nedrept.

În cele din urmă, acestea au culminat cu executarea ei prin ardere, deşi, fiind nobilă romană, era normal să fie omorâtă prin decapitare. O nouă dovadă a... dreptăţii romane, dacă aceasta mai era necesară, având în vedere multitudinea de procese nedrepte.

Sfânta Anastasia a fost îngropată de o femeie pe nume Apolinaria în grădina casei acesteia, iar după încetarea prigoanei lui Diocleţian i-a fost ridicată o biserică deasupra mormântului. Moaştele ei au fost aduse în cele din urmă în Constantinopol.

Pilda esenţială a vieţii Sfintei Anastasia rămâne aceea a slujirii smerite. Bogăţia i-a devenit scară către cer, pentru că niciodată nu a pus-o mai presus de ajutorarea aproapelui. Nedreptăţile şi lăcomia celor din jur nu au înduplecat-o să îşi schimbe părerea, deoarece sfânta ştia că întoarcerea la o existenţă fericită este posibilă doar în Împărăţia cerurilor. O împărăţie unde o aştepta comoara harului, neatinsă şi binecuvântată.

Silviu Cluci - Mănăstirea Sfintei Anastasia Farmacolitria (vindecătoarea)

Mănăstirea Sfânta Anastasia Farmacolitria se află în nordul Greciei, la circa 30 de kilometri sud-est de Tesalonic, lângă localitatea Vasilika.

Cu o existenţă de peste unsprezece secole, Mănăstirea Sfintei Anastasia reprezintă una dintre cele mai vechi mărturii de viață monahală din ținutul Macedoniei (Grecia de nord).

Întemeierea mănăstirii

Mănăstirea Sfintei Anastasia a fost ctitorită în anul 888 de Sfânta Teofana, soția împăratului bizantin Leon înțeleptul. Împărăteasa Teofana a oferit, pe lângă cele trebuincioase cultului liturgic și traiului vieţuitorilor, şi sfintele moaşte - capul și un fragment din piciorul drept - ale Sfintei mucenițe Anastasia.

Aşezământul a trecut de-a lungul timpului prin multe încercări, însă şi-a păstrat vieţuirea neîntreruptă chiar și după căderea Tesalonicului sub turci în anul 1430.

Al doilea ctitor al mănăstirii - Sfântul Teona

În anul 1522 la Mănăstirea Sfintei Anastasia a venit cuviosul Teona, unul dintre cei mai luminați părinți athoniți din acele vremuri. Dimpreună cu cei 150 de monahi din obşte, cuviosul a refăcut mănăstirea ruinată, a construit o şcoală şi un spital şi a zidit câteva paraclisele în jurul mănăstirii. În anul 1535 cuviosul Teona a fost ales Mitropolit al Tesalonicului, păstorind până în anul 1542, când a trecut la Domnul, la 4 aprilie.

Datorită virtuților și realizărilor sale, cuviosul Teona este socotit al doilea ctitor al Mănăstirii Sfintei Anastasia, alături de Sfânta împărătească Teofana. Ucenicii Sfântului au continuat activitatea povăţuitorului lor în Mănăstirea Sfintei Anastasia.

În vremea revoluției greceşti de la 1821, turcii au incendiat mănăstirea și au devastat-o, omorându-i pe călugării mărturisitori. Cu multă osteneală, mănăstirea a fost restaurată şase ani mai târziu.

În secolul al XIX-lea, mănăstirea a devenit stavropighie a Patriarhiei Ecumenice.

Arhitectura

Din punct de vedere arhitectonic, Mănăstirea Sfintei Anastasia Farmacolitria se aseamănă cu unele mănăstiri din Constantinopol și din Sfântul Munte, cu balcoanele ieșite în afară și susținute pe contraforți de lemn. Porțiuni întregi din zidurile mănăstirii s-au păstrat în forma originală din urmă cu unsprezece veacuri.

În afara cetății mănăstirii, mai sus în munte există două paraclise și o chilie, unde părinții din obște slujesc uneori sau se retrag pentru liniștire. La poarta mănăstirii se află Agheasma Sfântului Teona, un izvor de apă apărut la rugăciunea Sfântului.

Odoarele mănăstirii

În Mănăstirea Sfintei Anastasia Farmacolitria se păstrează o bucată din Lemnul Sfintei Cruci, precum şi fragmente din moaștele Sfântului apostol Andrei, ale Sfinților noi mucenici Iacov, Iacov și Dionisie (†1 noiembrie1519) și ale Sfântului Teona. De asemenea, în biserica mare, în pronaos, sunt aşezate spre închinare două icoane mari ale Sfintelor Anastasia și Teofana, cunoscute ca făcătoare de minuni.

Din secolul al IX-lea până în anul 2012, aici s-au păstrat şi moaştele (cinstitul cap al) Sfintei Anastasia Farmacolitria. În noaptea de 22-23 aprilie 2012, un grup de hoţi au pătruns în mănăstire şi au furat racla cu moaşte Sfintei Anastasia.

Astăzi, din cauza îngreunării condițiilor economice, numărul vieţuitorilor din mănăstire este de numai șase monahi și trei frați.

La poarta mănăstirii se află Aghiasma Sfântului Teona, un izvor de apă apărut la rugăciunea Sfântului Teona

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

În biserica mare, în pronaos, sunt aşezate spre închinare două icoane mari ale Sfintelor Anastasia și Teofana, cunoscute ca făcătoare de minuni.

În Mănăstirea Sfintei Anastasia Farmacolitria se păstrează un fragment din moaștele Sfântului apostol Andrei

Din secolul al IX-lea până în anul 2012, aici s-au păstrat şi moaştele (cinstitul cap al) Sfintei Anastasia Farmacolitria.

Racla cu moaştele Sfântului Teona

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfânta Anastasia, izbăvitoarea de otravă

Mănăstirea Sfânta Anastasia, izbăvitoarea de otravă, este o mănăstire ortodoxă aflată în localitatea Vassilika, lângă Tesalonic, la poalele Muntelui Omvrianos. Aşezământul monahal se află în purtarea de grijă a Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol.

Mănăstirea este aşezată sub ocrotirea Sfintei Anastasia, dar şi sub a Sfintei Teofana împărăteasa, soţia împăratului bizantin Leon al VI-lea, din dinastia macedoneană. Împărăteasa Augusta Teofana este ctitorul mănăstirii, începutul zidirilor având loc în anul 888, în vremea patriarhului Fotie cel mare.

Fondatorii mănăstirii Sfintei Anastasia: Sfinţii Teona şi Teofana, împărăteasa

Mănăstirea este rezidită, în anul 1522, de către Sfântul Teona care, mai târziu, va deveni episcop mitropolit de Tesalonic.

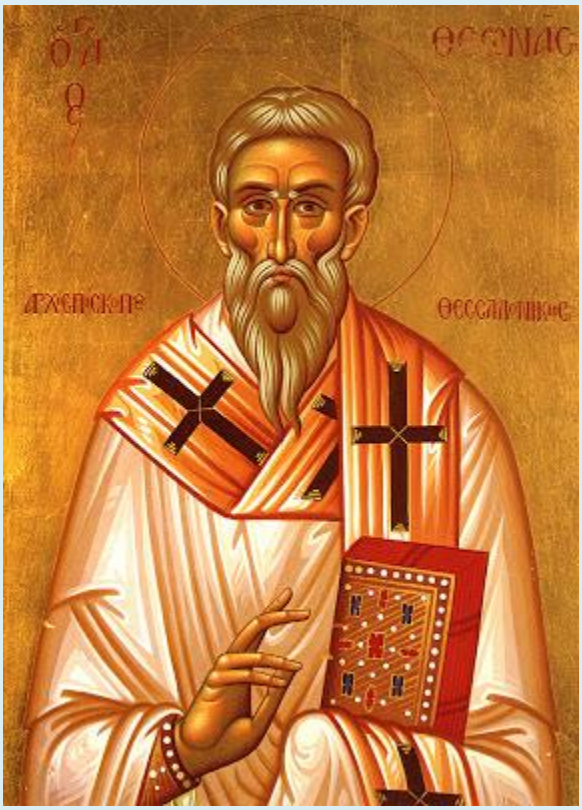

Sfântul Teona, arhiepiscopul de Tesalonic

În anul 1522, Sfântul Teona, arhiepiscopul de Tesalonic, a găsit mănăstirea ruinată. În vremea stăreţiei sale, mănăstirea a ajuns la înălţimea unui puternic centru monahal, aici vieţuind nu mai puţin de 150 de călugări, îngrijitori ai bisericii, ai unei Şcoli şi ai unui Spital.

Înainte de vremea dominaţiei otomane, mănăstirea deţinea multe terenuri agricole şi proprietăţi în Tesalonic, în regiunea Halkidiki şi în Rusia. Mănăstirea a fost însă distrusă de către otomani, în anul 1821, în urma luptelor din cadrul Războiului Grec de Independenţă, vapoarele deţinute de aceasta participând şi ele la lupta navală împotriva otomanilor, în golful Toroneos.

Reconstruirea mănăstirii a avut loc în anul 1832. Pierderile au fost însă mari, biblioteca, documentele şi obiectele ei de valoare dispărând pentru totdeauna. O parte dintre clădirile actuale ale mănăstirii au fost zidite de către Sfântul Teona, ale cărui Sfinte Moaşte se şi află aşezate în biserica mănăstirii.

Sfânta Anastasia cea vindecătoare de boli a trăit în Roma, în vremea împăratului păgân Diocleţian, ca fiică a lui Prepexastu şi a creştinei Fausta. Părinţii au măritat-o cu un grec, numit Publie. Ea mergea din localitate în localitate, purtând de grijă creştinilor de prin temniţe şi vindecând pe mulţi de bolile lor. Datorită acestei munci, sfânta a primit numele de „vindecătoarea” sau „purtătoarea de leacuri”. De asemenea, sfânta este renumită pentru tămăduirea mai multor cazuri de otrăvire cu substanţe vătămătoare.

Sfânta se îmbracă cu haine proaste şi sărăcăcioase, stătea de vorbă numai cu femei nevoiaşe, slujea pe ascuns pe cei ce pătimeau pentru Hristos, intra în închisorile în care se aflau, le spăla şi le ungea rănile cu untdelemn şi le dădea hrana potrivită, însoţită fiind totdeauna de o slujitoare.

Pentru toate aceste fapte, mai întâi a fost închisă de soţul ei. Pierind într-o furtună, pe mare, soţul acesteia a murit. Sfânta, eliberată, şi-a împărţit toate averile şi a mers mai departe cu nevoinţele ei. Sfânta a murit cu moarte mucenicească. Sfânta Anastasia este prăznuită în ziua de 22 decembrie.

În biserica mănăstirii se păstrează, cu mare evlavie, capul Sfintei Anastasia cea izbăvitoare de otrăvuri, trupul întreg al Sfântului Teona, Lemn din Sfânta Cruce, dar făcut mănăstirii de Sfânta Teofana, dar şi alte sfinte odoare.

The miraculous Holy Skull and Right Foot of St. Anastasia the great martyr, Pharmakolytria ("The Deliverer from Potions")

Semnificație nume

Anastasie, Anastasia – nume devoţional, de origine greacă, este o creaţie creştină de la termenul anástasis, folosit în epoca precreştină cu sensul de „înviere din moarte” şi consacrat de Biserică cu sensul de „Învierea lui Hristos”.

Anastasie (-a) este un nume cu largă reprezentare în calendarul creştin.

Intermediar slav.

Formele şi derivate împrumutate sau create pe teren românesc în secolele trecute: Nastasia, Nasta, Nastea, Tasia, Tasea, Năstăsica, Sica, Năstăsiţa, Sita, Nastina, Anastase, Năstase, Tasie, Siia etc.

Icoane

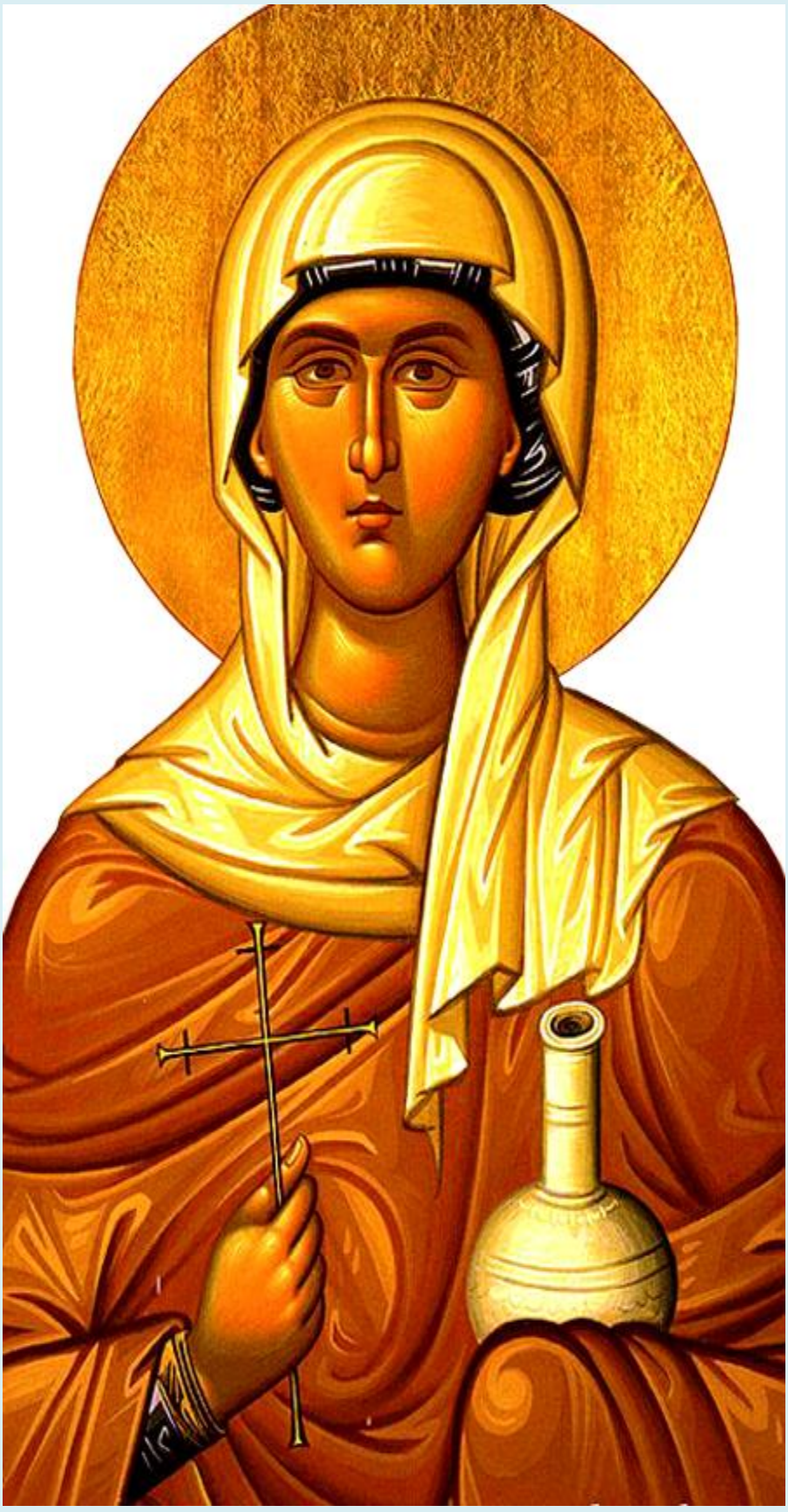

Свят. вмч. Анастасія
Узорешительница.

ἩΓΙΑ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
ΦΑΡΜΑΚΟΛΥΤΡΙΑ

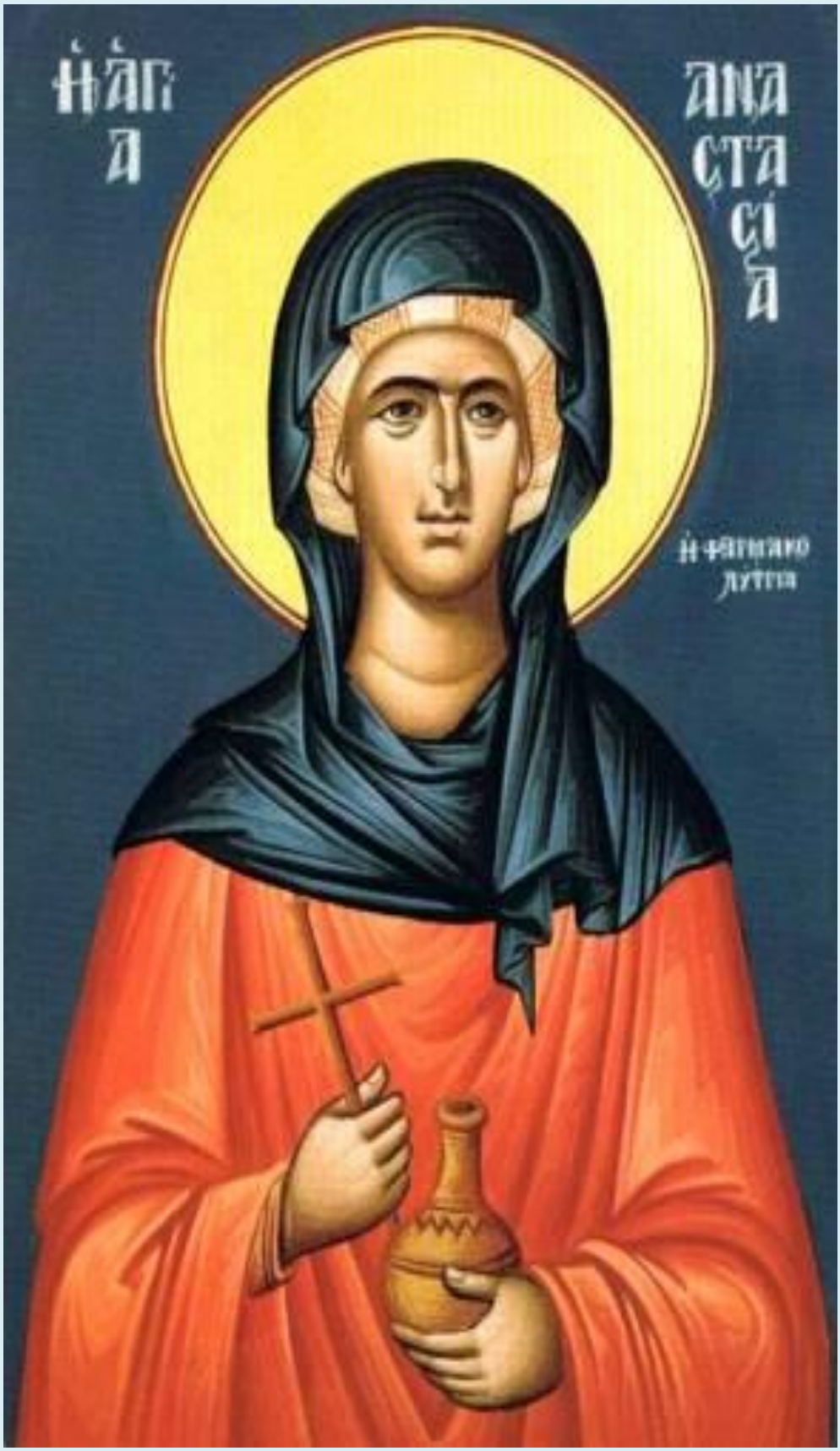
ΑΓΙΑ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Η ΑΓΙΑ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
Η
ΟΛΟΣ
ΦΑΡΜΑΚΟΛΥΤΡΙΑ

Η ΑΓ ΑΝΑ
ΣΤΑΣΙΑ
Η ΦΑΡΜΑΚΟΛΥ
ΤΡΙΑ

Η ΑΓΙΑ
ΑΝΑ
ΣΤΑΣΙΑ
Η ΦΑΡΜΑΚΟ
ΛΥΤΡΙΑ

СТ҃АѦ ВЛ҃ІЧЦА
АНАСТАСІѦ
ОУ҆ЗОРЪШИТЕЛЬНИЦА

Н
АГ
А
АНА
СТА
СІА

Icoana din biserica Mănăstirii Sfintei Muceniţe Anastasia vindecătoarea, Tesalonic

În biserica Mănăstirii Sfintei Muceniţe Anastasia vindecătoarea, Tesalonic

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia

Sfânta Mucenita Anastasia
http://dositeea.blogspot.com

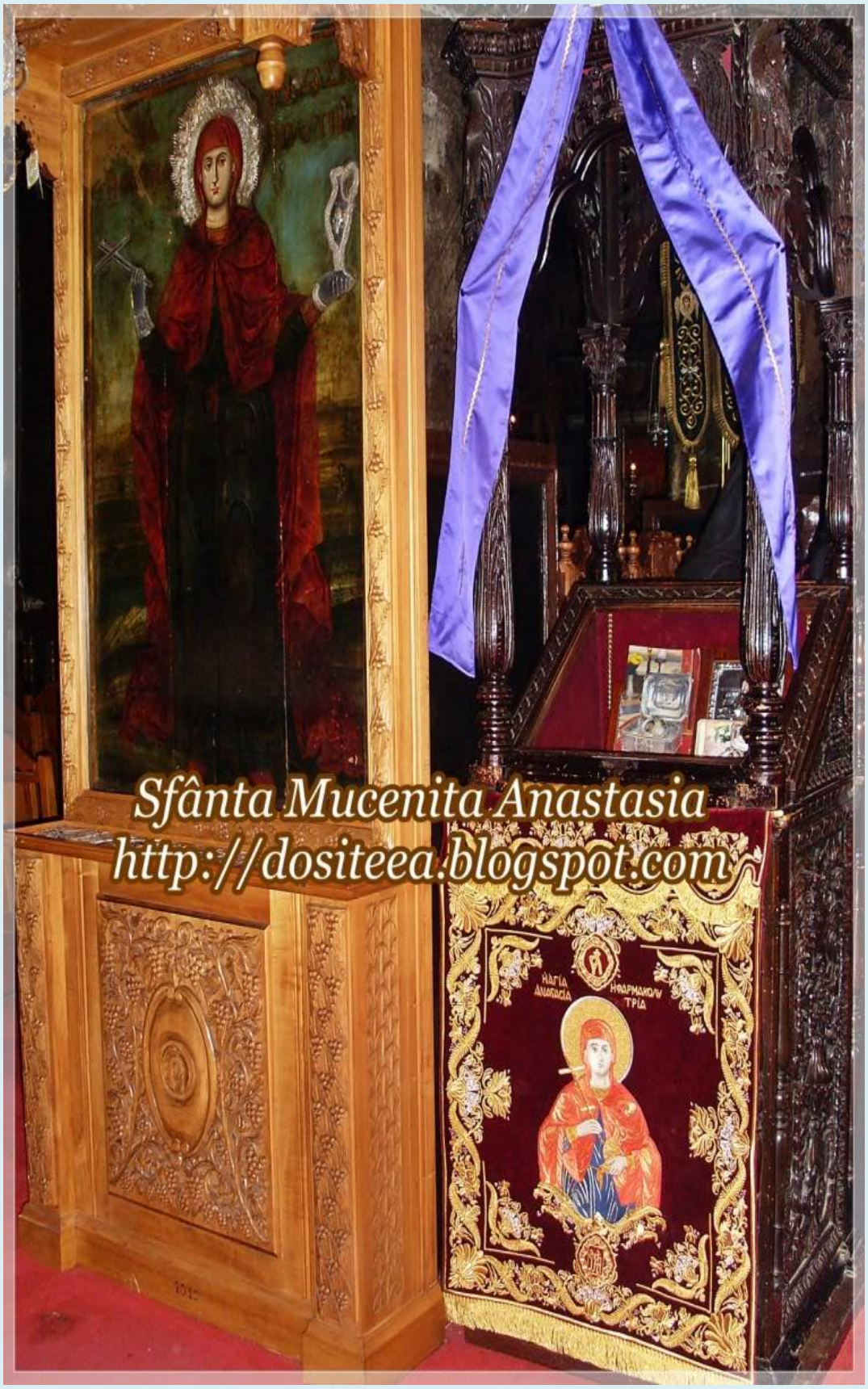
Sfânta Mucenita Anastasia
http://dositeea.blogspot.com

Sfânta Mucenita Anastasïa
http://dositeea.blogspot.com

Icoane din biserica Mănăstirii Sfintei muceniţe Anastasia vindecătoarea, Tesalonic

Sfânta Mucenita Anastasia
http://dositeea.blogspot.com

Η ΑΓΙΑ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ
Η ΦΑΡΜΑΚΟ-
ΛΥΤΡΙΑ
Sfânta Mucenita Anastasia
http://dositeea.blogspot.com

Η
ΑΓΙΑ
ΑΝΑΣ
ΤΑΣΙΑ
Η
ΦΑΡΜΑΚΟΛΥ
ΤΡΙΑ
Sfânta Mucenita Anastasia
http://dositeea.blogspot.com

Icoane din biserica Panagia Dexia, Tesalonic

Frescă din biserica Sfântului Vlasie din Sclavena Akarnaniei

Pictură din Biserica Mănăstirii Makrimallis, Evvia-Grecia

SF. MC.
ANASTASIA
DIN SIRMIVM
22 decembrie

22 decembrie

Η ΑΓΙΑ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Η ΑΓΙΑ
ΑΝΑΣΤΑ
ΣΙΑ
Η
ΦΑΡΜΑΚΟΛΥΤΡΙΑ

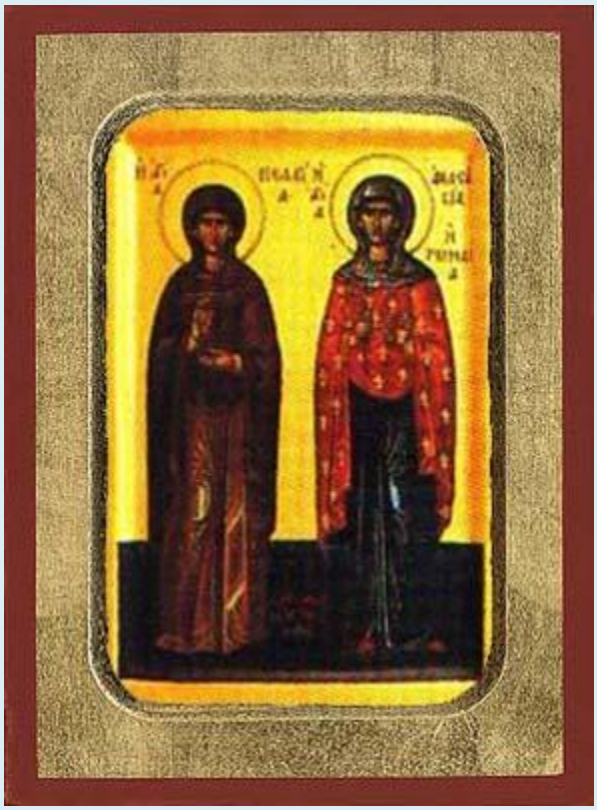

Saint Pelagia and Anastasia of Rome "deliverer from potions."

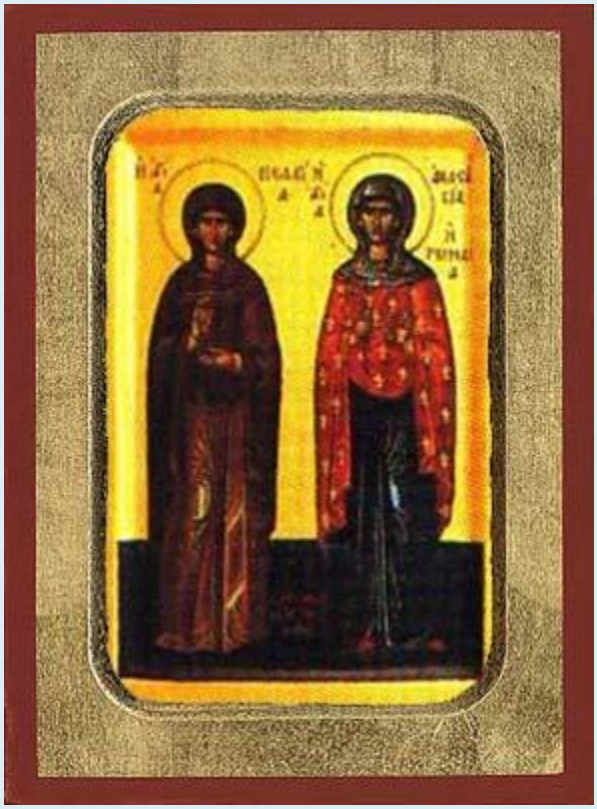

Sfântul mucenic Hrisogon şi Sfânta mare muceniță Anastasia

DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Anastasia

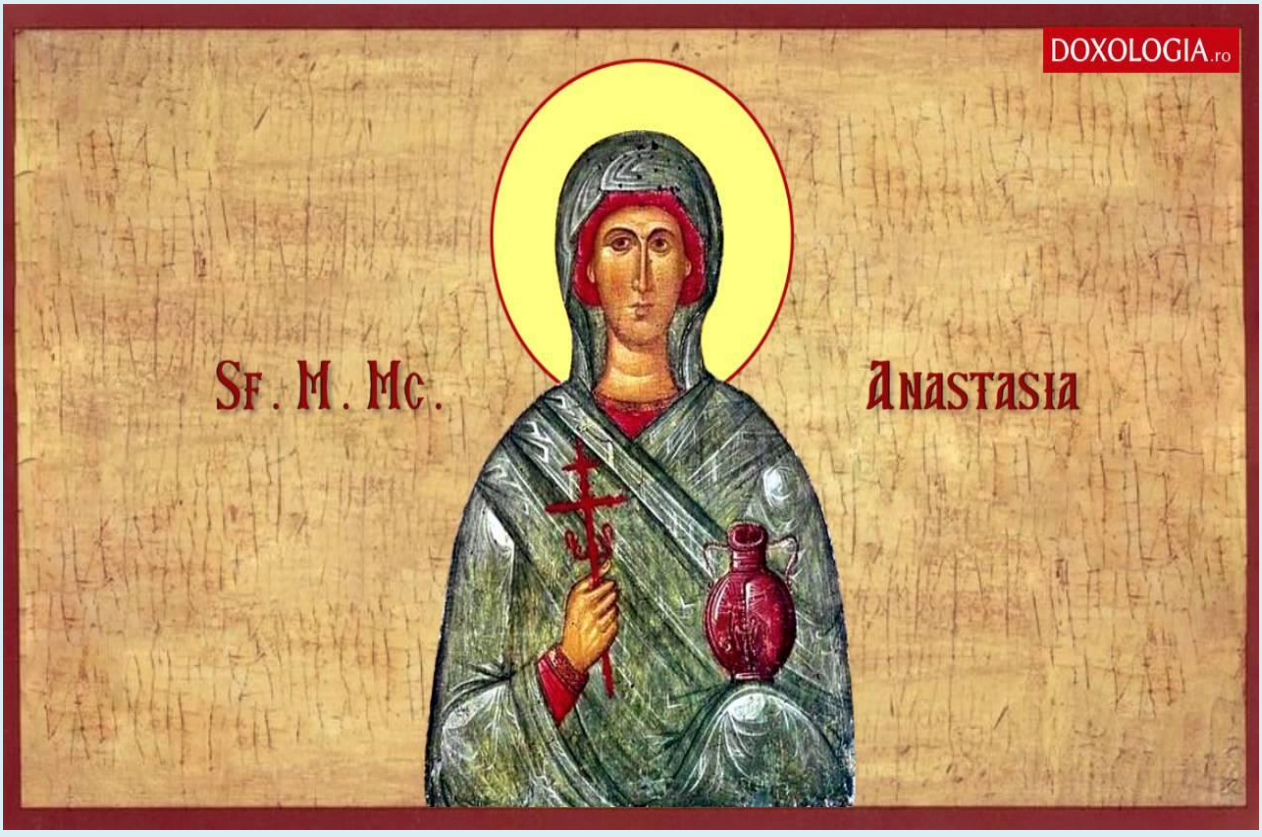
DOXOLOGIA.ro
Sf. M. Mc.
Anastasia

Sfânta Mare Mc. Anastasia
să vă protejeze
și să vă inspire în fapte
mântuitoare!
La mulți ani!
BASILICA.RO

Troparul Sfintei Mari Mucenite Anastasia

22 Decembrie - Glasul 4

Mielușeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc si pe Tine căutându-Te mă chinuiesc si împreună mă răstignesc si împreună mă îngrop cu Botezul Tău; si pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; si mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeste-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Tie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieste sufletele noastre.

Troparul Sfintei Mari Mucenite Anastasia

22 Decembrie - Glasul 4

Mielușeaua Ta, Iisuse, Anastasia, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc si pe Tine căutându-Te mă chinuiesc si împreună mă răstignesc si împreună mă îngrop cu Botezul Tău; si pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; si mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primeste-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Tie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieste sufletele noastre.

Bucură-te, Sfântă mare muceniţă Anastasia!